

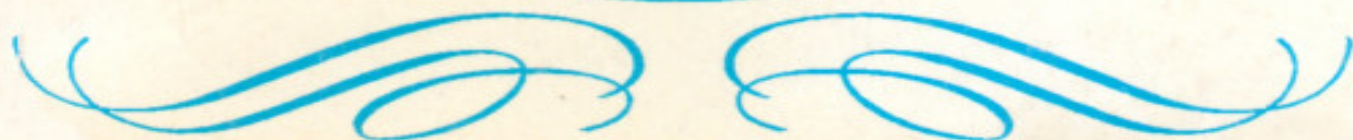
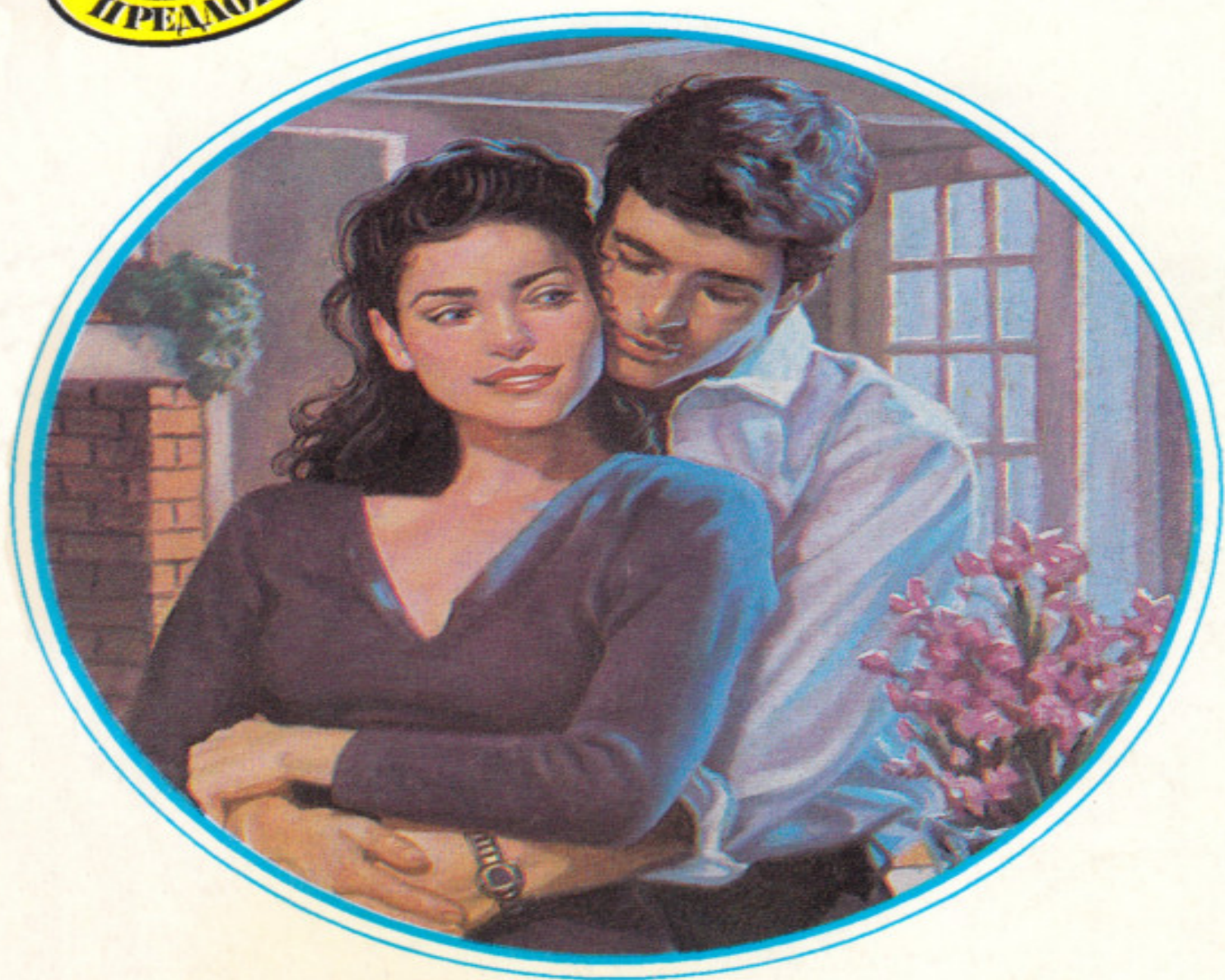

HARLEQUIN™

Романс™ 47

КАДИФЕНИЯТ ТИГЪР

Ема ДАРСИ

ЕМА ДАРСИ КАДИФЕНИЯТ ТИГЪР

Превод: Светла Балцова

chitanka.info

Лиса Гилмор е посветила година от живота си на Кейн Мариот — предостатъчно време, за да открие, че връзката им няма бъдеще. Той е интелигентен, свръхамбициозен шеф на компания, който цени жените единствено в леглото. Чашата на търпението ѝ прелива, когато Кейн изчезва за три седмици, без да ѝ се обади. Изгубила и последните си илюзии, тя решава да се раздели с него. Но ето, че Кейн се завръща с неочаквано предложение...

ПЪРВА ГЛАВА

Той ѝ позвъни в десет и половина в петък сутринта. Лиса едва успя да превъзмогне чувствения шок при звука на неговия глас и чак след секунди си спомни, че бе решила да скъса с Кейн Мариот — този път завинаги.

Преглътна решително. Време беше да помисли и за себе си. Не че Кейн бе лош — тъкмо обратното. В много отношения той превъзхождаше останалите мъже — беше невероятно красив, страхотно чаровен и... твърде опасен. Със замах бе сринал всички норми и принципи, към които се бе придържала, преди да го срещне. Но не в това беше проблемът. А в отношението му към нея. С мъж като Кейн не бе възможно да се поддържа нормална връзка и тя не хранеше никакви илюзии.

Не го интересуваха нито възгледите ѝ, нито мнението ѝ. Отнасяше се с пълно презрение към душевните ѝ терзания — нейният вътрешен живот просто не го интересуваше. Той правеше каквото си поиска и когато си поиска. Никога не се съобразяваше с желанията ѝ, дори не ги обсъждаше. Ако мненията им се разминаваха — неин проблем!

Не, Лиса не можеше вечно да се примирява.

Тя му бе отдала цяла година от живота си — предостатъчно време, за да разбере, че връзката им няма бъдеще. Нещо по-лошо — ако не скъсаше с Кейн Мариот, тя се обричаше да остане нещастна цял живот.

Чашата на търпението ѝ преля, когато той не счете за нужно да ѝ се обади цели три седмици. Три дълги, едва влачещи се, седмици! Бе чакала да ѝ позвъни, а той не бе намерил дори минута време за нея. Това достатъчно ясно обясняваше мястото ѝ в неговия живот. За него Лиса Гилмор бе едно удобно пристанище, което на часа се превръщаше в досада, ако изискваше повече от скъпоценното му внимание.

След като получише това, което искаше от нея, тя преставаше да го интересува.

Нейното решение назряваше от доста време. Раздялата с Кейн беше неизбежна. Дори сега, когато все пак си бе спомнил, че тя съществува, ѝ звънеше в службата, където всякакъв по-продължителен личен разговор бе изключен.

Впрочем Кейн никога не бе се впускарал в разисквания от личен характер. Лиса го познаваше твърде добре и знаеше, че ако се наложи, няма да го направи по телефона. Той предпочиташе да използва ръцете си. И очите си. И устата си. Безплътният глас бе лишен от съблазнителния магнетизъм на физическото му присъствие. И въпреки това бе достатъчен, за да разклати решителността ѝ. Всичките ѝ логични разсъждения не можеха да оборят факта, че тялото ѝ се стремеше към него, и независимо от желанието ѝ да го прати по дяволите, всеки нерв в нея вибрираше, предвкушвайки насладата. Не можеше да се отърси от плътската си зависимост — беше фантастичен любовник!

— Очаквам следобед да уредя всичко тук — осведоми я Кейн с уморен глас, — което означава, че ще можем да прекараме заедно целия уикенд. Все още не съм сигурен кой самолет ще успее да взема от Мелбърн, така че най-добре ще бъде да се срещнем в моя апартамент.

Разбира се, помисли си с раздражение Лиса. Така щеше да спести време. За себе си. За това, което искаше от нея. Неговият апартамент означаваше неговото легло. Всякакъв друг вид отношения бяха изключени. Не и когато се отнасяше за жена. Не и когато се отнасяше за Лиса Гилмор!

Кейн Мариот имаше една-единствена цел в живота — успехът на неговата инженерингова компания. Характерната за него праволинейна мотивация. И нищо не можеше да му попречи, нищо не можеше да го спре. Да, Лиса беше наясно.

Някакъв проблем като строежа във Виктория — несъмнено неотложна бизнес сделка, го заставяше да се върне в Сидни. А между двете задачи се отваряха няколко относително спокойни часа, в които тя можеше да бъде вместена и консумирана. Според него предназначението на жените бе да забавляват мъжа след напрегнат

ден. Сега, когато се връщаше в Сидни, той си подсигуряваше Лиса и се надяваше да прекара приятно вечерта.

Не тази мисъл я разстрои. Гласът му предизвика у нея несигурност и усещане за фалш, от което потръпна. Кейн Мариот не заслужаваше вниманието, което смяташе, че по право му принадлежи. Тонът му я възмути. Не беше справедливо.

— Не ти ли е хрумвало някога да ме помолиш, а не да ми нареждаш?

Мълчание от другата страна на линията. Лиса си представи как Кейн скърца със зъби от досада и нетърпение. Нека, иззлорадства тя.

— Не си спомням да съм ти нареждал — чу го да казва накрая.

— Точно това правиш.

Въздишка на досада:

— Е, добре, Лиса, ще дойдеш ли довечера?

— Не, Кейн, нямам никакво намерение да дойда — не желаше да изпълнява ролята на послушна съпруга в леглото му тази вечер. И никоя друга вечер.

— Защо? — беше рязък.

Явно го бе извадила от позата му на снизходително благоволение.

— Заета съм.

Връщаше си. Отсега нататък тя щеше да е толкова заета за него, колкото той за нея през последните три седмици.

Мълчанието от другия край на жицата продължи по-дълго. Почуди се дали причината не е в някаква повреда. Мека и отстъпчива, този път Лиса отказваше да се постави на разположение. Надяваше се, че най-сетне бе успяла да го изтръгне от самодоволството му. Последва отговор, пълен с оскърбително подозрение:

— С друг мъж?

Тя побесня. Естествено, той никога нямаше да потърси вината в себе си. Дали пък подозрението му не се дължеше на някакъв негов грях? Сам ли прекарваше командировките си или подслоняваше някоя? Затова ли се обаждаше само да каже кога ще се прибере? Не би се учудила, ако се окажеше, че през цялото това време го е делила с друга жена.

— Може би — наранената гордост я застави да подхвърли храна на ревнивото му въображение. Това бе началото на края.

Чу как Кейн тихо изруга, а след това в изблик на разочарование процеди:

— Какво целиш, Лиса? Да не си решила да се правиш на недостъпна? Предупреждавам те — няма да търпя!

— Сигурна съм, че ще търпиш. Ще дойде ден, когато цялата ти сговорчивост няма да може да ти отвори път към мен.

— Стига глупости! Каквато и непочтена игра да играеш, забрави я! Ако не ме искаш, просто си кажи, Лиса!

Ето, дотук бяха. Раздялата се ухили в лицето ѝ. Той го каза. Фактът беше налице. В негова полза. Без аргументи. Без извинения. Без думи като: „Дай ми шанс, ще се променя, Лиса!“. Кейн никога не би изрекъл подобно нещо. За него всичко беше пределно ясно — или ме искаш, или не!

Тя го искаше.

Бе просто и ясно.

Само че тя искаше от Кейн Мариот повече, отколкото той желаше да ѝ даде.

Старата игра, помисли си тя с горчивина. Той създаде правилата. Той беше съдията. И никакво изясняване на позиции. Само неговите решения бяха валидни. Как бе допуснала да се влюби в такъв мъж! Кейн и чувства!

— Не играя никаква игра, Кейн. Аз се оттеглям. Ние се разделяме. Няма какво повече да си кажем.

Изрече го най-сетне! Не бе възнамерявала да му го съобщи по този начин. Думите сами ѝ се изплъзнаха. Беше я предизвикал, но този внезапен край ѝ се стори отчайващ. Искаше да му го съобщи лице в лице. Трябваше да се оттегли с достойнство.

— Лиса? — гласът му бе изгубил безцеремонността си. Усети нотка на несигурност. — Ти не искаш това, нали?

Какъв смисъл имаше да отлага? Рано или късно, раздялата беше неизбежна. Призляваше ѝ, но знаеше, че няма друг избор.

— Не, искам го — мрачно каза тя.

Колебание и по-рязко:

— Не може да бъде!

— Съжалявам.

Наистина съжаляваше. Цялото ѝ същество проплака от болка. „Какво направих, господи?“ Пустотата изведнъж я връхлетя.

— Съжалявам — повтори тя, а страхът от самотата накара гласът ѝ нерешително да затрепери.

— Съжаляваш! — процеди язвително той. — Колко мило! Колко благородно от твоя страна! Аз се трепя ден и нощ, а ти... О, я върви по дяволите! — изруга той и затвори телефона.

Сигналят в слушалката прозвуча като последен, злокобен удар на умиращо сърце. Разумът я поздравяваше за правилното решение, но чувствата ѝ бяха в хаос.

Бавно върна слушалката на място. Дългите ѝ деликатни пръсти трепераха, а мислите ѝ нещастно се въртяха в порочен кръг.

Кейн не изневери на себе си. Беше я наругал, задето си позволи да го извади от спокойствието му. Но въпреки това усещането за загуба стана нетърпимо и обсеби цялото ѝ съществуване.

Обичаше го. Искаше го. Любовта и страстта ѝ допълнително разяждаха раната, която бе отворил с грубостта и егоизма си. Тя не беше парцалена кукла в ръцете на Кейн Мариот. Той не можеше да си играе с нея, а после да я захвърли, когато и където си поиска. Тя беше личност, от плът и кръв, и безцеремонното му отношение оскърбяваше достойнството ѝ. Раздялата я зашемети с мрачните си бездни от пустота. Тялото ѝ изтръпна, сякаш бе разкъсано и осакатено. Искаше да заплаче, но не можеше. Сигурно е от шока, си помисли. Не можеше да помръдне. Животът бе спрял. Вече нищо не очакваше.

Очите ѝ отчаяно обходиха просторния, луксозно обзаведен кабинет. Лиса заемаше престижната длъжност секретарка на изпълнителния директор на австралийския филиал на „Ай Си Ей Си“ — международна компания, с клонове по цял свят. Условиата за работа бяха чудесни. Заплащането — превъзходно. Всеки ден срещаше важни и могъщи хора, но всичко това изведнъж загуби значението си за нея.

Самотата я притискаше — все по-ужасяваща и страшна.

Отчаяние и нищо повече, повтаряше си тя. Ще го превъзмогне в края на краищата. Ще се справи. Бе само на двадесет и четири години. Просто трябваше да заличи тази година с Кейн Мариот и да започне отначало. Един ден ще се появи друг мъж, някой, напълно различен от Кейн. Някой, който ще я оцени не само като хубава жена...

— Подготви ли всичко за днешното заседание, Лиса?

Въпросът я изтръгна от мрачната бездна на мислите ѝ. Шефът бе застанал на прага на кабинета и запълваше вратата с огромната си

фигура. Джак Конуей можеше да бъде наречен голям човек във всяко отношение. Беше як като бик и окото му не трепваше, ако трябваше да скастри някой некадърен подчинен. Не беше се издигнал до поста си с толерантност към хора, неспособни да поемат отговорност.

— Да, сър!

Беше приготвила документацията още сутринта, предпазвайки се от евентуални упреци при непредвидени обстоятелства.

Той кимна доволен. Стоманеносивите му очи проблеснаха с одобрение — изглежда бе оценил външността ѝ.

Дългите къдрави синкавочерни коси бяха отметнати назад и откриваха нежните ѝ слепоочия, овалното лице и лебедовата шия. Виолетовата рокля подчертаваше нежната линия на фигурата ѝ и грима на очите. Едва загатнатият върху устните бледолилав цвят на червилото бе дискретно повторен с ружа на скулите. Деликатно извитите вежди бяха изящно женствени, както финият нос и зъби.

Лиса заучено се усмихна на шефа си. Когато започна работа при него, беше се чувствала доста неловко от навика му да я надзирава постоянно. Бе напуснала предишната си работа заради настъпателната настойчивост на предишния си началник да я вкара в леглото си. Но още при постъпването на новата служба, Джак Конуей бе усетил притесненията ѝ.

— Мило момиче, на петдесет и четири години нямам никакво намерение да влизам в ролята на плейбой — иронично я бе успокоил той. — Предпочитам да изразходвам другаде енергията си. За мен ти си моята лична секретарка. Едно красиво допълнение. Обичам красотата около мен. Нищо повече.

Тя бе повярвала на това откровено, макар и рязко, изявление и двегодишната им съвместна работа не бе го опровергала. Отношението му не се основаваше на сексуален интерес или на бащинска загриженост. За Джак Конуей тя беше собственост. Един от изпълнителите на неговите замисли в голямата игра. „Класата“ ѝ, казваше той, оказваше положителен ефект. „Ефектът“ се проявяваше по време на сделките. В нейно присъствие партньорите му изпадаха в плен на очарованието ѝ, а Джак Конуей умело направляваше разсеяността им.

С горчива ирония сега си припомни, че Кейн Мариот бе един от малкото, които отказаха да се хванат на въдицата. Припомни си

първата им среща, изпитателния му, алчно поглъщащ поглед. Стоеше на вратата на кабинета безмълвен, а от него струеше сила и магнетизъм. Тя бе вдигнала уж случайно очи и в този момент той ѝ бе отправил усмивка, от която всяка частица на тялото ѝ бе потръпнала като от електрически ток.

Потърпевщата бе тя. Постоянното му присъствие на деловите преговори започна постепенно да я изважда от обичайната концентрация и равновесие. Затова пък Кейн нито веднъж не загуби нишката на мисълта си. Нищо, че седеше насреща му, той не я погледна нито веднъж, нито показа, че я е забелязал. Едва след като бизнес интересите му се увенчаха с успех, той потърси очите ѝ и прочете в тях, че е негова.

Беше толкова ясно и просто.

Тя не му костваше никакви усилия. Оказа се прекалено лесно завоевание. А най-невероятното бе, че никога дотогава не си бе позволявала бърза случайна връзка и сама не вярваше, че е способна на това. Но с Кейн всичко беше толкова различно. Предпазливостта ѝ бе притъпена. Той предизвикваше у нея непреодолимо вълнение и скрупулите ѝ, ако въобще се проявяха, на мига отпадаха.

Нищо чудно, че той бе приел съгласието ѝ за нещо съвсем естествено. Лиса нищо не му бе отказвала. Достатъчно бе да я погледне с онези, потрепващи от напрежение, властни очи и тя оставаше беззащитна пред силата на желанията му.

Единственият изход да се изтръгне от влиянието му бе да излезе от неговата зона на действие. Може би бе най-добре да сложи край на връзката им веднага, по телефона, вместо да се влачи в агония. И да не го види поне още веднъж... Болка прониза сърцето ѝ.

Защо да не може да я обича така, както тя го обичаше? Защо?!

Телефонът отново иззвъня. Вдигна слушалката по навик и направи усилие гласът ѝ да звучи спокойно и приятно:

— Главният офис на „Ай Си Ей Си“. Говори Лиса Гилмор. С какво мога да ви бъда полезна?

— Кейн е на телефона.

— О!

Гърлото ѝ се стегна и гласът ѝ секна. Разумът ѝ отказваше да повярва. Възможно ли бе Кейн да предприема опит за помирение?

Нима бе в състояние да преглътне хладния ѝ отказ? Цялото ѝ тяло се сви в съмнение и очакване.

— Моля те, не затваряй! — това бе заповед, но поне я удостоверяваше с едно необичайно за него „Моля те“.

Тя се разкъсваше между надежда и горчив скептицизъм. Преглътна мъчително и звукът едвам излезе от гърлото ѝ:

— Не аз, а ти току-що затвори.

— Съжалявам, държах се неразумно.

Хубав израз за необузданата му реакция.

— Ако смяташ да си говориш „неразумно“ с мен, то...

— Не! Искам да говоря с теб!

— За какво?

— Сега ти се държиш неразумно.

— Нищо подобно.

— Не смяташ ли, че „неразумно“ е най-меката дума за опита ти да прекратиш едногодишната ни връзка по телефона, Лиса?

Самоуважението ѝ подсказваше да не се церемони повече с него, независимо, че Кейн протягаше ръка за помирение и ѝ даваше възможност да промени решението си. Желаше го. Отчаяно.

— Ако някой има вина да се разделим, то това си ти, Кейн. Решението ми е продиктувано от собствения ти егоизъм и деспотизъм. Омръзна ми да правиш с мен каквото поискаш. Няма да позволя да се държиш повече така с мен!

— С други думи, не съм достатъчно добър за теб, така ли?

— Разбирай го както искаш...

— Не, почакай — прекъсна я той. — Нека да бъдем заедно тези два дни и да поговорим, Лиса.

Тя отлично разбираше що за разговори ще имат в леглото.

— Никога не си ме изслушвал, Кейн — горчиво го обвини тя.

— Дай ми възможност, Лиса — завладяващо меко поде той. —

Нека поне опитаме да се помирим.

— Защо?

— Защото се чувстваме добре заедно.

Не можеше да отрече това. Не можеше да устои на изкушението да се люби с него отново. Щеше ли някога да срещне мъж, способен да замести Кейн в живота ѝ?

— Мисля, че имахме хубави дни заедно — грубо отвърна Лиса, като се проклрнаше за слабостта си. Тя го искаше, искаше го изцяло. Сексът вече не я удовлетворяваше.

— Поне още веднъж, Лиса? За да сме сигурни в решението си — отвърна той коварно нежно.

Тя се поколеба.

— Да се срещнем в моя апартамент. Приготвил съм ти изненада — прибави бързо той, усетил, че съпротивата ѝ отслабва.

— Каква изненада? — попита тя подозрително.

— Няма да бъде изненада, ако ти кажа, Лиса — засмя се Кейн.

Смехът му я накара да настръхне. Явно бе решил, че тя отново му принадлежи и той можеше да направлява действията ѝ според своите желания, както скулпторът моделира глината.

— Не, няма да дойда, Кейн.

— Защо?

— Защото ще искаш да ме хвърлиш направо в леглото.

— Не е лошо като идея — измърка тихо и сладострастно той — една чувствена милувка, която разбуди в нея спомена за ласките му. Бе готов да ги повтори. С ръце, с уста и с...

Лиса стисна зъби. „Не и този път!“, отсече тя. Тъжна въздишка. Какъв актьор! У Кейн нямаше и капка нежност.

— Какво да направя, за да те накарам да промениш решението си? — нещастно заупорства той.

Трябваше да признае, че бе несравним, щом е решил да излезе победител. Страхотно умение!

— Нищо — не отстъпи Лиса, възмутена от опита му да лавира. И все пак за първи път той полагаше усилия в нейна чест.

— С изключение?

— С изключение на какво?

— Винаги има едно изключение. Бъди милостива, моя сладка, нежна, скъпа Лиса, и ми кажи кое е изключението, защото не мога да си представя живота без теб!

Той имаше предвид уикенда без нея. Лиса не беше глупачка. Кейн Мариот не се нуждаеше от нея, не и от личността ѝ. Той нямаше нужда от никого. Беше абсолютен егоцентрик, разчитащ единствено и само на себе си. Другите не го интересуваха. Навярно именно тази

негова черта го правеше така предизвикателно привлекателен за жените.

— Готов съм да направя и невъзможното. Забрави станалото!

Да спечели на всяка цена — това беше Кейн Мариот. Тя го познаваше толкова добре. Прекалено добре. Той нямаше никога да изневери на принципите си заради нея, нямаше да се промени, за да ѝ угоди. Неговото разбиране за любовта изключваше сериозна връзка. Но за някой и друг ден още...

Слабост, помисли си тя, слабост и глупост е да се предава, след като отлично знаеше, че това няма да промени нищо. Нима не беше ясно, че доникъде нямаше да стигнат? Да прекара този уикенд с Кейн, означаваше да се поддаде на съблазънта. Той не я обичаше. Никога не беше я обичал. Тя просто щеше да му позволи да я използва още веднъж, защото... Защото искаше да ѝ останат още малко спомени с него — добри или лоши.

След това щеше да продължи да живее.

Без него.

— Ще те посрещна на летището — каза тя.

— Лиса, не зная с кой полет ще пристигна.

— Позвъни ми, когато разбереш — настоя тя.

Няма да му позволи да демонстрира независимост. Не и този последен уикенд!

— Защо да не се срещнем в апартамента?

— Защото искам първо да поговорим. Ако разговорът не доведе до нищо, може би няма да дойда с теб.

— Добре — неохотно се съгласи той. — Пристигам в шест и пет.

— Мислех, че не знаеш с кой полет пристигаш.

— Току-що реших.

— Колко мило! Добре, че ми припомни какво копеле си, когато ти засегнат интересите — отбеляза Лиса саркастично.

— Нищо не ти коства да се държиш малко по-мило.

— Научих си урока, Кейн. Един ден може и да се разкайваш за това — довърши Лиса и затвори телефона.

ВТОРА ГЛАВА

Лиса се помъчи да се отпусне. Закъсняваше. Но не по своя вина. Заседанието на управителния съвет се проточи до пет, а след това трябваше да сложи в ред цялата документация. Отгоре на всичко, имаше задръстване и колите пъплеха със скоростта на костенурки.

Ако си позволеше да я упрекне за къснението, то тя... Лиса дрезгаво се изсмя. Прекалено добре се познаваше. Нищо нямаше да стори. Причината за нейната нервност бе в това, че знаеше — той няма да я изчака. Щом разбере, че не е дошла да го посрещне... Не, Кейн Мариот нямаше да я чака.

Решаваше той. Каквото и да стореше, винаги смяташе, че е прав. Ако тя направеше крачка встрани, независимо по каква причина, на мига бе обвинявана, че греша. Лиса се гневеше на себе си. Да проявява такава слабост! Това не може да продължава вечно. Най-разумно бе да обърне колата и да се прибере.

Очите ѝ за пореден път се стрелнаха към контролното табло. Часовникът показваше шест и двадесет и две. Пръстите ѝ възбудено забарабаниха по кормилото, докато чакаше зелена светлина. Може би скоро щеше да се измъкне от задръстването. Кракът ѝ нетърпеливо докосваше педала на газта. Движението по Оксфорд стрийт винаги бе напрегнато, но в петък вечер настъпваше абсолютен хаос.

Ако си беше тръгнал, Лиса нямаше да го потърси в апартамента му. Никога! Изобщо не възнамеряваше да му достави подобно удоволствие. Ако искаше да прекара този уикенд с нея, той трябваше да я изчака на летището. Без значение колко ще къснее. Имаше достатъчно уважителна причина.

Искреността на Кейн бе поставена на изпитание. Устните ѝ се разтегнаха в скептична усмивка. Или може би това бе тест, доколко необходими му бяха спокойствието и удоволствията, с които го даряваше. След няколко седмици съвместен живот всичко щеше да му омръзне и тя да му стане безразлична.

Но двамата се чувстваха така добре заедно! Освен това, Кейн бе сладострастник и не се задоволяваше с каквото и да е. Ако той действително искаше да бъде с нея довечера, то щеше да я изчака.

Беше им необходима цяла година, за да се научат да си доставят удоволствие. Последователно. Кейн едва ли щеше да се съгласи да пропилее още толкова време, за да достигне до същото съвършенство с друга. Той умееше да цени времето и силите си.

В началото Лиса бе убедена, че връзката им е любов. Разочарованието дойде по-късно, но тя вече не можеше да преодолее фаталното привличане и властта му над нея. Никога не ѝ бе хрумвало да използва секса като примамка за Кейн. А може би това бе единственият език, който той разбираше и владееше?

Бе му дала всичко, на което бе способна, но отношенията им продължиха да се свеждат само до леглото. Време беше да приключат! Веднага! Как я бе нарекъл преди малко? „Нежна, сладка, любима Лиса“?

„Дотук бяхме, скъпи мой, безскрупулен Кейн!“

Светофарът светна зелено.

Пътят до летището ѝ отне повече време, отколкото предполагаше. Пристигна в шест и петдесет и ѝ се наложи да изгуби още пет минути, докато намери място за паркиране. Едва тогава се запъти към сградата на вътрешните линии. Съмняваше се, че той е още там.

Очите ѝ неспокойно обходиха пътниците. Ако Кейн наблюдаваше входа на аерогарата, то той веднага щеше да я забележи. Но всъщност тя първа го видя.

Сърцето ѝ подскочи и лудо заби. Въпреки всичко, тя го обичаше. Сладостна вълна я обля. С огромно усилие на волята успя да се овладее и се приготви за срещата.

Кейн Мариот от пръв поглед се забелязваше сред множеството забързани хора. Той притежаваше онзи вроден чар и неповторимо излъчване, които го правеха личност — самостоятелна и независима. Всички останали бледнееха в присъствието му.

Случайните минувачи го заглеждаха продължително, впечатлени от неговото спокойствие на фона на суетенето наоколо. Жените повторно обръщаха глава след него. Кейн бе не само много красив. Той бе самата мъжественост, съчетаваше първична сила и възвишеност на

духа, които хармонираха в рядко срещано съвършенство. Високата му мускулиста фигура внушаваше брутално надмощие, докато очите и устните му мамеха със своята чувственост и деликатна изтънченост.

Каdifеният тигър — сравнението само просветна в съзнанието й. Беше го чула в някакъв филм. То представляваше най-точният психологически портрет на Кейн. На външен вид той по-скоро можеше да бъде оприличен на пантера.

Гъстите му черни коси красиво падаха върху високото чело и подчертаваха тъмните вежди, решително извити в края. Очите му бяха дълбоки маслиночерни и приковаваха с погледа си. В зависимост от настроението му те искряха с хипнотизиращ блясък или пламтяха от страст. Носът му бе прав и фин, а брадичката — решително очертана. Високите скули подсилваха необикновеното въздействие на устните — сладостната предизвикателност на долната и вълнуващата извивка на горната.

Скъпата бяла ленена риза бе небрежно наполовина разкопчана, разкривайки тъмните косъмчета върху загорелите му гърди. Ръцете му издуваха джобовите на черното кожено яке и разваляха малко елегантния му вид. Но Кейн едва ли се интересуваше от това. По принцип пазаруваше от най-скъпите магазини, макар да не робуваше на изтънчената изисканост. Избираше дрехите си с вроден усет за елегантност и вкус, без да бъде сноб. Кейн Мариот никога не пропускаше да изтъкне високото си обществено положение и богатство.

Лиса се замисли. Дали тя с нейната красота не бе символ на социалното му издигане и задължителен атрибут на един преуспяващ мъж? Идеята бе абсурдна — той не се появяваше с нея в обществото, нито пък бе проявил подчертано внимание към тоалетите й, както правеше Джак Конуей. Интересът му се възбуждаше по-скоро от това, което откриваше под тях. Едно-единствено нещо във връзката им го вълнуваше — удоволствието.

Тя проследи как Кейн се обърна и обходи с поглед тълпата. Очите му на мига я откриха. Ако можеше, би я приковал към стената.

Цялото й същество се изправи на нокти. Ако посмееше да се нахвърли върху нея заради закъснението, то тя веднага би му обърнала гръб и демонстративно би напуснала чакалнята. Отгатнал

решителността ѝ, Кейн за миг сбърчи чело, а после видимо се отпусна и успокои.

Самата тя бе прекалено напрегната, за да му се усмихне. Взираше се в него настойчиво. Необяснимо как, но Лиса почувства, че му принадлежи. Дори и да го напуснеше, тя никога нямаше да бъде същата. Кейн бе обсебил живота ѝ и нито времето, нито разстоянието, нито раздялата щяха да го изместят в съзнанието ѝ. Той бе пълновластен господар на сърцето ѝ — сега и завинаги. Лиса знаеше на какво се обрича, но въпреки това интуицията ѝ нашепваше, че това е Той — единственият.

Кейн вдигна куфара и тръгна към нея. Широките му отмерени крачки бързо стопиха разстоянието помежду им. Очите му се впиха в нейните, напрежението, излъчващо се от него, я скова и Лиса застина в очакване.

Той пусна багажа и със същия решителен жест протегна ръце към нея и я притисна към себе си, сякаш никога нищо не беше се случвало между тях, сякаш той не бе отсъствал цели три седмици и тя изобщо не бе закъснявала... Сякаш обичаше нея и само нея! Всяко недоразумение между тях бе забравено... Като че ли цялото му тяло се бе устремило към нея, към топлата ѝ мекота, към нежността и всеотдайността ѝ, които приемаше, че му се полагат по силата на някакъв висш закон.

Лиса долови учестените удари на сърцето му. С решителен жест Кейн повдигна лицето ѝ. Очите му се впиха в нейните, но вместо обич и любов, в тях просветнаха безброй въпроси. Трудно бе понесъл закъснението ѝ. Чакането не му се бе понаравило.

Целуна я властно, опитвайки се да срине издигнатите бариери и повторно да я подчини. Гордостта я застави да не отговори на целувката му. Копнееше да се почувства обичана, а не похитена.

С мъка устоя на силните му жадни устни, докато езикът му не потърси нежно нейния. Желанието неудържимо избухна в нея. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и се вкопчиха в него, сякаш беше удавник. Лиса потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в морето от страст. Кейн отново бе спечелил — тя бе негова. В теменужения ѝ поглед се четяха хаос от чувства и панически страх.

— Закъсня! — изхриптя той. Нещо в него болезнено трептеше при мисълта, че тя можеше и да не дойде.

— Не вярвах, че ме чакаш — безразсъдно даде тя израз на надеждата си, че най-сетне е придобила значение за него.

— И все пак го сторих.

„Наистина ли ме обича, тъй както го обичам аз?“

— Заседанието на управителния съвет се проточи.

— Какво толкова обсъждаха? — гласът му прозвуча мек и ласкав, с лек оттенък на скука и отегчение.

— Нищо особено — уклончиво парира любопитството му тя.

Лицето му бавно се отпусна. И тя почти осезателно почувства намерението му първо да си я възвърне — решенията на управителния съвет нямаше да му избягат. Щеше да ги узнае по-късно.

Устните му се разтегнаха едновременно иронично и сладострастно. В тъмните му очи проблесна присмех.

— Мястото за срещата ни не е твърде подходящо, Лиса. Прекалено много хора има наоколо. Съмнявам се, че се чувстваш добре тук.

Ръцете му пробягаха по гърба ѝ, напомняйки ѝ за физическото влияние, което имаше над нея.

— Какво общо имат хората с нас? — прошепна тя, твърде добре осъзнала намека му.

— Пречат ни да изпитаме удоволствие от срещата.

Зашемети я с арогантността си.

— Ти ме бе забравил за цели три седмици, Кейн. Предполагам, че можеш да се въздържиш още някой и друг час.

Сарказмът само наля масло в огъня:

— Кой ми говори за въздържание, Лиса?

— Аз — ледено рече тя и се освободи от прегръдките му.

Желанието му премина в подигравка. Вплете пръстите на едната си ръка в косите ѝ, а другата бавно прекара по гръбнака ѝ, после обхвана кръста ѝ, силно и здраво, с чувство за собственост. Трябваше да ѝ припомни кой е господарят. Тя бе прекалено слаба, за да устои на властния му чар и Кейн не изпитваше никакви угризения да се възползва от това.

— Хайде — подкани я той. — Гладен съм, жаден съм, копнея по теб и искам да знам какво толкова се обсъждаше на заседанието, че закъсня с цял час.

— Не ти се нрави да чакаш, така ли? А същевременно приемаш, че е в реда на нещата аз да чакам благоволения ти седмици.

— Това са различни неща — измъкна се Кейн.

— Напротив, за едно и също нещо става дума!

Лицето му застина неподвижно и нервен тик проряза брадичката му. Тъмните му очи предупредително я изгледаха.

— Така ли смяташ да се сдобрим, Лиса?

— Нима е необходимо да се одобряваме? Нима не си бил винаги прав?

— Прекалено усложняваш нещата. Внимавай!

— Бях задържана. Невъзможно бе да напусна заседанието.

— Можеше да позвъниш на летището. Щяха да ме известят. Можеше да си определим среща в апартамента. Нарочно ме накара да чакам!

Не се бе досетила да му остави съобщение на аерогарата. Изобщо не бе допускала, че той ще благоволи да я изчака. Но не желаше да признае пропуската си.

— А ти ме застави да чакам три седмици, без изобщо да ме уведомиш колко ще отсъстваш.

— Как да те уведомя, след като самият аз не знаех колко ще продължи. И не е зле да запомниш, че не обичам хората, които си измислят проблеми заради самите проблеми.

— Ако това е мнението ти за мен... Не виждам смисъл да...

Очите му мятаха мълнии.

— Решавай, Лиса! Искаш ли да останем заедно или не? Ако не — и Кейн многозначително кимна към вратата, — ето там е изходът — от летището и... от живота ми.

Той свали ръце от кръста ѝ. Тя беше свободна. Можеше да си върви. Гордостта ѝ повеляваше да му обърне гръб, да го изтрие от паметта си и да си отиде. Но силата и страстта, които се излъчваха от този мъж, я приковаваха и въвличаха във водовъртеж от копнеж и желание и ѝ отнемаха възможността за избор. Без него тя пропадеше в бездна от самота. Вътрешният ѝ глас отчаяно ѝ нашепваше да не избързва. Кейн бе раздразнен, задето го бе заставила да чака, но все пак бе чакал! Пое дълбоко въздух, за да си възвърне спокойствието. Бе прекалено уморена от терзания и съмнения.

— Готова съм да опитам. Имаме събота и неделя. Ще ти съобщя окончателното си решение в неделя вечерта.

— И аз съм на същото мнение — прибави Кейн.

— Какво искаш да кажеш?

Той не отговори. Пространството около тях сякаш трептеше под напора от чувствата, които се опитваше да потисне. Лицето му се изкриви от зле прикрита болка, но след това застина безизразно. Наведе се и вдигна някакъв обвит в луксозна хартия пакет, паднал до куфара му и ѝ го подаде. Не си направи труда да каже дори: „Заповядай!“

Смутена, тя разгърна обвивката и се стъписа. Букетче смачкани виолетки.

— Господи, Кейн! Това ли е изненадата ти?

Нервите ѝ изневериха и тя се разсмя. По странен начин ѝ засвидетелстваше вниманието си.

Очите му я пронизаха гневно.

— Една от изненадите — поправи я той мрачно. — Никога не ми се е случвало...

Наистина, не бе го правил друг път. Тя се взря в него, като се опита да отгатне вложения в жеста смисъл. Навярно го бе пропуснала, обладана от собствените си мисли и чувства.

Беше първият подарък, който получаваше от него. Бе я канил на изискани вечери в скъпи заведения, но никога не ѝ бе подарявал нещо лично, мило и красиво. Романтиката не беше част от отношенията им. Дали Кейн изобщо бе проявявал сантиментални чувства в отношенията си с жените?! Винаги бе мислила, че мрази подобни „глезотии“.

Защо изневеряваше на собствения си стил на поведение? Нима се опитваше да изглади грубото си държание по телефона? Или искаше да я спечели отново и да я подчини на волята си? В такъв случай мъжете подаряваха рози. Истинските мъже! Виолетките като че ли бяха предназначени единствено и само за нея — Лиса. Беше направил изключение от правилата — заради нея.

— Благодаря ти, Кейн!

Суровата линия на устните му се разчупи и лека полуиронична усмивка заигра на лицето му.

— Мъжете понякога се превръщат в шутове.

— Цветята с нищо не накърняват мъжкото ти достойнство — меко го упрекна тя. Сега разбра защо букетчето бе старателно увито като пакет. Иначе би противоречало на съдържаната му природа и би било израз на слабостта му към нея — слабост, надхвърляща обикновеното желание и граничеща с привързаност.

— Недей разчита, че ще ми стане навик — сърдито измърмори той и пое куфара.

Беше глупаво да се превъзнася по цветята и да търси дълбок смисъл в тях, но въпреки това тя искрено им се зарадва и продължаваше щастливо да вдъхва аромата им. Кейн едва ли би могъл да избере по-подходящ символ на любовната си страст към нея. Дали осъзнаваше значението на своя подарък? Или бе импулсивна проява на нежност? А може би го бе обмислил и планирал? Никога не го бе правил преди, но и тя никога не му бе създавала проблеми. С прекалена отстъпчивост и доброта доникъде не се стига, напомни си Лиса.

Тя тръгна към мястото, където бе паркирала колата си, като не пропусна да го стрелне изпод вежди. Той я последва мрачен и самовгълбен. Виолетките явно не бяха част от някакъв план. Беше ги купил ей така и сега вероятно се чувстваше неудобно.

Лиса се усмихна. Всъщност бе спечелила, макар победата ѝ да бе мимолетна. Все още не знаеше до какво ще доведат тези два дни с Кейн, но скоро щеше да разбере. Бе твърдо решена да изяснят отношенията си. Може би съдбата им предоставяше шанс да изгледят проблемите? Това би пречистило любовта им или...

Стори ѝ се, че предчувства конфликта. Щеше ли да се справи? Щеше ли да ѝ стигне уикендът за решителна крачка напред? Двамата почивни дни можеха да се окажат същински ад.

ТРЕТА ГЛАВА

Кейн хвърли багажа в колата и посегна към връзката ключове:

— Аз ще шофирам.

— Съжалявам, но колата е моя!

Той се спря и я изгледа насмешливо:

— Карам по-бързо.

— Няма какъде да бързаме толкова — тя пристъпи и решително протегна ръка за ключовете.

Кейн въздъхна тежко и уморено:

— Какво искаш от мен, Лиса?

„Всичко, което един влюбен мъж би дал на любимата си — мълчаливо му отговори тя. — Повече внимание, повече уважение и зачитане на желанията ѝ.“ Но Кейн не беше настроен да изтърпи подобна тирада. Търпението му бе подложено на изпитание. Същинско затишие пред буря.

Кейн се гордееше с хладния си разум, следователно и тя трябваше да му противостои с логика.

— Би ли обяснил защо не ми позвъни поне веднъж?

— Казах ти вече — възникнаха проблеми.

— И не успя да се откъснеш за броени минути, дори и през почивните дни?

— Да!

— Значи не можа да отделиш от скъпоценното си време...

— Господи! За какво...

— За да ми се обадиш. За да разбереш как съм. За да знам, че не си ме забравил...

— Нали ти позвъних днес сутринта? Тук съм именно защото не съм те забравил.

— Това не е аргумент.

— А какъв аргумент очакваш да чуеш?

Независимо от любовта си, тя не би му простила, ако... Погледна го очи в очи:

— Сам ли си на тези пътувания или с... придружителки.

Той поклати недоумяващо глава. Подозренията ѝ го слисаха и го накараха да я изгледа презрително. Нещастница!

Той присви устни ехидно.

— Въпросът ти не заслужава отговор, но след като толкова държиш... Изобщо нямаше да се срещам с теб, ако имаше друга жена. А що се отнася до обажданията по телефона — мислиш ли, че са доказателство за вярност? Бих могъл да имам десетки жени и пак да ти се обаждам.

Тя въздъхна. Имаше смисъл в думите му — поне според неговата логика. След успокоението дойде радостта — за него тя си оставаше единствената. Независимо от това, отношението му към нея не беше докрай честно.

— И все пак можеше да телефонираш. Щеше да ми спестиш тревогите.

— Ако ти трябва марионетка, сбъркала си адреса. Не желая да ми дърпат конците! — Кейн ядосано отвори вратата на колата и я подкани да влезе. — След като си решила да ми демонстрираш шофьорските си умения, заповядай!

Желанието ѝ да шофира отдавна се бе изпарило. Движението бе претоварено, а присъствието на Кейн на съседната седалка допълнително я изнервяше. Той нямаше да пропусне да отбележи всяка случайна грешка. Но Лиса сама бе настояла и сега не можеше да откаже. Не биваше да проявява малодушие.

Взе ключовете и седна зад волана. Кейн тръшна вратата след нея. Явно държанието ѝ съвсем не му допадаше.

Тя също не бе възхитена от поведението му, освен... Вдигна букетчето и го поднесе към лицето си. Сладкият аромат изпълни ноздрите ѝ. Може би бе купил виолетките, именно защото... Не, досега бе била добра само за леглото му, саркастично си напомни тя. Обърна се и остави цветята на задната седалка.

Малкият ѝ нисан едва ли можеше да съперничи на мощния му ягуар, но вършеше чудесна работа и Лиса го обичаше. Мълчаливо закопча колана и се опита да излезе от лабиринта паркирани коли. Едва когато се вляха в потока от превозни средства, тя си отдъхна и се опита да обмисли положението.

През цялото време Кейн мълча. Напрежението помежду им осуетяваше всякакъв нормален разговор. Тя съзнаваше, че е невъзможно да получи отговор на въпросите, които я измъчваха — бяха прекалено сложни. Въпреки това попита:

— Какво очакваш от почивните дни?

— Да бъда с теб.

— Това ли е всичко?

— Господи! — раздразнено избухна той. — Не разбираш ли, че мястото ми е във Виктория, на строежа, и единствената причина, заради която съм тук, си ти.

Това признание я накара да се чувства поласкана, въпреки че не извиняваше трите седмици мълчание. Кейн би могъл да я посвети в проблемите си. Тогава може би щеше да го разбере. Поне знаеше, че той ще се завърне във Виктория в понеделник — Кейн не бе от хората, които зарязват работата си.

— Мислил ли си как да прекараме почивните дни?

Той се отпусна и въздъхна дълбоко:

— Имам известна представа...

— Колко мило, че си ми отредил място в напрегнатия си живот. Но май щеше да бъде по-добре да общуваш с мен по телефона?

— Удоволствието нямаше да е същото.

Естествено. Секс по телефона?!

— Предполагам, не си успял да си намериш някоя до петък вечер и си се сетил за мен.

— По дяволите, Лиса! Всичко ли искаш да провалиш?

— Не, нищо не искам да провалям! Единственото, което искам, е да ми отговориш на няколко въпроса. Каж ми какво съм аз за теб?

— Не е ли достатъчно, че съм тук? — процеди Кейн.

— Е, да, тук си, но... Заради мен или заради теб?

— Заради двама ни.

Беше категоричен. Не очакваше подобна реакция от негова страна. Сърцето ѝ трепна с надежда и Лиса несъзнателно плъзна ръка по бедрото му. Изразяваше любовта си по най-естествения начин — чрез ласка. Чу как Кейн си пое въздух. Мускулите му се напрегнаха. Ръката му сграбчи нейната и я отблъсна:

— Съсредоточи се върху пътя, Лиса!

— Напрегнат си, нали?

— Страшно.

— Объркан...

— Прекалено.

— Заради мен или заради работата ти?

— Заради теб и заради работата — дрезгаво се засмя той.

Тя му хвърли съчувствен поглед, но Кейн я охлади:

— Ще оцелея, не се притеснявай. Винаги съм успявал!

Самомнителността и независимостта му бяха част от проблема. Навярно бяха резултат от развода на родителите му в детството. Кейн се чувстваше сигурен единствено в черупката си. Сега, на тридесет и три, той едва ли щеше да се промени. Беше се справил с живота успешно и щеше да следва изработената тактика. А това означаваше винаги да е пръв.

Тя недоумяваше ролята си в неговия планиран живот. Повечето от неговите познати и приятели принадлежаха към служебното му обкръжение и отношенията им никога нямаше да се задълбочат. Той не искаше и да чуе за родителите си и макар че навремето бе споменал за някаква по-малка сестра, Лиса никога не бе я виждала.

Тя самата бе твърде привързана към семейството си. Майка ѝ и баща ѝ живеяха в Бироура Уотърс, съседно градче, и Лиса често преспиваше при тях. Мечтаеше да ги запознае с Кейн, тъй както бе правила с предишните си приятели, но той не проявяваше интерес. Бе се срещал единствено с по-големия ѝ брат, с когото Лиса поделеше апартамента, но тъй като Тони бе пилот, срещите им бяха кратки и инцидентни.

Беше от породата на единаците мъжкарите. Странно... Според думите му ѝ бе верен... Дали това не представляваше постижение за него? И тогава се сети за подхвърлените думи, че предстоящите два дни щяха да оформят решението му относно техните отношения. Щеше ли да сложи край на връзката им без оглед на нейните желания? Светът се завъртя пред очите ѝ.

— Още колко време ще отсъстваш от Сидни?

— Нямам представа — гласът му натежа от умора. Изглеждаше безпомощен и изтерзан.

— Липсваше ми — прошепна тя с копнеж. Желаше да го чува, да го вижда, да сподели живота му, да бъде нейната съдба...

— И ти ми липсваше. Ужасно — нещастно се усмихна той.

Какво признание! Като че ли Кейн най-сетне се отпуснаше, ставаше ѝ по-близък.

— Не можеш ли да си намериш заместник?

— Бих могъл, ако ми възложат проекта „Уинджикамбъл“.

Лиса бързо прехвърли вниманието си върху пътя. Хиляди мисли прекосиха съзнанието ѝ като разлютен рояк оси. Светкавично си припомни обсъждането на проекта през изминалия следобед. Дали Кейн се досещаше, че управителният съвет е разглеждал именно неговото предложение на заседанието днес? Затова ли бе дошъл, да изкопчи информация от нея? Дали в нейно лице не съчетаваше секс и бизнес?

— Доколкото зная, офертите ти към „Ай Си Ей Си“ са две — подметна тя, усещайки как розовите ѝ надежди избледняват.

— Така е, но целта е „Уинджикамбъл“. Той е основният, а другият проект — „Джесъмайн“, е по-скоро допълнителен.

Тя изчака още малко, но той не подхвана подхвърлената от нея тема. Сърцето ѝ запърха в плахо упование. Може би все пак връзката им бе от първостепенно значение за него?

— Защо държиш на „Уинджикамбъл“?

— Защото съм на ръба на финансовия срив. Без „Уинджикамбъл“ първата ми реална печалба ще дойде едва след две години. А дотогава? С какво ще плащам на работниците си?

Това обясняваше защо бе тъй напрегнат и раздразнителен. И защо я поставяше на второ място. Оцеляването бе основният мотив, който движеше Кейн. Не я попита дали знае нещо за проекта и евентуалния изпълнител.

Може би парите, общественият престиж и стремежът към успех доминираха в живота му. Вероятно желанието за себеизява и достойнство стояха над всичко. Тя обаче играеше значителна роля — той се бе завърнал заради нея и не бе скрил привързаността си.

Едно ново решение се оформи в съзнанието ѝ. Щеше да удовлетвори всичките му желания през тези дни. Щеше да му даде така необходимите за него разтоварване и спокойствие.

— Може би трябва да намалиш личните си разходи. Би ти помогнало да реализираш някакви спестявания.

— Не се опитвай да ми наливаш ум в главата, Лиса — сръза я Кейн. — Парите, които харча за себе си годишно, не се равняват и на

сумата от седмичните заплати на работниците.

— Явно нищо не разбирам от финанси.

— Позна.

Не ѝ спестяваше нищо. Безкомпромисен! Кейн Мариот никога нямаше да приеме нечия помощ. Свикнал бе да се справя сам.

— В такъв случай единственото, което мога да ти дам, е...

Не можа да си позволи да довърши, но той моментално схвана неизречените думи. Тя бе отстъпила! Поне за два дни.

Пресегна се и погали бедрото ѝ. Може би това бе жест на помирение или така ѝ доказваше превъзходството си. Възбудата пламна в тялото ѝ. Кракът ѝ несъзнателно натисна педала на газта и колата едва не се врязва в другата отпред. Натисна рязко спирачки. Успя да избегне удара в последния миг. Преглътна и погледна Кейн с укор:

— Смяташ ли, че мога да се концентрирам, след като раздаваш предизвикателни милувки?

— Рефлексите ти винаги са били отлични — ухили се той.

— Кейн... — погледът му я изпепеляваше.

— Давай, Лиса! Надмини всички.

Днес за първи път гласът му изгуби суровостта си. Лиса престана да разсъждава. Каквото трябваше да се случи, щеше да се случи.

Може би бе прекалено слаба, може би бе наивна, но щеше да прекара уикенда с него. Предчувстваше, че през тези два дни ще попадне в ада или в...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Апартаментът на Кейн беше наблизно. Живееше в Уудхара, един от най-скъпите квартали, недалеч от аерогарата, в луксозна реставрирана старинна къща с тераса, градина и гараж.

Кейн отвори и Лиса паркира в двора, покрит с каменни плочи. Гъсто избуялите тропически храсти около оградата скриваха вътрешността от чуждите погледи. Неслучайно бе избрал именно този квартал. Беше наел превъзходно жилище на превъзходно място, близо до центъра и удобно както за бизнеса му, така и за развлечения.

Пред къщата имаше остъклена оранжерия, пълна с цъфнали орхидеи и папрати. Лиса и Кейн минаха покрай екзотичната растителност и влязоха в модерната кухня, цялата в бяло и неръждаема стомана, вечно претъпкана с всякакви продукти и напитки.

Апартаментът бе декориран ултрамодерно, с цел удобство и лукс. Столовата и всекидневната бяха в кожа, хром и стъкло. Черният цвят преливаше в бяло и червено, а инцидентните зелени и лилави петна придаваха на жилището екзотичен вид.

Широки меки давани, изискани дискретни лампи, сюрреалистични картини — всичко това струваше много пари. Обстановката бе едновременно възбуждащо уютна и свръхмодерна, с изчистени опростени линии. Липсваха предмети спомени. Миналото бе мъртво и без значение за Кейн. Той живееше в настоящия момент, сам със себе си и може би, с Лиса.

Лиса несигурно притисна букетчето до гърдите си, сякаш търсеше във виолетките защита.

Той пусна куфарите на пода в кухнята и тутакси се насочи към хладилника.

— Какво ще пиеш? Обичайният джин с тоник?

— Да благодаря — отговорът ѝ прозвуча пресипнало. Нямаше връщане назад. Жребият бе хвърлен, уикендът течеше.

Алкохол, храна, секс... Това бе обичайният ред за Кейн. Тя се облегна на плота, наблюдавайки го как пълни чашите с лед и налива

питиетата. И двамата обичаха джин с тоник, но тази вечер той очевидно се нуждаеше от нещо по-силно — уиски.

— Да размразя ли нещо за хапване? — попита Лиса. Компютъризираната микровълнова печка превръщаше готвенето в неангажиращо занимание.

Той я изгледа красноречиво. Яденето можеше да почака.

Кожата ѝ пламна от вълнение, желанието запулсира във вените ѝ. Застави се да отвори шкафчето и да извади ваза. Виолетките не биваше да увехнат. По необясними причини животът им бе свързан с нейния.

Сърцето ѝ подскочи, когато Кейн свали коженото яке и го хвърли на кухненския под. С ъгълчето на окоото си забеляза как отпива голяма глътка уиски, а после понася чашите към нея. Сложи нейния джин на плота от едната ѝ страна, а уискито от другата. Тя изведнъж се оказа в капан, притисната плътно до шкафа.

Той предизвикателно плъзна ръце по меките извивки на тялото ѝ, докато Лиса отчаяно пълнеше вазата с вода. После пръстите му я обгърнаха, притискайки я плътно към възбудената си мъжественост. С брадичката си отмахна косите от лицето ѝ и устните му оставиха леки горещи следи по шията ѝ.

— Жадувам те, вкуса на тялото ти, дъха ти — прошепна в ухото ѝ и чувствено обходи с език нежната раковина.

— Кейн, моля те... Позволи ми да се обърна... — тя се задушаваше, опитвайки се да го спре с широко разтворени молеци очи.

В полупритворения му поглед блесна тържествуващо огънче. Устните му докоснаха страните ѝ и се спряха върху челото. От допира с тях кожата ѝ пламна. Тя погали с коса раменете му и отметна глава, оставяйки го да открива, усеща и възбужда всяка клетка в съществуването ѝ. Ръката му повдигна топлата гъвкава тежест на гърдите ѝ, пръстите му се заключиха, милващи и жадни, около зърната. Сладкото вълнение я преряза, избухна в стомаха ѝ и преля в слабините.

— Желая те — изхриптя гласът му.

— Кейн... Искам да те целуна — цялата бе копнеж по него.

— Почакай! — той контролираше положението, той диктуваше правилата на играта. — Нека те почувствам... Толкова много ми липсваше през тези три седмици.

— И ти ми липсваше, Кейн.

— Имало ли е други, Лиса?

— Не.

— Не или може би не?

Тя поклати отрицателно глава, неспособна да отговори. Устните му страстно се бяха впили в тупкащата артерия на шията ѝ. Той беше готов да вкуси от пулсиращото в кръвта ѝ желание.

Тя залитна, облегна се на него, подканвайки ръцете му да я прегърнат. Наслаждаваше се на силата на тялото му, на нуждата му да я притисне до себе си, на ръцете му, припомнящи си постоянно чувствената заобленост на гърдите ѝ.

Горещият му дъх парна ухото ѝ.

— Не споменавай никога вече за друг мъж! — собственически прошепна гласът му. А после той погали еротично бедрата ѝ, възбуди я до краен предел и предизвика страстен копнеж. Усещайки мъжкото му желание, тя сладостно изви тяло и дръзко го целуна. Въпреки стремежа си да я обсеби, да я влуди и притежава цялата, да запечата спомена веднъж завинаги в съзнанието ѝ и да изтрие всяка мисъл за друг, той не можеше да се сдържа повече.

Може би Кейн действително ѝ бе останал верен през месеците, откакто бяха заедно. В такъв случай тя дълбоко бе наранила чувствата му, загатвайки за други странични връзки.

— Не исках да те обидя по телефона — съжали тя. — Бях ядосана заради мълчанието ти. Не съм ти изневерила.

— Хитрушата ми! — гласът му измърка, кадифено опасен. Той я извърна в прегръдките си, а в ъгълчето на устните му заигра дяволска усмивка. Безсрамно желание се съзираше в зениците му. — Не си играй с огъня, котенце!

— Имах нужда от теб, Кейн. Чувствах се толкова самотна.

— И аз бях самотен без теб. Много самотен...

Той вдигна брадичката ѝ. Очите му се отразиха в нейните, нареждайки ѝ да не се съпротивлява и да отговори на страстта му. Лиса осъзна, че бе пробудила дявола в него. Той бе решен да я подчини тази нощ изцяло. Просветлението едновременно я отблъсна и възбуди. Кейн приличаше на sameц, бранец с нокти и зъби територията си, бранец собствеността си и въпреки несигурната му променлива природа, агресивната му сексуалност непреодолимо въздействаше на Лиса и я правеше дълбоко зависима от него.

Устните му настоятелно и жадно намериха нейните, но самообладанието му все още бе достатъчно силно, за да докосне нежно езика ѝ. После потъна в чувствителните ѝ глъбини, заставяйки кръвта ѝ да забушува във вените. Целувката им се задълбочи, нетърпелива и пламенна, извиквайки талази от лудо желание. Пръстите ѝ се заровиха в копринената мекота на косите му. Тя цялата се впи в него. Ръцете му жадно милваха настръхналите ѝ гърди и ги притискаха страстно. Тялото ѝ трепереше от желание и внезапно омекна в прегръдките му, молещо любов.

Силните му търсеци пръсти повдигнаха меката вълнена рокля. Тя усети твърдото му желание, притиснато към коприната на бельото ѝ. Ръцете му слязоха към бедрата ѝ и разкъсаха фината материя. Лиса отметна глава. Очите ѝ стреснато се разтвориха, осъзнавайки намеренията му.

— Недей тук, Кейн — задавено помоли тя, но потъна в безпамятен хаос.

— Да, тук! — изхриптя той.

Почувства голотата му, притисната към себе си и цялата се вцепени. Но настойчивите ласки на ръцете му успокоиха първоначалното ѝ стъписване.

— Тук, Лиса! Сега!

Не беше в състояние да се противи, когато той я сграбчи и я повдигна върху кухненския плот. Горещата му възбудена плът я прониза с пулсираща настойчивост. С едната си ръка той я прикова към себе си, другата вплете в косите ѝ, изви тялото ѝ и я обсипа с опустошителни целувки. Тя бе безпомощна пред прииждащите чувствени талази. Цялата се сливаше с него, при всеки пореден силен бърз тласък, с който я даряваше и на който бе неспособна да устои.

„Защо го обичам?“ Мисълта светкавично просветна в съзнанието ѝ. „Защо?“ Не искаше, не можеше да признае, че тази свирепа, примитивна страст е любов. И въпреки това бедрата ѝ го обгръщаха и се притискаха към него с жар. Дивото ликуване я зашемети, когато усети експлозията на бурния му оргазъм. Мислите ѝ се разпиляха като счупени късчета. Не съществуваше нищо друго, освен Кейн, освен нея, освен безумната им обща наслада, а после настъпилия в тях покой. Не можеха да се отделят един от друг и тя обичаше този единствен, скъпоценен миг повече от всичко на света. Държеше я ласкаво и

нежно, успокоително и закрилящо. Колко дълго се бе заблуждавала, че това е любов.

Той потърка буза в косите ѝ и тя склони глава на раменете му. Целият бе изтъкан от противоречия, от груба безцеремонност и чувствена гальовност. Би искала да го разбира по-добре, да определи силите и обстоятелствата, оформили характера му. Намекът ѝ за изневяра бе предизвикал необясним за нея отклик в душата му.

Надеждата тихо изплува в душата ѝ. Може би значеше много повече за Кейн, отколкото си представяше. А може би всичко се дължеше на засегнато честолубие. Нямаше смисъл да се самозалъгва, напомни си подигравателно тя, но въпреки това насила вдигна глава и се вгледа плахо в очите му. Страхуваше се да прочете в тях чувствата му, ала този път бе твърдо решена да си ги изясни. Той я изгледа с нежна насмешка. От кадифените му зеници струеше чувство, което не можеше да определи...

Лиса погали страната му.

— Щастлив ли си?

— Почти.

Кейн определено не обичаше да говори напразно, не беше ласкател, поне не и в нейно присъствие.

— Какво още желаеш?

— Ще ти покажа — вдигна я той в прегръдките си и я понесе към спалнята.

Люби я бавно, напълно различно от предишния му стремеж да я похити и притежава изцяло. Бавно разсъблече дрехите ѝ и обсипа всяко кътче от тялото ѝ с милувки, всеотдайно и всепоглъщащо едновременно, проникващ, даряващ и изсмукващ най-чувственото удоволствие от близостта си с нея.

Беше изплашен, твърде изплашен. Сега бе сигурна, че е единствена — единствената жена за него. Ако Кейн бе в състояние да даде израз на привързаността си към нея, а не само на сексуалното привличане помежду им, то тя би била истински щастлива. Обичаше силното му тяло с идеални пропорции, потрепването на мускулите в стегнатата му плът, обичаше кадифено гладката кожа и гъстите твърди драскащи я косъмчета върху гърдите му. Обичаше да вплита крака в неговите и да потъва в блаженото спокойствие на дълбоката тишина след любовния екстаз.

Най-сетне Кейн се обърна по гръб, повличайки я върху гърдите си. Леко погали косите ѝ — милваше я като котенце, както я бе нарекъл, като любимо домашно животинче, от което извличаше онова тъй необходимо удоволствие за сетивата си, помагащо му да се освободи от натрупаното напрежение.

Може би тя значеше много за него, но той никога не ѝ прошепна „Обичам те“. Вероятно бе прекалено честен, за да произнесе подобни фалшиви за него думи. А може би се страхуваше да ги каже, защото щяха да го направят дълбоко зависим и уязвим от нея. Съществуваше и трето обяснение — нещо в миналото му го бе ограбило емоционално и той може би бе неспособен на чувства.

Лиса се изправи на лакът и се взря в лицето му. Копнееше да прочете неговите мисли, но предварително знаеше, че ще се сблъска с обичайното му непроницаемо изражение. Този път обаче той бе необичайно спокоен и отпуснат, по-достъпен отвсякога. Тъмните полуотворени очи срещнаха нейните и в погледа им проблесна топлина.

Пръстите ѝ докоснаха устните му леко.

— Според разписанието трябваше първо да изпием питиетата си, после да задоволим глада си и едва тогава да се любим — Лиса отчаяно се опитваше да изтръгне от него признанието, към което тъй дълго се бе стремяла.

— Аз вече пих — опита да се защити Кейн.

— Не повече от глътка — напомни му тя.

— Беше достатъчно.

— А храната? — все още се надяваше да получи желаното откровение.

Той игриво ухапа пръста ѝ, а после бавно многозначително се усмихна.

— Понякога е необходима смяна...

— Тази смяна обикновено е лесно предсказуема.

Той повдигна въпросително вежди:

— Оплакваш ли се, Лиса?

— Не — едва ли можеше да бъде недоволна от любовното умение, с което я пренасяше на седмото небе.

— Щеше ли да ми повярваш сега, ако ти кажех, че те обичам?

Сърцето ѝ се преобърна. Подозрение и надежди се сблъскаха в погледа ѝ и подозрението взе връх. Зад всяка негова дума се криеше конкретна причина. Той винаги се бе ръководил от разума, а не от чувствата си. Навярно търсеше златната среда, която би съхранила досегашните им отношения.

Кейн никога и никого не бе обичал. Ненавиждаше свръхамбициозната си майка заради егоистичния ѝ стремеж към самореализация. Мразеше баща си заради мекушавостта и слабостта, с които бе отстъпвал на жена си и бе приемал всяко нейно решение. Не можеше да търпи сестра си заради зависимостта ѝ от другите, но макар и с неприязън, хранеше някакви чувства към нея. Дори любовта да бе заложена в природата му, той бе положил усилия да я изтръгне и да я изтрие от съзнанието си, като нещо излишно и недостойно.

— Ако си решил да ми се обясниш в любов, бих се усъмнила в искреността ти — отвърна Лиса. Надяваше се иронията ѝ да прикрие болката.

— Защо смяташ така?

— Само допреди час ми сочеше изхода на аерогарата като възможност да напусна живота ти...

— Дадох ти шанс да се оттеглиш, ако искаш.

— Това не е най-подходящото доказателство за чувствата ти към мен.

Той се намръщи.

— Намекът ти по телефона едва ли можеше да мине като доказателство пък за твоята любов.

Действително се чувстваше засегнат. Лиса бързо прехвърли през съзнанието си всичките му загатвания и недомлъвки. Нима бе наранила мъжкото му достойнство и сега той се нуждаеше от любовно признание, за да възвърне обичайното си самочувствие? Прибързалите думи по телефона, изречени в пристъп на гняв, бяха заплашили да унищожат удобното му пристанище и покоя. Щеше ли за компенсация да изиска пълното ѝ самоотдаване.

Връзката им бе само върху една плоскост, унило си припомни тя. Кейн не я обичаше, в противен случай не би се държал толкова безскрупулно с нея. Сега я ввличаше в опасна игра поставяща на карта психическата ѝ сила и издръжливост, и целяща да изпита надмощието му над нея. Не, обеща си тя, нямаше да му позволи това

удоволствие. Този път щеше да се противопостави, щеше да защити собственото си достойнство.

Вдигна механично рамене.

— Може би не сме подходящи един за друг, Кейн.

Пръстите му погалиха гърдите ѝ. Лиса потрепна.

— Сигурна ли си в думите си?

— Ще ти отговоря окончателно в неделя вечер.

Очите му проблеснаха предизвикателно.

— Тогава ли ще ми съобщиш дали си влюбена в мен?

— Не. Тогава ще узнаеш дали ще остана с теб... за още известно време.

— Докато те устройва, предполагам.

Тя повторно вдигна рамене.

— Да, би могло да се каже и така.

— А ако ти кажа, че не те обичам...

— Бих ти повярвала.

Той се изсмя, но очите му останаха някак тъжни.

— Знаеш ли какво е любов, Лиса?

— А ти, Кейн?

Той саркастично се изсмя на безцеремонния ѝ скептицизъм.

— Не, доколкото се познавам.

Този път уцели, с горчив цинизъм призна тя. Каква слабоволна глупачка се оказа, капитулирайки пред физическата наслада с него!

Същевременно не можеше да отрече, че я бе потопил в райско блаженство и не съжаляваше за преживяното. Още не. Тази вечер Кейн бе открехнал вратичка към иначе теми табу и затова Лиса реши да се възползва максимално и да изясни положението.

— Ако се наложи да избираш между мен и работата си, кое би предпочел?

— Хипотетичен въпрос. Едва ли ще ми се наложи някога.

Кейн бе заклет реалист. В него нямаше капка сантименталност. Самото букетче, което ѝ бе подарил, бе изключение.

— И все пак, какво би избрал? — настоя Лиса.

— В сегашния момент ли?

За него единствено моментът на удовлетворение бе от значение.

— Да, точно в сегашния момент.

— Работата, естествено — каза го напълно уверено, без никакво колебание.

Беше безцеремонно искрен. Ето колко значеше любовта за него! Тя предварително го знаеше, но въпреки това болката я зашемети.

— И какво определя твоя избор?

— Работата е по-сигурното нещо на този свят.

— Само заради това ли?

Той внезапно я сграбчи и я обърна към себе си. Стисна я до задущаване, а дъхът му безмилостно парна лицето ѝ.

— Не си ли спомняш, че тази сутрин ми съобщи, че ме напускаш? Просто ей така! Без „Сбогом“, без едно „Всичко хубаво, Кейн“.

Тя се втренчи изплашено в него, разтърсена от внезапната промяна в настроението му.

— Казах го, защото не желая да те приемам повече такъв какъвто си.

— Какъв?

— Безскрупулен и не отдаващ значение на онова, което не е пряко свързано със собствените ти интереси.

Той бавно се овладя и повдигна с арогантно презрение вежди.

— Говориш абсурдни неща!

— Няма нищо абсурдно в думите ми! Толкова много ли ти струват малките, но от значение за мен, жестове?

— За телефонните обаждания ли говориш?

— Позна!

— А може би и за букетчето виолетки? — той ставаше циничен.

— Разбира се. Всички тези дреболии имат дълбок смисъл за мен.

— Това ли наричаш „любов“? — недоверчиво я изгледа Кейн.

Тихият му глас криеше опасни оттенъци.

— Подобни жестове са доказателство, че не мислиш единствено за себе си. Те са израз на внимание. А без внимание към другия няма любов.

Лицето му се изопна.

— Какво искаш да правя? Да ти поднасям кафето в леглото ли?

— Не звучи лошо като идея.

— Ако ти трябва болногледачка за съпруг — консултирай се със сестра ми. Във всеки случай забрави за мен. Представите ни за любов

се разминават.

— Бих се учудила, ако съвпадна. Никога не си давал и пукната пара за другите.

Очите му потъмняха от гняв. Той целият настръхна.

— Предчувствам що за ад си ми подготвила за уикенда.

— Не се лъжеш. И аз имах известни предчувствия относно съвместната ни почивка, само че за теб — сърцето й щеше да се пръсне от болка, но тя продължи с горчив сарказъм: — Може би е по-добре да се разделим — току-виж това облекчи разстроеният ти вътрешен мир.

Той се изсмя дрезгаво.

— Така ли мислиш, Лиса? Нима смяташ, че те използвам само за секс?

Така беше, призна си тя, но не посмя да го изрече гласно. Беше прекалено унижително, ако го стори. За миг Кейн сладострастно прокара ръка по тялото й тя настръхна. Любовта й преля в омраза — ненавиждаше и него, и слабата си плът. В черните му очи насмешливо се отразяваше истината за интимните й тайни.

— Виж, Лиса — кротко поде той, — не съществува жена, на която не бих устоял. Няма жена, чиито прелести да променят плановете ми. Следователно ти с нищо не можеш да ме приковеш към себе си, независимо от изключителната ти красота, която никой мъж не би отминал равнодушно.

— Тогава защо дойде? — задъха се тя, а вълнението заседна като буца в гърлото й.

— Няма да ми повярваш... Заради добротата и всеотдайността ти.

Тя бързо улови ръката му, готова да я дари с поредната милувка.

— Какво разбираш под всеотдайност? Отстъпчивостта ми ли?

Сега устните му се свиха в твърда безмилостна черта. Очите му проблеснаха предизвикателно.

— Отстъпчивост ли? Да не би да смяташ, че удоволствието от близостта ни е било само мое?

Тя пламна. Невъзможно бе да отрече, че винаги го бе желала и още го желаеше като мъж. Но същевременно сексът не я задоволяваше. Беше й необходимо още много извън тази страна на връзката им.

— Не, желанието ни е общо. Но ти ме караш да се чувствам като сексуален обект и нищо повече.

Той трепна, сякаш го бе ударила през лицето. Моментално се отдръпна от прегръдките ѝ.

— Отдавна не гледам на жените само като на сексуален обект — процеди Кейн, а очите му я изпепеляваха, хвърляйки я в хаос от съмнения. — Имунизиран съм срещу чисто плътски увлечения.

Дори не скри горчивината от обидата, която му бе нанесла. Скочи от леглото и отвори гардероба. Думите ѝ бяха възбудили някакви тъмни отдавнашни спомени, които го бяха отблъснали от нея. Тя все още не можеше да осъзнае стореното, но празното легло я плашеше. Самотата се промъкна в душата ѝ. И въпреки това не можеше да се отрече от току-що казаното.

— Къде отиваш? — неспокойно попита тя.

— В кухнята — той дори не я удостои с поглед, а навлече любимия си черен халат и ѝ обърна гръб.

Лиса въздъхна нещастно. Отговорът му с нищо не подсказваше истинските му намерения.

— Искаш ли да приготвя нещо за хапване? — предпазливо го погледна тя.

Той завърза колана и извърна глава. Красивото му лице бе замръзнало в непроницаема маска.

— Според всичко, което каза, май гориш от нетърпение да ми засвидетелстваш любовта си?

— Никога не съм те уверявала в любовта си — отрече се от чувствата си тя.

— Разбирам... Сам ще приготвя нещо.

— Невъзможен си! — изкрещя тя зад гърба му.

Кейн спря и я прониза с поглед.

— Но в някои неща ме бива, нали? — ехидно подхвърли той и излезе.

Няколко минути Лиса не беше на себе си. Цялата трепереше. От една страна Кейн отричаше, че търси в нея единствено сексуално удоволствие. Но още в следващия момент ѝ напомняше за удоволствието, което ѝ даряваше в леглото. В него тя започна да открива своя постоянен мъчител, от когото едва ли някога щеше да се спаси.

През последните няколко часа бяха изсипали толкова обвинения един срещу друг, че почивните дни със сигурност щяха да се превърнат в дълго, безкрайно мъчение и за двамата.

ПЕТА ГЛАВА

Лиса се измъкна от леглото и се усмихна на отражението си в огледалните врати на гардероба. Как я бе нарекъл той? „Красива“, „С прелестни форми“? Определено не беше тип Туиги. Дали Кейн щеше да благоволит да я удостои с поглед, ако не беше тъй женствена? Той остро реагира на квалификацията „сексуален обект“, но всъщност това бе начинът, по който я използваше. Лиса твърде добре подхождаше на спалнята му.

Леглото и възглавниците бяха покрити с червен сатен. Завивките бяха щамповани в ултрамодерни морско и отровназелено, яркожълто, виолетово, лилаво, синьо и червено и контрастираха с тъмнозеления килим. Колоните на чудесната хай-фи система, както и телевизорът „Сони Тринитрон“, бяха в черно. Леглото също беше от полирано черно дърво.

Дълбока въздишка се откъсна от гърдите ѝ. Едно нещо трябваше да му признае. При него нищо не беше случайно, нито решенията, нито вкусът. Невероятната му наелектризираща жизненост оставяше навсякъде своя отпечатък. И независимо от всичките му недостатъци, с него тя се чувстваше по-добре, отколкото с всеки друг. Лиса вдигна ефирното си бледолилаво бельо, украсено с дантели и го облече. Безсмислено бе да стои сама.

Той не я чу да слиза. Спря се на прага между кухнята и трапезарията и се загледа в него.

Кейн затръшна вратата на хладилната камера и сложи няколко пържоли върху плота. Всяко действие издаваше едва сдържан гняв. Ако сексът го освобождаваше от излишната енергия, то този път определено не бе успял. Иначе нещата се нареждаха според плана му. Очевидно бе, че желае да си възвърне нежната, сладка и мила Лиса, а не и опърничавата дама, проваляща почивката му с капризите си.

Изглеждаше много, много уморен. Сенки тъмнееха под очите му, а бръчиците около устата му личаха повече отвсякога.

— Стига ли ти една пържола или да прибавя още? — въпросът му прозвуча хладно.

Лиса не понасяше подобно отношение. Сега беше моментът да си тръгне, но тя бе дала дума да опитат и достойнството ѝ повели да остане.

— Защо не вечеряме в италианския ресторант? Наблизо е.

„Лучо“ бе любимият му ресторант. Вкусната храна и хубавото вино биха поразсеяли натрупаното напрежение. Затова искрено се зарадва, когато Кейн прие идеята ѝ.

— Май трябва отново да се обличаме — със съжалителна усмивчица рече той.

— Не бих имала нищо против да отидем и така — пошегува се Лиса.

— Изглежда съм твърде невъздържан днес — киселата му забележка по собствен адрес я накара да се разсмее.

— И аз съм по-нервна от обикновено — извини се тя. Дребнавият спор я бе изтощил. Време бе да престанат. Нямахше смисъл да се карат. Кейн си беше Кейн и нямаше да се промени. Прекалено ясно ѝ бе дал да го разбере. Той прекоси кухнята, взе я в прегръдките си и я целуна нежно. Сърцето ѝ трепна под ласката му. Беше изключително мил.

— Сключваме ли примирие?

— Да — кимна тя.

Той помилва лицето ѝ, вгледа се изпитателно в нея и решително вдигна слушалката:

— Ще резервирам маса в ресторанта.

Лиса кимна и взе букетчето виолетки. Макар и да бе наляла вода във вазата, Кейн бе отвлякъл вниманието ѝ и цветята лежах забравени върху плота.

Усещаше, че я наблюдава, но това не я притесни. Поднесе виолетките към лицето си и жадно вдъхна сладкия им аромат, преди да потопи дръжките във водата. По-късно щеше да ги отнесе в спалнята и да ги постави на нощното шкафче. Щеше да ги гледа, докато се любеха с Кейн, и щеше да си мисли, че са израз на любовта му. Естествено, идеята бе глупава, но известна доза романтика в последните им часове заедно никому нямаше да навреди.

Чу Кейн да затваря телефона и го погледна въпросително. Той се взираше в нея със странно изражение, като че ли за първи път осъзнаваше нещо, убягнало му до този момент.

— Всичко ли е наред? — попита тя.

— Ами... Да, имат свободна маса. Наистина ли харесваш цветята?

Беше неин ред да го изгледа удивено.

— Толкова ли ти е трудно да повярваш?

— Не си падам по подобни жестове. Изглеждат ми някак... изкуствени.

— Защо?

— Никой не е правил нещо за мен ей така.

Бедният Кейн! Никой не му бе дал любов затова и той никому не бе отвърнал с любов. Хората се респектираха от високия му социален статус и дори не се досещаха за цената на успеха. Те не подозираха за мрачната бездна в душата му и ужасяващата изолация. Той имаше нужда от близък човек до себе си, от някого, който да го обича заради него самия, а не заради парите или положението му.

Внезапно осъзна защо бе така зле настроен към малките подаръци. Навярно считаше за нечестно да купи с тях нечие внимание. Прозрението ѝ помогна да се доближи до неговия начин на мислене и да се опита да оправдае странните му понякога реакции.

— Виж, не подаръкът, а жестът, вниманието са от значение.

Но същевременно осъзнаваше колко трудно би я разбрал Кейн. Той нямаше любящо семейство, на което би могъл да разчита в трудни мигове.

Вниманието на собствените ѝ близки я бе разглезило. Тя бе единствена дъщеря, най-малка сестра, любимката на всички. И ето — бе очаквала същата всеотдайност от Кейн. В миг на прекалена гордост го бе лишила от чувствата, които той ѝ бе отказал.

— Не бе необходимо да ми купуваш каквото и да е, Кейн. Достатъчно щеше да е, ако бе спрял край пътя и откъснал два, три стръка полски цветя с мисълта за мен. Щях да им се зарадвам също толкова, колкото и на виолетките. Чрез постъпките ти мога да преценя отношението ти към мен. Три седмици мълчание не издават никакъв особен интерес. Или може би се лъжа?

Този път той замълча. Обмисляше думите ѝ. Накрая каза:

— Наистина си мисля за теб, Лиса — дори повече отколкото ми се иска.

Още едно откровение! Кейн явно се чувстваше неудобно, задето я бе допуснал в живота си и сега не можеше да отрече нуждата от присъствието ѝ.

— Не се измъчвай — прошепна тя.

— Понякога е трудно.

Бе направил повече, отколкото желаше, за да я задържи за двата почивни дни.

— Изглежда, че не си се влюбвал често — пошегува се Лиса.

— Май си права.

— Защо не опиташ някой път? Ей така, за разнообразие.

— Не искам да съм слаб, нито зависим от когото и да било.

— Нима не можеш да се справиш с това?

— Да приемем, че не обичам да се доверявам на хората за неща, които биха използвали по-късно срещу мен.

Това бе до болка познатият ѝ недосегаем Кейн.

Но Лиса не можеше да повярва, че човек е роден за самота. Макар и потиснат, у всекиго живееше копнежът за обич и приятелска ръка. Може би в Лиса Кейн бе открил светлината, към която се бе стремил през всичките тези години на борба за оцеляване. Но веднъж достигнал я, той не смееше да я приеме в живота си. Подсъзнателен страх го възпираше, за да не бъде изоставен и измамен.

— Много трудно отстъпваш, Кейн.

— Ти също, Лиса.

Тя поклати глава тъжно. Не тя, а той издигаше помежду им непреодолими бариери. Бе му отдала сърцето и душата си. И затова продължителното му мълчание бе непоносимо. Той обаче се чувстваше измамен. Според него Лиса го бе предала тази сутрин, отказвайки да приеме безпрекословно неговите желания и условия.

— Навярно и ти ставаш безчувствен, когато се сблъскаш с нечия безчувственост.

За последен път очите ѝ помилваха букетчето виолетки. Те бяха доказателство, че Кейн бе мислил за нея на аерогарата, макар и едва след като бе доловил евентуална заплаха. С цветята бе възнамерявал да си купи отстъпчивостта ѝ. Той все още я желаше, дори повече от всякога. Раздялата бе развихрила страстта му.

— Ще ми простиш ли, ако ти докажа, че си мислех за теб във Виктория?

— Наистина ли? — очите ѝ изразяваха недоверие.

В тъмния му поглед просветна решителност. Тя не можеше да се пребори с чувството, че Кейн е готов да опитат повторно, но страхът от отказ го парализираше.

Той отиде и взе малкото дипломатическо куфарче, което съдържаше бизнес кореспонденцията му, и с което никога не се разделяше.

— Почакай. Сега ще се върна — бе забравил ключа в спалнята.

— Искам да дойда с теб.

— Ставаш любопитна? — иронично повдигна вежди Кейн.

— Не, практична.

— Е, добре, щом настояваш...

— Трябва да се облека, ако все още желаеш да излезем — напомни му Лиса. — Дрехите ми са в спалнята.

— Права си.

Всъщност, тя не очакваше нищо. Самият факт, че веднага бе посегнал към дипломатическото куфарче, бе достатъчно красноречив да подсказже, че по някакъв начин я свързва с работата си. Сигурно бе решил да ѝ връчи нещо в знак на помирение. Кейн полагаше усилия да бъде мил, макар да вървеше срещу природата си.

Лиса започна да събира разхвърляните из спалнята дрехи. Бе му обърнала гръб — достатъчно добре го познаваше, че да се изненада от каквато и да било негова постъпка. За нея отдавна всичко бе огромна заблуда.

— Лиса? — в гласа му прозвучаха нетърпеливи нотки. — Обърни се и погледни в огледалото! Вдигни си косите!

Тя сбърчи носле объркано, но изпълни желанието му. Предположи, че ѝ бе купил някаква огърлица или златна верижка. Би подходило на начина му на мислене. Но това, което окачи на врата ѝ, надмина всичките ѝ представи и очаквания. Аметистът бе неимоверно красив, инкрустиран в старинен, изкусно изработен златен филигран, обсипан с дребни перли. Медальонът беше изключително красив.

— Пусни си косите!

Кейн разстла синкавочерните къдрици върху раменете ѝ и докосна аметиста.

— В момента, в който го зърнах, разбрах, че е направен единствено и само за теб. Нищо не ме питай. Прииска ми се да ти го купя и това и направих.

Той нежно я прегърна. Тъмните му очи въпросително се спряха на нейните в огледалото, жадно очакващи реакцията ѝ.

— Харесва ли ти, Лиса?

Погледът ѝ се замъгли от сълзи. Виолетките, медальонът... Кейн го бе купил за нея, защото бе преценил, че ѝ отива. Бе мислил за нея и тя бе сгрешила в преценките си. Може би той я обичаше, макар и по свой, непонятен начин.

Сълзите бликнаха и се стекоха по страните ѝ. Лиса прехапа устни, замижа и се опита да преглътне.

— Лиса?

Тя не виждаше лицето му, но чу изненадания напрегнат глас. Кейн нежно я обърна и я взе в прегръдките си.

— Защо плачеш?

Никога не бе плакала, поне не пред него. Независимо колко наранена се бе чувствала на моменти, гордостта ѝ бе диктувала да се държи гордо и твърдо, именно защото не можеше да измени на себе си. Но подаръците, както и необичайната му доброта, пробиха защитната ѝ обвивка и тя не можеше повече да се сдържи:

— Мислех, че идваш само за... развлечение. И че през останалото време изобщо не се сещаш за мен...

Той допря лице до косите ѝ и бавно, успокояващо я помилва по гърба. Сълзите ѝ попиваха в халата му. Мълчеше и не продумваше, но това бе без значение. Държеше я тъй както бе мечтала, с нежност и обич. Бе сигурна.

Най-сетне вълнението ѝ стихна. Лиса пое дълбоко въздух и събра достатъчно сили, за да погледне Кейн в очите. Лицето му бе сурово и мрачно. Тя разбра колко бе объркан. Учуди се дали не бе пробудила някакво нежелано чувство у него. Той никога нямаше да понесе мисълта, че е сгрешил или се е провалил.

— Съжалявам — прошепна Лиса. Не искаше той да се чувства нещастен, след като самият я караше да се чувства щастлива.

Вдигна се на пръсти и го целуна. Първоначално устните му останаха неподвижни. Ръцете му я обгърнаха и той я зацелува жадно и страстно, сякаш дълго бе потискал чувствата си.

Лиса си спомни, че все още е полугола. Впрочем, дори и да беше облечена, едва ли би се възпротивила. Правиха любов както никога преди. Кейн бе повече от невъздържан, а тя — щастлива. Колко много неща ѝ се случваха за първи път през този уикенд, който дори не беше започнал. Мрачната сянка на раздялата се бе отдалечила и тя можеше да диша спокойно.

— Време е за вечеря. Не бива да отлагаме повече.

— Прав си. Ако продължим така... — Лиса се засмя.

Той скочи от леглото, грабна я в прегръдките си и я завъртя.

— Хайде, бързо и двамата под душа! Ще ни спести време.

— Обичаш да се докосваш до мен, нали? — мило го подразни тя.

— Изглежда, че ме познаваш твърде добре.

— Доста, макар и на моменти да си непредсказуем.

— Ако продължаваш все в същия дух, ще те насапунисам от глава до пети!

— С удоволствие ще те оставя да го сториш — ухапа го по рамото тя...

Тръгнаха за италианския ресторант едва след час. Кейн държеше Лиса за ръка, а тя от време на време докосваше аметистовия медальон. След уютната топлина на апартамента, зимната нощ ѝ се стори особено мразовита, но тя се чувстваше по-свежа и жизнерадостна отвсякога. Бе попаднала в света на приказките. Звездите блещукаха в небето, а лекият ветрец разклащаше клоните на дърветата. До нея вървеше нейният принц и тя бе щастлива...

Не, съботата и неделята с него вече не я плашеха, както преди. Напротив, те бяха на път да се превърнат в най-хубавия период в живота ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

Италианският ресторант бе приятно старо заведение, наскоро реставрирано. С тераса. Състоеше се от два големи салона, а през лятото към тях се прибавяше и градината отзад. Обстановката бе семпла, дори спартанска. Стените и покривките бяха в бледорозово, прозорците — без пердета, с изглед към улицата. Носеше се тиха, ненатрапчива музика. Сервитьорите бяха учтиви и внимателни, обслужването — добро, атмосферата — прекрасна, а храната — превъзходна. Чудесно място!

Посрещнаха ги още на вратата и ги придружиха до единствено свободната маса в ресторанта. Когато се появиха, разговорите наоколо секваха. Кейн бе твърде известен в заведението, и дори го считаха за местна знаменитост, тъй като името му бе свързано с изпълнението на няколко обществени проекта. Бе обичайно жените да се извързват след него, а кавалерите им го проследяваха със завист и уважение.

Трудно беше да се определи дали Кейн забелязва вниманието, което му се оказваше, но дори да го долавяше, реакциите му с нищо не го издаваха. Лиса обаче не можеше да преглътне подчертания женски интерес към него. Първоначално това я караше да се чувства несигурна и да отстъпва на всичките му желания и капризи. Прекалено добре разбираше, че в случай на несъгласие, той твърде лесно би могъл да я замени с друга.

Понякога му бе възразявала и бе предизвиквала малки спорове, след което бе отстъпвала, предпочитайки да се остави на течението, отколкото да изясни истинското си положение. Чувстваше, че ако не му даде правото да решава, ще го загуби. Кейн Мариот не беше мъж, който, веднъж изявил становището си, можеше да бъде заставен да го преразгледа.

Лиса търпеше — до днес. И изведнъж всичко се беше променило, необяснимо как. Кейн бе все така непреклонен в решенията си, но този път действията му я изненадваха. Бе открил, че тя е единствената жена в живота му и го бе доказал посвоему. Най-

сетне Лиса осъзна, че мъжът до нея няма за цел да прелъстява тълпи жени. Едва сега си даде сметка, че откакто бяха заедно, той никога не бе поглеждал друго момиче. Дори и сега седеше срещу нея и, с изключение на краткото обсъждане на поръчката със сервитьора, не откъсваше очи от нея. Погледът му милваше лицето ѝ, устните му изглеждаха всеки момент готови да се усмихнат и при най-леката шега. Кейн целият излъчваше щастие от присъствието ѝ. Самата Лиса също сияеше.

Започнаха вечерята с тестен деликатес и бутилка италианско вино. Както винаги храната бе вкусна и изискано поднесена. Лиса изненадано установи, че не ѝ липсва апетит. Не бе яла почти от сутринта, но вълненията и тревогите през деня я бяха лишили от всякакво желание за храна. Часовете, прекарани с Кейн в спорове и любов, я бяха изтощили и сега тялото ѝ се нуждаеше от подкрепление.

— Как беше храната във Виктория?

— Не помня — храна като храна.

— Разрешихте ли основните проблеми на строителната площадка?

— Най-неотложните — да, но ще ми се наложи да направя още някой и друг полет дотам и обратно — за миг очите му проблеснаха презрително. — Твърде много хора са готови на компромиси. Доникъде няма да стигнем така.

Отстъпките действително не бяха по вкуса му. Нито пък можеха да доведат до определен успех. Лиса бе научила тази проста истина от ежедневните си контакти с Джек Конуей. Всяко отсрочване на доставка извън рамките на договарянето застрашаваше не само доходите, но и постове на служителите. Доходите осигуряваха необходимите пари за изплащане заплатите на работниците. Ето защо в определени моменти трябваше да се действа твърдо и безмилостно.

Проблемът с Кейн бе, че пренасяше служебните грижи в личния си живот. Но от друга страна, това доказваше, че бизнесът е в кръвта му, а поемането на отговорност — в природата му.

Какво ли представляваше Джек Конуей — шефът ѝ, извън службата? Единственото, което Лиса знаеше за него, беше, че бе спазвал брачната си клетва цели тридесет години. Бе го чувала да се изказва за развода като за семеен банкрут, във финансов и в морален план. Джек Конуей не бе от хората, губещи с лека ръка. Вероятно Кейн

бе имал сходни разсъждения по въпроса, досети се Лиса — финансовите съображения винаги стояха на първо място за деловите мъже. Впрочем, подобна оценка за него можеше да бъде вярна, но не напълно. За Кейн Мариот бракът представляваше нещо много повече от доходна сделка. Той бе израснал в семейство на разведени родители и затова ненавиждаше разводите. Много от комплексите се дължаха именно на невъзможните отношения между майка му и баща му. Лиса бе сигурна в това.

Той никога не бе се впускар да разказва за детството и преживяванията си, но няколкото хапливи забележки, които си бе позволил по повод на родителите и сестра си, издаваха колко трудни са били ранните му юношески години. Кейн никога не би причинил подобни мъки на бъдещите си деца. Лиса го чувстваше.

— За какво си се замислила? — внезапно попита Кейн.

— Спомних си думите ти, че никога не си гледал на жените като на сексуален обект — предпазливо отвърна тя.

— Нима ти виждаш в мъжете единствено сексуален обект? — пошегува се той, а очите му я погалиха снизходително.

— Някои мъже наистина са по-привлекателни... — „Като теб, например“, негласно добави Лиса, а гласно продължи: — По принцип съм съгласна с теб. Сексапилът не е достатъчен.

— А какво те задържа при мен? — тихо попита Кейн.

Прямотата и неочакваността на въпроса я стреснаха. Кейн никога не се бе интересувал твърде от чувства, но тази вечер за втори път повдигаше темата за любовта и отношенията помежду им. За миг Лиса се замисли.

— Истината ли искаш да знаеш?

— Да.

Тя въздъхна.

— Може би чрез теб изживявам живота си по-пълноценно, възприемам нещата по-ясно, по-емоционално — устните й се усмихнаха самоиронично. — Без теб животът ми би бил... пуст.

Той се намръщи, кимна замислено и се вгледа в нея.

— Затова ли толкова настояваш да ти се обаждам по време на командировките си? Искаш да запазиш вкуса си към живота?

— Да, това е една от причините — призна Лиса.

— Разчитай на мен отсега нататък, Лиса! Винаги ще го правя.

Тя поклати невярващо глава. Озари я мисълта, че той бе променил отношението си към нея. Кейн вече не гледаше на желанията и потребностите ѝ като на глезотии.

— А ти защо си все още с мен, Кейн? — осмели се да го попита тя. Дали щеше да получи обичайния отговор: „Хубаво ни е заедно, нали“?

Усмивката му бе измъчена и бавно се стопи. Тъмните му очи горяха от напрежение.

— Мисля, че възприемаме сходно нещата. Разбрах, че държа твърде много на теб, Лиса, и не желая да те загубя.

Не желаше да я загуби?!

Сърцето ѝ се заблъска между надеждата и отчаянието. Колко много неща липсваха на връзката им, за да я приеме като пълноценна! Но Кейн бе започнал да я зачита като личност. При повече време и търпение от двете страни, те биха могли да създадат нормални отношения. Кой знае?!

— Не разбирам какво точно имаш предвид, Кейн. Какво целиш?

— Брак.

Дъхът ѝ секна, а краката ѝ се подкосиха. Втренчи се в него с широко отворени очи. Сърцето ѝ всеки момент щеше да се пръсне. Сериозно ли говореше той?

Кейн се пресегна през масата и взе ръцете ѝ в своите. Лицето му бе напрегнато, мрачно и непроницаемо.

— Искаш ли да се омъжиш за мен, Лиса?

— Шегуваш ли се? — прошепна тя. Гърлото ѝ бе пресъхнало, тялото ѝ трепереше като самотно есенно листо. Ако той използваше женитбата като примамка, за да я задържи още някоя и друга седмица в леглото си...

— Не.

Тя преглътна, след което се насили да си придаде безгрижно закачлив израз.

— След всичко станало между нас...

— Какво толкова е станало?

— Мислех, че не си забравил сутрешния ни разговор.

Той стисна ръцете ѝ, за да я накара да осъзнае сериозността на предложението му.

— Ние сме все още заедно, нали, Лиса? Сега и завинаги?

— Не зная какво да отговоря — прошепна слисано тя.

— Недей да мислиш толкова. Кажи „Да“!

Но не беше толкова лесно да го каже. Изведнъж схвана защо се бе завърнал в Сидни. Защо толкова настойчиво я бе изчакал на летището. Защо бе по-мил от всякога. Защо я бе изненадвал с всяко свое действие. Защо бе реагирал тъй рязко и отчаяно на думите ѝ. Всеки негов жест или постъпка бяха прелюдия към предложението му за женитба. Както винаги бе решил сам. А тя внезапно бе объркала плановете му, реагирайки неадекватно на очакванията му, отказвайки отговорите, които бе свикнал да получава от нея.

Брак!

Все още не можеше да се отърси от шока.

Разумът ѝ мълчеше.

Сърцето ѝ нашепваше да приеме.

Съзнанието я възпираше. Нееднократно чувствата ѝ я бяха подвеждали по отношение на Кейн. Беше изпила горчивата чаша на самотата именно благодарение на наивността си.

Вътрешният ѝ глас ѝ подсказваше, че той се променя, учи се да отстъпва, да се грижи за нея. Нека да затвори очи и да забрави предпазливостта! Нека да бъде смела, нека да се гмурне в неизвестността и да приеме от този мъж всичко, за което до преди минути само бе мечтала.

Разумът ѝ се пробуди и я посъветва да не бърза. Необходимо им беше още време, докато се научат да правят компромиси.

Странен въпрос изплува от смутеното ѝ съзнание:

— Защо?

Кейн никога не предприемаше нещо, преди да разгледа всички „за“ и „против“. Какви бяха подбудите му за това неочаквано предложение? Бе я държал плътно до себе си цяла година без ни най-малкия намек за трайна връзка. Защо тъй внезапно бе решил да се ожени за нея? Защо точно този уикенд? А може би бе взел решението още преди?

— Защото искам ти да бъдеш моя съпруга. Защото искам да имам деца от теб. Защото искам да си с мен до края на дните ми.

Дори не се поколеба в отговора си. За него всичко бе просто и ясно. Бе направил избора си. Изпитателният срок за нея бе изтекъл. Решението беше взето.

Чувстваше се странно безплътна. Дали с присъщата си прецизност, не бе преценил всеки детайл от плана си?

— Предполагам, че си уточнил и датата на сватбата.

— След седмица.

Сякаш се подразбираше, че тя ще се съгласи. Навярно предвиждаше скромна церемония без излишна тържественост. Щяха да сключат брак и толкова! Не беше я попитал що за сватба би предпочела тя самата.

— Няма да стане.

Той я погледна стреснато. Силно стисна ръцете ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ако реша да се омъжа за теб, което съвсем не е сигурно, това няма да стане след седмица.

— Дай ми поне един разумен довод против!

Дълго сдържаното ѝ и потискано възмущение избухна:

— Защото имам право на мнение.

— Извинете, господине! — беше сервитьорът.

Лиса си бе поръчала макарони със сос от раци. Келнерът постави вкусно ухаещото блюдо пред нея, след което се залови да разбърка черния хайвер със скаридите в ястието на Кейн. Това ѝ даде време да се съвземе и да прецени, че той едва ли бе смятал съзнателно да я засегне. Явно считаше деловия си подход към този деликатен и за двамата въпрос за правилен.

Докато им сервираха, той също се опита да си възвърне самоконтрола и след като келнерът се отдалечи, заговори със спокоен сдържан тон:

— Какви възражения имаш, Лиса?

Теменужените ѝ очи го изгледаха предупредително.

— При евентуална женитба аз ще бъда тази, която ще определи датата и ще организира сватбата.

— Мислех, че чувстваме нещата по един и същ начин, и че и двамата желаем да се оженим, колкото се може по-скоро — извинително се усмихна той.

— Аз не бързам.

Тя не можеше да си представи, че на света има момиче, което да не е мечтало да е цялото в коприна, дантели и бяло на сватбения си

ден. Нямах да позволи да бъде затрупана с разумни доводи против тържествена церемония.

— Предполагам, че те изненадах днес — най-сетне рече той.

— Така е — съгласи се Лиса, все още объркана.

— Съжалявам.

Още едно извинение!? Сърцето ѝ съвсем омекна. Да, той се променяше. Правеше го единствено и само заради нея.

— И аз съжалявам.

— За какво?

— Задето така предубедено подхождах към теб.

Едва сега си даде сметка, че грешката не беше само негова. Прекалено дълго се бе съгласявала безропотно с всяка негова дума. Той поклати глава. Личеше, че преценява казаното от нея.

— Означава ли това, че приемаш предложението ми?

— Все още не съм решила.

Промененото му отношение към нея я караше да премисли връзката им. Бракът с Кейн взе да ѝ се струва не дотам абсурден. Но разумът ѝ нареждаше да изчака.

Възможно бе сегашното му поведение да е просто лавиране. Може би не се интересуваше толкова от мнението ѝ, колкото от желанието си да я спечели на всяка цена за себе си, независимо от начина и средствата. Беше безскрупулен, напомни си Лиса, но същевременно — честен посвоему. Не биваше да го забравя.

— Изглеждаш вгълбена — каза той и си сложи от скаридите.

— Чудя се какво ли би представлявал животът ми с теб — неспокойно го изгледа тя.

— От двама ни зависи — отвърна Кейн.

— Да, бракът се крепи върху взаимното разбирателство.

— Фактът, че ти предлагам женитба, означава, че съм готов да поема и съответните задължения.

Не можеше да оспори това. Думите му бяха самата истина. Кейн никога не изменяше на даденото обещание. Въпросът по-скоро бе, до каква степен беше склонен на компромиси. Неговите разбирания за нещата невинаги съвпадаха с нейните. Поне така беше досега. Тя вече бе усвоила урока, че любовта, невинаги означава щастие.

— Все още не познаваш семейството ми...

— Не възнамерявам да се женя за роднините ти, а за теб — отсече той. — Нека не объркваме нещата.

— Ако ти не се интересуваш от семейството си, то съвсем не е задължително и аз да скъсам с моето. След като искаш да стана твоя съпруга, ще трябва да приемеш и близките ми.

Той се намръщи. Очевидно не бе включвал роднините ѝ в сметките си.

— Е, след като толкова държиш на тях... — опита се да заглади конфликта той.

— Нима би допуснал твоите деца да те забравят един ден?

Бръчките върху челото му се задълбочиха. Не бе се замислял тъй надалече в бъдещето. Устните му се изкривиха в гримаса.

— Не, никога не бих го допуснал.

— Обичам семейството си. Имам нужда от близките си...

— Добре тогава — отстъпи Кейн. — Ще се запозная с родителите ти при първия подходящ случай. Бихме могли да го сторим още тази събота или неделя, ако искаш... Ако те искат... Но трябва да ме приемат такъв какъвто съм. Без уговорки.

Очевидно Кейн се отнасяше твърде подозрително към всякакви роднини и не им се доверяваше особено. Лиса би предпочела да узнае повече за детството му, но при всеки опит да разгадае тайната му досега се бе сблъсквала със стена.

— Родителите ми никога няма да се противопоставят на избора ми — тихо, но убедено добави тя. — Независимо от становището им за теб, те биха те одобрили, ако аз реша да приема предложението ти.

— Ако... — очите му просветнаха със стоманен блясък.

— Все още не съм казала „Да“.

— Опитай!

Съзнанието ѝ се разбунтува срещу настоятелността му. Разумът ѝ упорито я съветваше да изчака.

— Твърде много неясни неща има между нас, Кейн. Бих предпочела да ги обсъдим преди, а не след брака.

— Не, Лиса не желая да подлагаш на изпитание търпението ми. Или ще ме приемеш за свой съпруг, или ще се разделим.

— Ще помисля — обеща тя.

Чертите му се изопнаха, безмилостни и непрощаващи.

— Няма какво да мислим толкова. Приемаш или отказваш, избирай! Ако ти трябва време за разсъждения, намери си друг. Аз съм решил.

— Не е честно!

— Решавай, Лиса! Веднага!

О, колко безцеремонен можеше да бъде! Колко малко зачиташе чуждите съображения! И все пак бе прав посвоему. Колкото и да анализираха отношенията си, нямаше да стигнат доникъде. Ако не се омъжеше за него, не би си го простила цял живот. Ако пък се съгласеше да стане негова съпруга, можеше да съжالياва до края на дните си. Какъвто и да бе изборът ѝ, бъдещето се очертаваше невесело и мрачно. Каквото и да стореше, щеше да сгреша.

Това действително можеше да се окаже последната им събота и неделя. Те никога вече нямаше да се върнат към старите си отношения. Бе недоволна от връзката си с Кейн и бе пожелала да я промени — в своя полза. Но дори и в най-дръзките си мечти не бе предполагала подобно развитие на нещата.

Пръстите му погалиха нейните. В един кратък миг тя сякаш усети уязвимостта в погледа му.

— Бих могъл да ти дам много повече, отколкото всеки друг — прошепна той. — Не те ли задоволява това?

Беше искрен, но добрите му намерения и обещания не бяха достатъчни, за да се съгласи тя на брак. Последните му изявления даваха отговор на някои нейни опасения, но същевременно провокираха нови проблеми.

— Да — чу се да казва тя.

Господи, колко бе слабоволна! Само последна глупачка, като нея, можеше да се примири с множеството условия, които женитбата с Кейн предполагаше. Но независимо от всичко, той бе прав. Сърцето ѝ най-сетне имаше последната дума. За добро или за зло, тя му принадлежеше.

— „Да“ на предложението ми ли? — Кейн държеше да е сигурен.

— Да.

Внезапно в съзнанието ѝ изникнаха думите, които му бе казала сутринта по телефона. Каква подигравка беше всичко! Колко бързо бе изневерила на себе си!

Господи, не грешеше ли!?

Бе заменила отчаянието на раздялата и самотата с неизвестност. Какво я чакаше? Светлината на надеждата или безизходността на провала? Всяко зло за добро, утешително прошепна вътрешният ѝ глас. И тъй, тя решително си забрани мрачни мисли и терзания и се понесе на крилете на бяновете.

Кейн се отпусна назад. Напрежението, объркването и умората изчезнаха. Лека усмивка заигра в края на устните му. Беше си възвърнал обичайната бодрост и жизненост. Целият сияеше.

— Чудесно! Нека се оженим час по-скоро!

Защо не, рече си тя. Жребият е хвърлен. Пътят бе само един.

— След шест седмици? — въпросително го изгледа Лиса.

— Така да бъде. Това означава ли, че, за да стигна до теб, ще премина през купища сатен, коприна и дантели?

— Не забравяй за рюшчетата и корделите.

— Прекалено много изискваш от мен, Лиса Гилмор.

— И ти не ми отстъпваш, Кейн Мариот.

— Няма що, чудесна двойка!

— Предчувствам, че вечно ще оспорваме решенията си.

— А, сигурен съм, че ще намерим общи поводи за помирение — промърмори Кейн. Очите му красноречиво говореха, че споровете винаги щяха да приключват в леглото.

Лиса не се сдържа и се разсмя. Той навярно не знаеше що е любов, но в правенето на любов беше превъзходен.

Повикаха сервитьора и му поръчаха бутилка френско шампанско.

— Веднага! — подчерта Кейн.

— Да, сър! Разбира се, сър! — засуети се келнерът и услужливо заразчиства чиниите пред тях.

Едва ли някога щеше да се почувства притеснена финансово в съвместния им живот, но същевременно Лиса си даваше ясна сметка, че материалното благоденствие нямаше да замести евентуалния провал на брака им. Трябваше да създадат щастливо семейство. Единствено от тях двамата зависеше. Рядко някоя женитба е била благословена от звездите. В повечето случаи се изисква много, много търпение.

Шампанското бе донесено и налято.

Кейн вдигна чашата за тост.

— За нас!

Лиса чукна чашата си в неговата и напомни:

— Нещата зависят и от двамата.

Кейн бе споменал, че е специалист по оцеляване, като саламандър. Бе сигурна, че той не би позволил да се разтрогне брака им, ако съществуваше надежда да бъде спасен. Това я накара да погледне по-оптимистично на бъдещето.

— Разбира се — кимна той. — Нещата зависят единствено и само от нас.

Лиса се взря в мъжа, когото обичаше повече от всичко на света. Ако бракът им не сполучеше...

Щеше да остане съвсем сама в бурното житейско море, без котва и компас...

Каква глупачка можеше да се окаже! Ето резултатите от предполагаемия последен уикенд с Кейн — вместо да се опре на разума си и да се раздели с него прие да му стане съпруга.

Очите ѝ отчаяно потърсиха неговите.

— Ще успеем ли да се справим?

— Нима се съмняваш?! И двамата знаем, че трябва да опитаме.

СЕДМА ГЛАВА

В неделя вечерта Кейн се завърна в Мелбърн и така и не успя да се запознае с родителите на Лиса. Нищо, си каза Лиса, по-добре щеше да бъде да подготви семейството си за срещата. Така можеше да си спестят взаимно изненади.

Все още не можеше да повярва, че всичко това се случва с нея. Чувстваше се като в безтегловност. Само преди два дни твърдо бе решила да скъса с Кейн Мариот, а сега се готвеше да се свърже с него за цял живот. Дали всички сгодени момичета изпитваха подобни съмнения? Независимо какво я очакваше в бъдещето, животът ѝ никога вече нямаше да бъде същия.

Кейн я целуна за довиждане все така страстно, както и преди две вечери. Сякаш искаше да я завладее завинаги.

— Да не си посмяла да погледнеш някой друг — уж на шега я предупреди той. Тъмните му очи останаха сериозни.

— Не, Кейн, обещавам да съм твоя и само твоя. Ти си единственият мъж за мен — увери го тихо тя.

Усмивката светна в очите му и сякаш погали душата ѝ. Лиса се закле пред себе си никога да не му даде повод да се съмнява във верността ѝ. Неясните ѝ намеци от петъка още го тревожеха. Странно, че толкова самоуверен мъж, като Кейн, продължаваше да се безпокои.

Върна се в апартамента, който държеше заедно с брат си. Жилището се намиреше близо до кръстовището Бонд Джанкшън и по разположение и обзавеждане отстъпваше много на това у дома на Кейн. Едва тази вечер Лиса си даде сметка в каква кошмарна обстановка живееше. Повечето от мебелите бяха купени случайно, в зависимост от моментното им материално положение с нейния брат. И все пак биха могли да вложат малко повече фантазия и вкус.

Когато Тони се прибираще след някой от полетите, в апартамента наставаше хаос. Сега поне всичко бе в относителен ред и чистота. Щеше да остане така, докато той се завърнеше от Лондон през Кайро и

Сингапур. Би се чувствала определено по-леко, ако той си беше вкъщи. Изпитваше огромна нужда да сподели новината с някого.

Кейн телефонира по-късно от Мелбърн, за да ѝ пожелае „Лека нощ“. Той мислеше за нея! Не се чувстваше вече толкова сама. Единственият спор, възникнал между тях след решението им, бе изборът на годежен пръстен. С присъщата за него енергичност, Кейн го поръча още в събота сутринта. Тъй като беше в течение на затрудненото му финансово положение, Лиса се възпротиви. Пръстенът щеше да му струва цяло състояние. Кейн обаче не отстъпи.

— В живота на човека има моменти, в които парите губят значение — бе ѝ обяснил той.

Кейн се спря на един прекрасен сапфир в кралскосиньо в рамка от диаманти. Лиса предпочете да си запуши ушите, когато чу цената.

Трябваше да стеснят халката на пръстена и във вторник да го вземат.

Следобедът скъпоценното бижу бе вече на безименния пръст на лявата ѝ ръка. Едва сега Лиса се почувства официално сгодена. Отдъхна си. Кейн позвъни още същата вечер, за да провери всичко ли бе наред. Това окончателно затвърди предложението му за брак и тя се успокои.

— Говори ли вече с твоите родители? — поинтересува се той.

— Смятам да го сторя — опита се да скрие опасенията си тя.

— Ако уточним датата на сватбата след седем седмици, можем да заминем на сватбено пътешествие. Какво ще кажеш?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Кейн правеше всичко възможно да ѝ угоди.

— Добре — съгласи се тя. — Ще се радвам. Ще съобщя на мама и татко. Нека бъде след седем седмици.

Устоя на обещанието си и извести родителите си за предстоящото събитие. Посрещнаха вестта с изненада, но бяха щастливи и пожелаха веднага да се запознаят с нейния избраник. Определиха следващата неделя като най-подходяща за представяне.

Реакцията обаче, която най-малко бе очаквала, бе тази на Джак Конуей. Новината не го зарадва. Всъщност изглеждаше леко раздразнен. Лиса искрено се учуди, но си помисли, че не искаше да я загуби като секретарка. Но скоро разбра, че страховете му бяха от съвсем друго естество.

— Надявам се, разбираш, че се компрометиращ по този начин — срязва я той, а стоманеносивите му очи се впиха в лицето ѝ.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Съжалявам, сър. Не разбирам.

— Като моя лична секретарка имаш и занапред ще имаш достъп до информацията относно проектите „Уинджикамбъл“ и „Джесъмайн“. Тези сведения биха дали съществено предимство на Кейн Мариот пред останалите кандидати.

— Кейн никога не би поискал каквато и да е секретна информация от мен — разпалено го защити тя.

През уикенда бе имал пълна възможност, но не бе го сторил. Би било под достойнството му.

— Дори и да бе поискал сведения от мен не бих му ги предоставила — продължи да оспорва съмненията на шефа си Лиса.

Подозрителността изчезна от лицето на Джак Конуей, но горчивината от думите му щеше да ѝ тежи дълго.

— Може би си права, но все пак смятам да те преместя на друга длъжност.

Управителният директор на „Ай Си Ей Си“ не допускаше никакви рискове. Независимо от способностите и усърдието ѝ, Лиса си оставаше за него само секретарка. Тя почувства как самообладанието ѝ изневерява.

— Не искам да загубя работата си, сър — заяви тя и теменужените ѝ очи блеснаха гордо.

— Сблъсък на интереси, скъпа.

— Не, няма никакъв сблъсък — възпротиви се тя. Не желаше да сменя длъжността си. Обичаше работата си.

Джак Конуей я изгледа със съмнение.

— Не бих искал да те подозирам, Лиса. Така би било по-леко и за двама ни.

— Не е така, сър. Повярвайте ми.

Лицето ѝ гореше от напрежение. Той се замисли за миг, след което каза уклончиво:

— Добре, ще помисля.

Но положението очевидно го тревожеше. Тревожеше и нея.

За първи път се запита дали Кейн не бе отчел служебното ѝ положение, предлагайки ѝ женитба. Дали не очакваше да я превърне в

източник на информация, жизненоважна за бизнеса му? Бързо прогони обзелото я съмнение. Кейн действително беше краен в много отношения, но все пак не чак дотам.

Когато той позвъни по-късно тя напълно потисна и забрави нелепите си мисли. Предстояха им далеч по-важни неща, като срещата с родителите ѝ, например. А също и множество ангажименти около сватбената церемония.

Запознанството на Кейн със семейството ѝ стана гладко и леко. Нейните родители бяха впечатлени — красив, преуспяващ, богат... Изборът на Лиса бе повече от сполучлив. И макар тя да знаеше за резервите на Кейн спрямо близките ѝ, той се постара да ги очарова. Разговорът вървеше добре.

Едва когато заговориха за самата сватба и за подготовката, възникнаха проблеми. Кейн се съгласяваше с всички желания, предявявани от Лиса и семейството ѝ, но категорично се противопостави да поканят приятели и познати. Според него женитбата бе лично преживяване и церемонията трябваше да се състои в много тесен кръг.

— Нима няма да уважите нито един от роднините или близките си? — запротестира майката на Лиса. Той твърдо отказа.

Лиса се опита да примири двете страни. Настъпи неловко мълчание. Тя вътрешно се ядоса на непреклонността му. Каменното му лице я предупреди, че това бе проблем, който искаше да реши сам и нямаше място за спорове.

По-късно майка ѝ поде отново разговора за гостите. Подобно мило тържество бе най-подходящия момент за одобряване на разделеното му семейство. Отчуждението породило се между Кейн и родителите му бе тъжно и нелепо. Действително един развод можеше да озлоби децата, но все пак съществуваше възможност за помирение. Едва ли близките му се чувстваха щастливи при създадите се хладни отношения. Впрочем, Кейн имаше сестра. И с нея ли бе скъсал всякакви връзки?

— Ще поговоря отново с него, мамо — обеща Лиса, но дълбоко в себе си се съмняваше, че ще успее да го склони. Понякога оставаше непреклонен. Семейството ѝ трябваше да го приеме такъв, какъвто бе. Но въпреки това, сестра му сигурно би се почувствала поласкана, ако

получи покана за тяхната сватба. Кейн я навестяваше от време на време.

На връщане от Бироура Уотърс Лиса се опита да поднови разговора. В края на краищата трябваше окончателно да си изяснят нещата. Поканите трябваше да се изпратят още през седмицата. Имаше твърде много неща за уреждане.

— Кейн — колебливо започна тя, — може би сестра ти...

— Не, Лиса! — беше категоричен.

Тя млъкна. Кейн въздъхна и добави кисело:

— Родителите ти са мили хора и аз разбирам, защо държиш на семейството си. Но повярвай ми, това не важи за моите близки. Там нещата са различни.

— Вероятно, защото ти не искаш да направиш каквото и да било — негодуващо възкликна тя.

— Нещата не са никак прости, Лиса! Нетърпимостта между нас не е едностранна, а взаимна. Към мен те хранят същата омраза, каквато изпитвам и аз към тях.

— Защо?

Лицето му стана мрачно и внезапно се появиха бръчки.

— Защото им го върнах... тъпкано.

Лиса цялата изтръпна. Нещо не беше наред. Тонът, с който той ѝ възрази беше ужасяващ. Не, отношението към неговите родители не се обясняваше с психическата травма, нанесена му след развода. Тя отчаяно се опита да си припомни всяка негова дума, отнасяща се до тях, но скоро се отказа. Отношенията с близките му оставаха все така мъгляви и неясни. Знаеше, че баща му бе известен съдебен психолог, широко търсен като експерт за много криминални процеси.

— Той е готов да прости на всички и за всичко, независимо дали са престъпници, или не — бегло бе споменал Кейн за него, без да скрива презрението си. Кейн Мариот никога нямаше да му прости някои неща и взаимоотношенията в семейството им бяха измежду тях.

След развода майка му се бе омъжила повторно. Сестра му, изглежда, беше нервнболна или крайно депресирана личност и съпругът ѝ изпълняваше и ролята на болногледачка. Това бе всичко, което Лиса знаеше за близките на Кейн.

— Би било по-добре, ако ми обясниш какво са ти сторили, Кейн. И какво ти на тях — най-сетне наруши мълчанието тя.

— Забрави за това! Минало свършено.

— Не, Кейн. Цяла година ти отказваше да разговаряш за семейството си и аз приех мнението ти, защото не бяхме свързани и нямах право да се намесвам в живота ти. Но сега искам да знам за какъв човек се готвя да се омъжа.

Той я изгледа с крайчеца на окото си.

— Не можеш ли да ме разбереш?

— Невинаги.

Кейн сви устни подигравателно.

— Не се притеснявай! И аз не съм наясно със себе си.

— Не смяташ ли, че ми дължиш някакво обяснение за детството си? — настоя Лиса. Този път нямаше да му позволи да се измъкне.

Той вдигна рамене.

— Историята не би ти прозвучала много добре.

— Не се нуждая от хубави приказки. Искам да знам истината. Ако ме изключваш от живота си, що за брак ще бъде нашият?

— Такъв какъвто ние си го изградим — решително отвърна той.

— Но именно миналото те е създало като личност, Кейн. Понякога говориш или вършиш неща, които не мога да си обясня. Искам да те разбирам.

— Едва ли ще ти се понрави това, което ще чуеш.

— Това е без значение.

И двамата замълчаха. Напрежението нарасна.

— Права си — най-сетне се съгласи той и се усмихна. — Това е едно от нещата, които харесвам у теб. Ти никога не извърташ и винаги си готова да погледнеш истината в очите.

Може би беше прав, помисли си Лиса. И все пак, доскоро предпочиташе да крие глава в пясъка като щраус и да заобиколи проблема. Колко много се бе променила от последния уикенд насам. Сега, поласкана, разбираше, че Кейн харесва не само жената в нея, но и характера ѝ.

— И тъй, какво се е случило между вас?

Той се отпусна назад в меката кожена седалка на ягуара. Суровото изражение върху лицето му бавно се стопи. Вече беше напълно спокоен и владееше нервите си. Гласът му бе равен, лишен от всякакви чувства, сякаш изброяваше множество отегчителни, незначителни факти.

— Първо, провалих професионалната репутация на баща ми. Лиса го погледна изплашена. Не беше очаквала подобно откровение.

— Как? — възкликна тя. Невъзможно бе да не попита.

— Обявих истината на всеослушание.

— Господи, Кейн!

Що за човек бе годеникът й? По-точно, що за човек бе този, който се готвеше да й стане съпруг? Познаваше твърдия му характер, но нима бе и безмилостен?

— После провалих втория си баща финансово. Не беше лесно и доста време трябваше да се потрудя, но все пак успях.

Тя мълчеше. Какво бе предизвикало тази невероятна омраза у него? Сигурно за безскрупулните му действия имаше сериозни причини. Кейн никога не вършеше нещо случайно.

— Докарах майка ми до крайна нищета. Отнех й всички онези луксозни удоволствия, които обичаше повече от всичко и всички на света.

Ето какво бе сторил с родния си и с втория си баща. Бе ги лишил от най-скъпото и ценно за тях — репутация, богатство, достойнство и самочувствие.

— Отмъщаваше ли им? — опита се да прозре подбудите му Лиса.

— Не, не беше отмъщение, а възмездие. Трябваше да възстановя справедливостта — този път гласът му затрепери и дълго сдържаното горчиво вълнение избликна на повърхността.

— Нима не ги съжали?

— Не. Те никога не са проявявали съчувствие или съжаление към мен. Когато насила ме изпратиха да живея в пансион, ми се наложи да прочета Библията. Повярвай ми, не се поучих толкова от Новия, колкото от Стария завет.

— Но какво са ти сторили?

— Какво ли? — устните му гневно се свиха, а гласът му прозвуча ледено. — Какво ли освен дивите, пьянски, наркомански оргии? Какво ли освен срамната мания за сексуални удоволствия и похот? — Кейн стисна зъби и с усилие се застави да запази спокойствие.

— И какво друго?

— Съсипаха живота на сестра ми.

Каза го твърдо, равно, без никакво чувство. Съобщи го толкова спокойно, че кръвта ѝ замръзна в жилите. Какво ли още щеше да чуе? Невъзможно бе Кейн да има предвид това, което мина мълниеносно през съзнанието ѝ.

— Нима тя е... участвала във всичко това?

— Не... Поне не доброволно. Джена приличаше на хипнотизирано безпомощно зайче. Сякаш бе родена, за да бъде принесена в жертва.

— Но това не се е отнасяло до теб, нали?

— Не, мен не успяха да ме програмират.

Но бяха успели да посеят омраза, безпаметно упорство и безскрупулен стремеж за оцеляване, да го насъскат против всички и всичко и да пробудят инстинкта му за победа на всяка цена. Той трябваше да е пръв. Нищо друго не го задоволяваше. Но сестра му...

— Какво стана с Джена? — страхуваше се от отговора.

— Онова животно, вторият ми баща, правеше каквото си поиска с нея през деня — с горчива жлъч продължи Кейн, — а през нощта търсеше майка ми, като алтернатива. Родният ми баща, за когото прошката за всяко безобразие се бе превърнало в професия, отказа да повярва. Нито пожела да се намеси, нито спаси Джена от кошмара. Майка ми прекалено много държеше на луксозния си позлатен кораб, на който бе попаднала благодарение на повторния си брак. Затова предпочете да си затвори очите пред низостта. Тя знаеше, но не ѝ пукаше.

Отвращението я разтърси като мощна вълна. Ето ги тъмните мрачни спомени, които се бе опитала да изкопчи от него. Бе чела за подобни неща, но никога не бе и подозирала, че щеше да се докосне до подобни гадости.

Нищо чудно, че Кейн ги бе премълчал. По-добре да не беше го питала! По-добре да... Не, по-добре, че вече знаеше, независимо от това колко гнусна се оказа истината. Тя щеше да ѝ помогне да разгадае реакциите на Кейн.

Опита се да си представи какво бе изживял, безпомощен пред гаврите със сестра му, неспособен да я спаси и изтръгне от блатото, в което насила я бяха тикнали. Какво можеше да направи едно дванадесет-тринадесетгодишно момче, опълчило се срещу безчувствени и порочни родители?

— Как успя да провалиш втория си баща?

Тутакси в погледа му проблесна сатанинско задоволство.

— Притежаваше инженерингова компания. Станах му конкурент. Отнех му най-способните съдружници. Дотук нещата вървяха леко. Дори към подчинените си той се държеше гадно. После започнах да му отнемам една след друга изгодните оферти. С една дума, оставих го без работа. В отчаянието си предприе няколко погрешни хода и сам се разори. Скоро след това получи сърдечен удар и почина.

— И ти замисли този план още в пансиона?

— Да.

Ето защо бе така отдаден на работата си. За него бизнесът не представляваше просто реализация и личен успех, а несъмнено подхранваше дълбокото му тържество над онези, които грубо и жестоко бяха съсипали сестра му.

Ръката му неколkokратно удари по волана, досущ като съдийско чукче по заседателна банка.

— Справедливост! Истината трябва да възтържествува.

Под привидно кротката маска на лицето му, Лиса усещаше дълбоко измъчващите го чувства. Дори цялата справедливост на света нямаше да поправи злото, сторено на Кейн и Джена, помисли си тя. Правосъдието наказваше виновните, но не осигуряваше спасение на жертвите.

— Нима Джена не се опита да избяга с теб?

— Не. Беше прекалено покорна, слаба, зависима...

— Но в края на краищата ги напусна, нали?

— Е, да. Когато бях достатъчно голям да взема нещата в ръцете си, я измъкнах от онази дупка.

Пръстите му се впиха във волана и кокалчетата им побеляха.

— Тя вече беше развалина и едва ли някога ще се съвземе.

Той въздъхна тежко, сякаш дълго потисканите в него отрицателни емоции най-сетне бяха намерили отдушник.

— Правя каквото мога за нея. Всеки месец ѝ изпращам чек, така че да не се чувства финансово зависима. Винаги може да ми позвъни в случай на нужда. Но иначе няма за какво да разговаряме. Миналото ни разделя.

Колко много горчилка и страдание бе стаил в душата си! Беше ли чудно тогава, че никому не се доверяваше? Беше ли чудно, че бе станал

самотник? Лиса си припомни своето безгрижно детство. Споменът засили уважението ѝ към Кейн. Независимо от ужасите, които беше преживял, той не бе се предал, а бе станал твърд и волеви мъж.

Тя не хранеше нито капка съчувствие към майка му и баща му, а още по-малко — към втория му баща. Нито можеше, нито желаше да извини злото, което бяха им причинили.

Кейн никога не би попитал за мнението ѝ относно миналите му постъпки. Бе прекалено горд и независим, за да го стори. Но той беше мъжът на живота ѝ, и след като действията му бяха допринесли за облекчаването на неговите и на сестра му страдания, тя нямаше право да го осъжда. Беше изцяло на негова страна.

— Съжалявам, Кейн — съчувствено каза Лиса.

Той я погледна предпазливо. Очите му издаваха колко бе уязвим в момента. Тя интуитивно долови, че бе първата, на която доверяваше спомените си. Сега тя можеше или да спечели доверието му, или да го загуби — веднъж и завинаги.

— Благодарна съм ти, че ми разказа всичко, Кейн — ръката ѝ инстинктивно се протегна и нежно го погали по бедрото.

Очите му се преместиха към пътя, но бързо посегна и докосна ръката ѝ.

— Искам да запомня с радостно чувство сватбения ден, Лиса. Затова не желая никой от семейството ми да присъства.

Беше съвсем сам на света. Освен нея нямаше никого.

Душата ѝ се устреми към неговата.

— Можеш ли да отложиш пътуването за по-късен полет?

— Предполагам, че да. Защо? И друга среща ли ни предстои?

Лиса мило се усмихна.

— Не. Мислех да отидем в апартамента ти.

Несигурна изненада трепна върху лицето му, сякаш му бе трудно да повярва, че тя толкова бързо преглътна ужасната история.

— Искаш да бъдеш с мен, нали?

— Да. Страстно.

— Дали ще бъдем щастливи заедно?

— Да — очите му блестяха.

Тя си отдъхна. Надеждата за щастие я завладя. Кейн щеше да я обича така, както бе мечтала. Бе поставил началото, бе започнал да споделя и доброто, и лошото с нея.

— Хайде да го направим няколко пъти — съблазнително предложи тя.

— Не ставаш ли нимфоманка?

— О, ако смяташ, че не можеш да се справиш...

Погледът му я опари като разтопен шоколад. Кейн нямаше да отстъпи, щеше да ѝ докаже... Той целият тръпнеше от желание да го стори — още сега!

По-късно, когато телата им лежаха вплетени едно в друго, след споделеното блаженство, той призна:

— Искам семейство, Лиса. Искам истинско щастливо семейство. Искам децата ми да получат добро възпитание, искам да бъда за тях бащата, за който сам мечтаех. Не желаеш ли същото?

— Да, разбира се — прошепна радостно тя.

Гърдите му се вдигнаха и отпуснаха под тялото ѝ.

— Ще бъдем добри родители, нали, Лиса?

Тя усмихнато го погали.

— Ще опитаме, Кейн. Предполагам, че и ние ще допускаме немалко грешки, но нима има непогрешими хора?

— Родителите ти са се справили чудесно с тези задължения.

Още една одобрителна оценка. Твърде много получи Лиса днес. И всяка изненада, която Кейн ѝ поднасяше, бе хубава.

— Благодаря ти — целуна ухото му тя.

Пръстите му минаха през гъстите вълни на косите ѝ и се задържаха на тила.

— Научи ме да бъда добър баща — бавно прошепна той и гласът му се сля с ударите на сърцето ѝ.

Смехът ѝ звънна щастливо. Той ѝ вярваше! Доверяваше ѝ се!

— Едва ли имам повече родителски опит от теб, Кейн.

— Но затова пък си имала добър пример вкъщи. Това не е без значение.

Тя доволно въздъхна.

— Радвам се, че родителите ми са ти допаднали.

— Не са лоши. Никому не биха сторили зло.

Дали това бе критерият, по който той съдеше за хората? Не би се изненадала — при всичко, което бе преживял... Сега го почувства много по-близък отпреди. Беше започнала да разбира мотивите, определящи поведението му.

Кейн изпитваше нужда да побеждава. Не беше просто мания за успех. Той желаше сигурност, каквато Лиса винаги бе имала в живота си.

Може би Кейн не познаваше чувството любов, но той я бе избрал пред всички останали жени, които би могъл да притежава. Днес бе проявил доверие към нея.

Желаше тя да стане негова съпруга, искаше именно с нея и с никоя друга да създаде семейството, което винаги му бе липсвало. А всичко това означаваше много за Лиса.

Кейн Мариот бе твърд и безкомпромисен, но тя можеше да разчита на вяност и всеотдайност от негова страна. Освен това бе готов да се промени, в случай, че тя откриеше най-правилния подход към него. Нямахше гаранции, но те двамата бяха решили да опитат.

ОСМА ГЛАВА

Сватбата бе скромна, но затова пък всички подробности, тюл и панделки, за които Лиса тъй дълго си беше мечтала, бяха налице. За майка ѝ тържеството бе повече от необичайно, след като младоженецът стоеше сам, непридружаван от никого, пред олтара, но Лиса застана твърдо на негова страна. Кейн желаше единствено нея до себе си и никого друго.

Въпреки това, крачейки редом до баща си към олтара, някакво тягостно усещане стегна сърцето ѝ. Възможно ли беше тежкото минало да е ограбило чувствата му към хората? Какво би станало, ако Кейн не се окажеше в състояние да я дари с любовта, която очакваше от него? Какво би се случило, ако тя го разочароваше според високите критерии, които имаше за бъдещата си съпруга. Дали не би я оценил през обичайния си безпощаден поглед? Женитбата с Кейн Мариот можеше да придобие облика на опасна, безрадостна авантюра. Защо тогава се бе съгласила?

„Защото за тебе няма друга приемлива алтернатива“, изстена сърцето ѝ.

Разумът ѝ упорито подсказваше, че проблемите, рано или късно, щяха да се появят.

Сърцето ѝ изплашено подскочи: „Свърши се!“, когато баща ѝ я предаде на човека, готов да я направи своя съпруга. Кейн се усмихна, а очите му ѝ говореха колко красива и изключително женствена бе тя в булчинската си рокля. Копнееше да бъде с нея и само с нея до края на земния си път. Тя не можеше да му го откаже. За зло или за добро Лиса обичаше този мъж. И сега се венчаваше за него.

От момента, в който изрече съдбоносните думи, престана да нервничи и се превърна в безумно щастлива, сияеща младоженка. Това беше общото мнение на всички гости. Родителите ѝ го споделяха. Но Лиса знаеше, че външният ѝ вид не беше израз на щастие. Някакво безумно, диво чувство я бе обсебило във вихъра си. Каквито и да бяха последствията от тази женитба, тя щеше да ги посрещне решително и

твърдо. Независимо от пречките по съвместния им път, щеше да се пребори с тях. Нямаше вече връщане назад. Бе си постлала леглото и сега трябваше да легне в него... заедно с Кейн.

Кейн бе твърде различен през първата им брачна нощ. Любеше я с непознато досега за нея чувство. А може би тя самата бе по-друга този път. Бяха любовници от цяла година, познаваха всички интимни местенца по телата си, но въпреки това Лиса не можеше да се отърси от усещането, че той я докосва за първи път, целува я за първи път, гали я, милва я с неподозирана за него нежност.

Бе тъй дълбоко развълнувана, че когато Кейн проникна в нея, очите ѝ се навлажниха и тя обви ръце и нозе около него, прегърна го, притисна го до себе си, горещо желаейки този мъж, който отсега нататък щеше да бъде само неин.

— Обичам те, Кейн, обичам те!

Сърцето ѝ му принадлежеше.

— О, Лиса! — чу тя името си в отговор, но това единствено възклицание издаваше любов, всеотдайност, неизказана признателност.

Действително беше различно, най-сетне прозря тя. Бе станала негова съпруга. Той бе неин съпруг. Бяха обречени един на друг. Никога нямаше да позволи да се появи трети между тях.

Меденият им месец започна идилично, въпреки малките недоразумения в началото, които Лиса бързо забрави. Още на следващата сутрин след брачната церемония те отлетяха от Сидни за Фиджи. Кейн бе резервирал апартамент на Острова на костенурките — малък, изключително приятен курорт, подслоняващ не повече от десетина двойки на смяна. Това беше същият оазис, предоставил красотата на природата си на снимачните екипи на „Синята лагуна“ и „Завръщане в Синята лагуна“. Още в момента, в който Лиса стъпи на острова, бе омаяна от ширещия се пред зора ѝ тропически рай. Но още първата им нощ бе засенчена от негативната реакция на Кейн към вземането на противозачатъчни таблетки.

Лиса се изненада от желанието му да имат час по-скоро дете. Според нея зачеването още по време на медения месец не бе най-подходящият вариант. Предпочиташе отношенията им с Кейн да улегнат и да се стабилизират. Тогава тя с радост би си позволила да имат дете.

Кейн не се противопостави. Това бе нейното тяло и изборът, следователно, щеше да бъде неин. Но независимо от това страстта му към нея сякаш леко охладня. Той се грижеше да ѝ достави очакваното удоволствие, но Лиса усети, че го е разочаровала и чувство на вина се прокрадна в нея. Бе се опитал да задоволи всичките ѝ желаниа. Тя също искаше да изпълни неговите.

Освен това, подсказа вътрешният ѝ глас, много хора в продължение на месеци, дори години отчаяно мечтаят за дете. Бебето нямаше да се появи веднага на бял свят. Те с Кейн щяха да имат достатъчно време да се приспособят един към друг и да изгледят проблемите, които вероятно щяха да възникнат през първите месеци на съвместния им живот.

Решението ѝ да преустанови контрацептивните мерки предизвика топъл, признателен блясък в очите му. До края на престоя им на Острова на костенурките съпругът ѝ я възнаграждаваше с най-жарка страст. А това я изпълваше с щастие.

Един след друг идиличните дни се изнизваха. Времето беше чудесно. Сутрин, преди закуска, излизаха да поездят. После плуваха, гмуркаха се или блажено се изтягаха на двойния гумен дюшек до обяд. Любеха се в горещината на следобеда. Играеха волейбол на плажа с персонала до залез-слънце. Вечерта пиеха коктейли с останалите гости и се наслаждаваха на общия разговор на масата. А след това отново правеха любов до късно през нощта.

Лиса рядко се сецаше за решението им да имат дете, но всеки път, когато Кейн проникваше в нея, се питаше озадачена дали той помни това. Съпругът ѝ не повдигна повече въпрос за увеличаване на семейството. Тя също предпочете да мълчи. Докато между тях цареше хармония, всичко бе без значение. Чувстваха се отлично, докато меденият им месец внезапно бе прекъснат преждевременно.

На петия ден Кейн получи факс от Мелбърн. Повторна криза в компанията му. Работниците на строежа бяха гласували да последват всеобщия призив на профсъюзите за повсеместна стачка. Апелът бе за увеличение на заплатите.

Не разсъждаваха и минута. Работата му бе в опасност. Всичко останало отиваше на второ място. Кейн веднага резервира места за полет обратно до Австралия. След това съобщи новината на Лиса.

— Съжалявам. Меденият ни месец свърши — умът му бе вече далеч, отдаден на проблемите около строежа.

Така трябваше и да бъде, каза си тя. Ако стачката поставеше инженеринговата му компания на колене, то всичко, което беше градил, щеше да рухне. Знаеше отпреди, че бизнесът заема централно място в живота му. А освен това беше наясно защо работата му означаваше толкова много за него. Тя нямаше право да се оплаче от постъпката му. Не решението, а начинът, по който ѝ го съобщи, я нарани. Бе преценил нещата сам, без да сподели мислите си с нея. Беше се държал като предишния Кейн, а не като съпруг.

Лиса реши да му го каже. Тя му бе съпруга! Нямаше да позволи да я приласкава и отхвърля, според настроението и проблемите му. Сътресенията в света на бизнеса неминуемо щяха да се отразят и върху личните им взаимоотношения. Единственият извод бе, тя да е в течение.

— Ще дойда с теб в Мелбърн — посрещна решението му тя.

Той се намръщи.

— Имам все още цяла свободна седмица, преди да се завърна в офиса. Не искам да остана в Сидни сама.

— Едва ли ще ти е особено интересно в Мелбърн — предупреди я Кейн. — Ще отсъствам ден и нощ. Компанията трябва да бъде спасена и вдигната на крака. Може би е по-добре, ако останеш тук, на острова.

— Не. Искам да дойда с теб, Кейн. Искам да бъда с теб. Ще се разходя и ще разгледам Мелбърн — никога не съм ходила там преди.

Тъмните му очи нерешително я огледаха.

— Наистина ли не би имала нищо против, ако не мога да ти отделям нужното внимание? Ако пропусна обяда и вечерята с теб? Ако се завърна късно през нощта и те събудя?

Тя се приближи до него, обгърна врата му с двете си ръце и предизвикателно притисна тялото си към неговото.

— Събуждай ме, когато пожелаеш, Кейн — след което го целуна.

Отговорът му остави траен спомен през последната им нощ на Острова на костенурките. Спорът отпадна. Лиса щеше да придружи съпруга си до Мелбърн.

Но нещата не се подредиха според очакванията ѝ. През целия си престой в Мелбърн тя се чувстваше самотна и отегчена.

Забележителностите не ѝ доставиха удоволствие, а Кейн все по-рядко се мяркаше вкъщи. Понякога се връщаше в полунощ и си лягаше, без да я разбуди. Сутрин, макар и да се любеха, напрежението му не изчезваше. На закуска бе целият кълбо от нерви.

Той често се заставяше да проявява елементарно внимание към плановете ѝ за деня, но вълненията ѝ не стигаха до съзнанието му. Разумът му бе изцяло погълнат от проблемите на строежа. Когато Лиса се интересуваше от работите му, неясно измърморваше, че не вървят на добре. В края на седмицата тя с облекчение се качи на самолета за Сидни, независимо, че Кейн оставаше в Мелбърн. Поне щеше да се завърне към собствените си дела и колеги, които щяха да я поразсеят.

Джак Конуей не се отказа от нея, независимо от опасенията относно компрометиращото ѝ положение. Очевидно бе решил да ѝ се довери. Освен това тя бе твърде ценен кадър и завръщането ѝ в офиса го зарадва.

— Как мина меденият ти месец? — осведоми се шефът, а стоманеносивите му очи просветнаха любопитно.

— Чудесно! — усмихна се Лиса.

Гордостта и лоялността ѝ към Кейн я спряха да спомене истината за провалената седмица в Мелбърн.

— Нима стачката не ви се отрази?

— Е, ваканцията ни се скъси малко. Нищо съществено не се случи.

— Така ли? — въпросително повдигна вежди шефът. — И Мариот все още не ти е поискал информация за проектите „Уинджикамбъл“ и „Джесъмайн“?

Стана ѝ неприятно и неволно се намръщи.

— Не, сър!

— Виж ти! — иронично промърмори Джак Конуей. Устните му се разтегнаха в одобрителна усмивка. — Очевидно с твърде много дела се е заел. Но все пак...

Навярно бе очаквал, че Кейн ще я използва като сигурен източник на сведения. Фактът, че предвижданията му не се оправдаха, подразниха любопитството му. Управителният директор на „Ай Си Ей Си“ никога не би се подвоумил да я използва за своя изгода. Правил го беше многократно. Дали Кейн съзнателно не използваше мълчанието си като ход за овладяване на положението? Или може би изчакваше тя

самата да поеме инициативата и да го информира, облекчавайки по този начин финансовия натиск срещу него. Лиса поклати глава. Време беше да се отърси от тези непристойни мисли. Кейн не я бе разпитвал за служебните ѝ дела, за което му бе благодарна. Въпреки това, съмненията не ѝ даваха покой. Чудно как съпругът ѝ бе успял да разори втория си баща? С какви средства бе успял да осъществи плана си? Навярно бе имал достъп до секретна информация или съзнателно бе участвал в непочтени оферти. Как иначе би могъл да се справи? Но, разбира се, това беше минало от съвсем друго естество.

Началото на брачния им живот бе ознаменувано с продължителна раздяла. Седмица след седмица се нижеха самотно. Кейн ѝ телефонираше сутрин, преди да тръгне на работа, но тя все повече и повече се изнервяше. Спокойствието ѝ се изпари. Макар и стачката да бе преустановена, Кейн не се завърна в Сидни. Бил прекалено зает на строежа, опита се да обясни той. Работели извънредно и операциите се нуждаели от координиране и постоянен контрол.

Чакането се оказа непосилно за Лиса. Въпреки разумните доводи, с които извиняваше отсъствието на съпруга си, тя се почувства изоставена и забравена. Нощите без него придобиваха облика на кошмар. Понякога отчаянието предизвикваше сълзи в очите ѝ. Омъжила се бе за любимия мъж, но той нито ѝ принадлежеше, нито я обичаше. Едва ли можеше да срещне друг човек, който да разговаря по-безстрастно и делово по телефона.

В края на втората седмица безумна надежда споходи сърцето ѝ. Кой друг, освен Кейн, можеше да позвъни в десет вечерта? Навярно бе променил плановете си и щеше да прекара почивните дни с нея.

Тя радостно се втурна към апарата и вдигна слушалката.

— Ало? Лиса Мариот на телефона.

Все още се опиваше от щастие, споменавайки новото си фамилно име по телефона.

— Коя сте вие?

Подозрението се промъкна в душата ѝ. За какъв дявол тази жена търсеше Кейн? При това толкова късно вечерта!

— Аз съм госпожа Лиса Мариот, съпругата на Кейн — сърдито отсече тя. — Какво желаете?

— Искам да говоря с Кейн.

— Боя се, че Кейн не е в Сидни в момента.

Последва тишина.

— Желаете ли да му предам нещо? — с отровна любезност предложи Лиса. — Бих могла да му оставя бележка.

Отговорът последва след малко, пълен с колебание и недоумение.

— Съпругата ли... казахте?

— Точно така — подчерта Лиса вбесена. Ако Кейн я бе мамил... Ако ѝ изневеряваше още от самото начало...

— С кого имам честта да разговарям? — повиши тон тя.

Тишината в слушалката ставаше непоносима. И тогава другата промълви несигурно, с едва доловим шепот:

— С Джена Удбъри, сестрата на Кейн.

— О, съжалявам — бързо се поправи Лиса. — Не схванах веднага. Не знаех...

Гласът отсреща все още се колебаеше.

— Той... той не ми е казвал, че се е оженил... Извинете... Трябва да затворя.

Безпокойство и тревога изпълваха всяка нейна дума.

— Не, недейте! — възпротиви се Лиса.

Тя искаше да поговори с Джена, да я попита за толкова много неща.

— Не искам да ви преча...

— Не ми пречите — изплъзна се от устата ѝ, но в следващия миг осъзна, че няма какво да добави. — Съпруга съм на брат ви — подчерта тя.

Не желаете Джена да прозре, че Кейн съзнателно бе отстранил сестра си от сватбата.

— Съжалявам, че не сме имали случай да се запознаем. Толкова исках да се срещнем!

Никога не се бе чувствала тъй неловко и неудобно.

Отговорът позакъсня:

— Мислите ли, че все още бихте искали...

Бе въпрос, настоятелно чакащ изясняване.

— Но да, разбира се — отвърна Лиса, надявайки се, че е намерила най-подходящите думи.

— Много бих желала... да се запознаем.

Гласът бе пресипнал от мъка. Вълна от съчувствие премина през Лиса. Нещастната объркана невротичка! Внезапно думите на Кейн бликнаха в съзнанието ѝ: Джена се обаждаше само при нужда!

— Джена, мога ли да ви помогна с нещо? Имате ли нужда от приятелска ръка?

След първоначалното мълчание, гласът отново неспокойно и колебливо се обади:

— Бихте ли... Можете ли... О, трябва да поговоря с някого!

— Разбира се, че бихте могли да поговорите с мен.

— Може ли да ви покана на обяд?

— Но да, естествено. Където пожелаете — възкликна Лиса.

Дори не се замисли дали Кейн би одобрил постъпката ѝ.

— Какво ще кажете за утре, Джена? Кога ще е по-удобно за вас?

— Утре? Чудесно! Благодаря ви! — развълнувано въздъхна Джена. — Как се казвате?

— Лиса, макар че истинското ми име е Мелиса. Приятелите и всичките ми познати ме наричат просто Лиса. Къде бихте желали да обядваме? Имате ли любимо заведение? Или може би предпочитате да дойдете у дома?

— Не, не! След като Кейн го няма... Не искам да преча... — и отново си пое дълбоко въздух.

— Харесвате ли ресторанчето на Дойл при кея? Бихме могли да наблюдаваме лодките в пристанището. И моля ви, не казвайте на Кейн!

Очевидно Джена изпитваше силна необходимост от разсейващ напрежението декор. Безпокоеше се от евентуалната реакция на Кейн, в случай, че научеше за срещата ѝ със съпругата му. Самата Лиса не желаше да разсъждава върху този проблем. Съзнанието ѝ бе изцяло завладяно от решението да помогне на сестрата на мъжа си, да я защити от нанесените обиди и несправедливостта, която е трябвало да изтърпи. В очите на Кейн Джена бе слабохарактерна невротичка, но Боже Господи! През какъв ад бе преминала тази жена!

— Познавам мястото — ентузиазизирано поде Лиса. — Чудесно е! Дванадесет часа подходящо време ли е?

— Да. Нека бъде в дванадесет. Благодаря ви, Лиса. Фамилното ми име е Удбъри. Джена Удбъри. Ще го запомните ли?

— Не се притеснявайте! — успокои я Лиса. — С нетърпение очаквам да се запознаем.

— О, толкова сте мила! Радвам се, че Кейн най-сетне е попаднал на момиче, което да хареса за съпруга.

Гласът се изгуби изнемощял. За сетен път Лиса се сблъска с неловкото мълчание отсреща.

— Довиждане, Джена. До утре!

— Да, до утре! Лека нощ, Лиса.

Едва след известно време Лиса си даде сметка, че е пропуснала да разбере причините за това късно, среднощно позвъняване. Трябваше обезателно да разпита Джена за тревогите ѝ. Ако се нуждаеше от нещо, то Кейн би сторил всичко, за да ѝ го набави.

Разговорът им бе странен, изпълнен с недомлъвки и догадки. Лиса стреснато осъзна, че Джена изпитваше чувство за малоценност пред Кейн. Кейн се срамуваше от сестра си... Идеята изглеждаше нелепа, но все пак... Лиса объркано тръсна глава. Прекалено много неща ѝ бяха неизвестни. Надяваше се, че утрешната среща с Джена би изяснила някой от тях.

Появи се в ресторанта точно навреме. Ако Джена действително бе невротичката, която Кейн описваше, то и най-малката неточност би я разстроила. Подсъзнателно Лиса усещаше, че запознанството ѝ с тази жена бе от основно значение за по-нататъшните ѝ отношения с Кейн. Чрез сестра му тя би могла по-лесно да разгадае неговата душевност. Невероятно бе съчетанието им — единият — слабоволев, а другият — толкова силен. Тя вече не знаеше какво да очаква. От друга страна обаче Джена можеше да се откаже и да не дойде на срещата.

Бе облякла теменужената рокля, която толкова много допаднаше на Джек Конуей. Бе една от любимите ѝ дрехи и се надяваше Джена да я хареса. Самата тя не знаеше какво представлява сестрата на Кейн.

Навярно бе с тъмни коси и черноока, но когато влезе в ресторанта точно в дванадесет часа и попита за резервацията на госпожа Удбъри, изненадано откри, че тя в действителност бе твърде различна от представите ѝ.

Келнерът я придружи до маса за трима. Две от местата бяха вече заети от мъж и жена. Зървайки я, мъжът се изправи. Изглеждаше около четиридесетте, кестенявите му коси бяха вече прошарени, а лицето, макар и неизразително, бе приятно. Беше среден на ръст, с нормално телосложение.

Жената бе рядка красавица — руса, с деликатни черти и огромни измъчени очи на сърна. Бе невъзможно да я свърже с Кейн. Впрочем в доста семейства братята и сестрите не си приличаха.

— Приятно ми е — представи се мъжът мило, — аз съм Тревър Удбъри. Съпругата ми изпитва панически страх от тълпи и огромни пространства. Многото хора наоколо твърде често я смущават, затова предпочетох да я докарам с кола. Бих желал да се чувства сигурна. Оставям я на вашите грижи сега.

Сините му очи настойчиво я умоляваха да поеме отговорността за съпругата му. След това Тревър се обърна към Джена:

— Знаеш къде съм, мила. Ела и ме повикай, когато решиш да си ходим! Повикай ме и при най-малката нужда, по всяко време!

— Колко си добър, Тревър! — отвърна развълнувано тя.

Той стисна насърчително ръката ѝ и поднесе стола към Лиса да седне. Поръча напитките за дамите и се оттегли.

— Надявам се, че харесвате морската кухня, Лиса — поде Джена нервно.

Ресторантът на кея бе известен с морските си специалитети.

— Обожавам я!

Разгледаха менюто, дадоха поръчките си, след което неловко замълчаха, изучавайки се взаимно. След минута Лиса се реши на безобиден коментар:

— Съпругът ви е изключително благороден и добър човек.

Лицето на Джена се озари от усмивка. Красотата ѝ поразяваше. Кейн бе споменал, че сестра му е духовна отрепка, но нищо в нежните и фини черти не издаваше покварата. Дори дрехите ѝ бяха прекалено скромни — сив костюм и лека розова блуза с висока яка.

— Той ме спаси — просто отвърна Джена.

Разговорът секна.

— Кейн ми разказа за тормоза, който сте изживели.

— Ако не беше Тревър, аз щях да сложа край на живота си.

Според Кейн, Тревър се грижеше за сестра му като за невръстно дете.

— Срегнах го в клиниката за лечение на наркомани. Кейн ме закара там — това беше най-доброто, което можеше да стори. Ако не бях срещнала Тревър... Съпругът ми е най-добрият човек на света.

Лиса се усмихна.

— Така е. Сигурно сте много щастлива с него.

— Да, познахте. Кейн се опита, но не успя да ме разбере. Моля ви, не разбирайте думите ми като критика по отношение на Кейн.

— Не всеки може еднакво да разбере — успокоително се съгласи Лиса.

Големите кестеняви очи се впериха изучаващо в нея.

— Сигурно сте много смела, Лиса. И силна. Естествено Кейн не би се оженил за слаба жена. Избраницата му трябва да е твърда като него.

— Защо смятате така — слиса се Лиса. Джена явно я надценяваше.

Сестрата на Кейн се изсмя нервно.

— О, слабостта го разстройва. Това е нещо, което той никога няма да разбере, нито да приеме. Грешката не е негова, сама разбирате. Отчаянието не е в характера му. Той е роден победител.

— Да, мисля, че сте права — съгласи се Лиса.

Кейн знаеше как да се бори за живота си, независимо колко рани и поражения би получил по пътя към целта.

— Обичате го.

Това не беше въпрос, а изявление. Джена бе уверена в думите си.

— Така е.

Прямотата на тази жена изискваше пряк отговор.

— Откога го познавате?

— От близо година.

— А кога се омъжихте за него?

— Преди месец.

Джена кимна разбиращо. Лиса се почувства пообъркано и неудобно отвсякога. Редно беше Кейн да я е запознал със сестра си преди женитбата. Редно беше и да бе получила покана за сватбата им.

— Не се притеснявайте. Всичко е наред — обади се Джена. — Доколкото познавам Кейн, решил е да отдели бъдещото си семейство от миналото си, да започне нов живот. Навярно ви е споменал, нали?

Нямаше смисъл да потвърди факта, залегнал като признание в очите и на двете им. Детската прямота на Джена бе толкова трогателна, че всяко отричане или извъртане би било нечестно спрямо нея.

— Споделял е някои неща с мен — призна Лиса. Беше напълно ясно, че потвърждението щеше допълнително да нарани измъченото

нежно създание насреща ѝ.

— А той обича ли ви, Лиса?

Невъзможно бе да потули истината.

— Не зная — честно отвърна Лиса, — но започна да ми се доверява.

Джена се усмихна щастливо.

— Радвам се да го чуя. Кейн беше толкова дълго самотен, ужасно самотен. Не можех да му помогна. Не можех да му дам необходимото. Не бях жената, която трябваше да застане до него.

— Вие твърде много го обичате, нали, Джена?

— О, да.

Тъжните ѝ очи плувнаха в издайническа влага и тя бързо премести поглед встрани.

— Бих направила всичко за него. Толкова искам да е щастлив! Животът му не е лек, но той успя да преодолее кошмарите от миналото. Моля ви, Лиса, бъдете търпелива с него. Кейн никога няма да го изложи на показ, но вътрешно е дълбоко наранен и раната още не се е затворила. Понякога мисля, че той се измъчваше повече от мен. Болно му беше да гледа как се превръщам в развалина. При всяка наша нова среща спомените го връхлитат отново. С нищо не мога да му помогна. Той е убеден, че съм го предала.

— Съжалявам — съчувствено прошепна Лиса. От все сърце желаше да утеши бедното момиче.

Спомни си думите на Кейн за сестра му, доводите му да я отстрани съзнателно от живота си.

— Но защо не избягахте с него, Джена? — недоумяващо попита тя. — Защо останахте при майка ви и при втория ви баща?

Устните на жената трепнаха в полуусмивка.

— Нямах право да избягам. Нямах друг изход, освен да се примиря.

Каза го решително и убедено, а в измъчените ѝ кестеняви очи пламна нещо подобно на искра — живец, който все още осмисляше изпепелените ѝ земни дни.

Лиса отстъпи пред този поглед. Шокирана, тя се опита да проникне в същността на разговора и да преосмисли недомлъвките, с които Джена ѝ обясняваше тъй прости за нея, но тъй плашещо объркани за Лиса, неща.

Може би трябваше да прибегне до друг подход, за да осветли поне малко действителния проблем.

— Разбирам, че не е било лесно за едно дванадесетгодишно момиче да...

— Това нямаше нищо общо с истинското положение! — нетърпеливо я прекъсна Джена. — Мислех, че ще разберете, но явно сгреших.

Тя посегна към чантичката си и се надигна, а тревогата и объркването отново спънаха всеки неин развълнуван жест.

Лиса импулсивно се протегна и я хвана за ръката, заставяйки я да съсредоточи вниманието си върху нея.

— Опитвам се да разбера — умолително се извини тя. — Моля ви, не си отивайте... Нека ви изслушам. Обяснете ми пропуските.

Това помогна, защото Джена отново седна и успокои изнервените си движения. Привидното ѝ спокойствие обаче криеше опасни подводни рифове.

— Ако бях сама, щях да се махна — тихо продума тя, неотлъчно следвайки вътрешната си логика. — Възрастта нямаше значение. Дванадесетгодишна или не, щях да избягам. Не съм толкова безволев човек.

— Но тогава... защо?

Още в същия момент зърна болезненото разочарование в погледа на Джена и осъзна, че се бе провалила.

— Толкова е просто. Не виждате ли? — измърмори Джена, а тялото ѝ отново се разтрепери. Бързо блъсна стола, грабна чантичката и се изправи.

— Трябва да се върна при Тревър — извини се тя, извъръщайки глава.

— Да, разбирам — сковано се съгласи Лиса. Не желаше да я насилва. Трябваше да се съобрази с нея. Разравяното на миналото се бе оказало пряко сили за нейната изтощена свръхчувствителна психика. Лиса горчиво съжали, задето бе подхванала болезнената тема. Бе нетактично от нейна страна да разбужда призраците от детството ѝ още при първата им среща.

Джена направи няколко крачки, след което спря и колебливо се върна при Лиса.

— Радвам се, че се запознахме. Вие сте приятен човек.

— Аз също се радвам — тихо отвърна Лиса.

Джена кимна.

Поднесоха обяда и Джена с отвращение погледна блюдата, които келнерът сложи пред тях. Тя поклати отрицателно глава и колебливо се отправи към изхода, сякаш храната не бе поръчвана от нея.

„Господи, каква каша забърках!“, упрекна се Лиса. Остави няколко банкноти на масата и се надигна точно в момента, в който Джена рязко се обърна и пристъпи към нея.

— Лиса...

— Да?

Джена решително се приближи, крачка по крачка, и застана пред нея.

— Трябваше да остана, защото...

— Да? — тихо я поощри Лиса.

Тръпка премина през крехкото телце на Джена, но решителността не се стопи в очите ѝ.

— Отчаяно желяех да се махна от онзи дом. Но Кейн настояваше да избягаме заедно. Каза, че сам ще се погрижи за мен, ще си намери работа, ще скрие истинските си години, ако се наложеше. Зная, че щеше да удържи на думата си. Беше вече достатъчно голям и силен, за да го стори. Но аз не можех да го лиша от шанса да сполучи в живота. Затова останах. Нямах друг избор.

Изстрадалите тъмни очи грееха от вътрешна сила и увереност в правотата на решението. Гласът ѝ не трепна, докато излагаше причините за саможертвата. За нея всичко бе просто, лесно и не подлежеше на съмнение.

— Трябваше да помогна на Кейн, да го закрилям.

Тревър внезапно се появи до съпругата си и нежно взе ръката ѝ в своята.

— Искаш ли да си ходим, мила? — тихо и утешително запита той.

Усмивката облекчено грейна върху лицето ѝ. Той бързо се обърна към Лиса.

— Ще ни извините ли?

— Разбира се.

Пресегна се и подаде ръка на Джена.

— Благодаря ви, че пожелахте да се срещнем и да поговорим.

Джена тревожно потърси очите ѝ.

— Кейн не би одобрил. Исках само да ви видя. Нали няма да му разкажете за срещата ни, Лиса?

Молбата неприятно я изненада. Налагаше се да скрие от съпруга си истината да го измами. Но тя не можеше да откаже на тези големи очи.

— След като вие не желаете...

Джена щастливо се усмихна.

— Радвам се, че Кейн ви е намерил.

— Аз също се радвам, че имате такъв прекрасен съпруг — одобрително и с дълбоко уважение изгледа тя Тревър. — Благодаря ви.

Сдържаността в сините очи се замени със симпатия.

— Моля останете и довършете обяда си. Аз ще уредя сметката на бара.

След което Тревър внимателно изведе жена си.

Лиса седна на масата. Току-що проведенният разговор не напускаше съзнанието ѝ. Нещата не опираха единствено до секс и полово насилие, а далече ги надхвърляха. Дали не бе станала свидетел на хаотичните блънвания на един безвъзвратно разстроен човек? Или може би се бе изправила очи в очи с личност, която съзнателно бе поела жертвения кръст заради щастието на любимия си брат?

Нямаше апетит, побутна храната настрани и излезе да се поразходи край кея. Скоро се умори и седна на някаква пейка, лениво наблюдавайки оживената пристанищна дейност и минувачите, забързани нанякъде, надянали спокойни, безизразни маски върху лицата си.

Неприятно ѝ бе, че трябва да премълчи пред Кейн за срещата със сестра му, но навярно Джена познаваше по-добре брат си. Кейн сигурно би се ядосал страхотно, задето се бе намесила в семейния му живот.

Независимо каква бе истината за миналото им, Джена се бе опитала да изгради своя нов живот с Тревър. Може би щеше да е по-разумно, ако оставят спомените на забравата. Трябваше час по-скоро да се заеме със собствения си брак — ако Кейн и дадеше този шанс.

Тя вяло се надигна и се отправи към дома. Едва тогава се сети да попита Джена за късното телефонно обаждане. Може би причината бе прекалено лична. Не биваше да се намесва. Но все пак съзнанието ѝ се

бунтуваше против непреклонността на Кейн. Нямаха право да изключват Джена от семейния им кръг. Бе твърде нечестно спрямо нея.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Още на следващия ден след срещата с Джена, проблемите около сложните семейни взаимоотношения на Кейн избледняха и минаха на заден план. Нормалният месечен цикъл на Лиса закъсна и тя внезапно почувства тялото си променено. Гърдите ѝ набъбнаха и наедряха. Започна да ѝ се гади.

Съмнението за бременност тревожно я загриза. Не беше подготвена за дете. Винаги го бе желала, но сега, изправена пред реалната възможност, тя се изплаши. Кейн продължаваше да отсъства от Сидни и Лиса се запита дали бракът ѝ е действителен. Същевременно инстинктът ѝ подсказа, че детето би променило коренно връзката ѝ с Кейн.

Най-сетне си даде сметка, че след като неизбежното се бе превърнало в реалност, то тя нямаше основателна причина да се откаже от него. На следващата сутрин си купи домашен тест за бременност. Нервите ѝ се бяха изопнали до край. Резултатът бе положителен.

Странно, ликуващо чувство я вдигна и понесе на крилете си. Всички опасения около отношенията ѝ с Кейн за миг изчезнаха.

Очакваше дете — свое и на Кейн, тяхно собствено!

Когато телефонът иззвъня и чу гласа на Кейн, Лиса все още бе зашеметена от щастие. Сърцето ѝ пееше при мисълта за изненадата, която щеше да му поднесе.

— Лиса? — рязко попита той. — Ще се прибера в Сидни тази вечер. Ще се завърна преди теб вкъщи, тъй че не се плаши, ако прозорците светят.

Радостта буквално я заслепи. Щяха да са заедно — точно в най-подходящия момент. Не бе изчакал дори и почивните дни.

Реши да премълчи чудесната вест. Мечтаеше да види изражението му, когато я съобщи довчера лице в лице. Каква нощ се очертаваше!

— Прекрасно, Кейн! — щастлива възкликна тя. — Всичко наред ли е при теб?

— Нека поговорим за това по-късно, Лиса.

— Чакам те. Не съм те виждала цяла вечност. Моля те, не променяй решението си! Ще направя всичко възможно, да се прибера довечера навреме. Ще ти приготвя най-вкусното ядене.

— Лиса... — хладно я прекъсна той, — не се безпокой излишно.

— Така ли? — звънна смехът ѝ. — Да не би да пропуснем вечерята?

— Сигурно...

Кейн я желаше! Колко много ѝ липсваха ласките му! Но тази нощ той щеше да я люби вероятно по-различно и по-хубаво от всякога...

— Лиса?

— Да? — откликна тя.

— Нищо — изкашля се Кейн. — До довечера!

Тя беше на седмото небе.

Чудно бе как успя да стигне до сградата на „Ай Си Ей Си“ без произшествия. Ръката ѝ импулсивно се плъзваше по корема ѝ при всеки червен светофар. Удивително колко бързо се бяха пробудили защитните майчински инстинкти в нея.

— Ти цялата сияеш днес — изгледа я Джак Конуей.

— Благодаря, сър.

— Изглежда, бракът добре ти понася — отбеляза шефът, а устните му трепнаха в доброжелателна усмивка. — Добро момиче си, Лиса.

Комплиментът дойде твърде неочаквано. Необичайно бе и самото му поведение.

— Мариот винаги сдържа обещанията си — продължи Конуей. — Положението в Мелбърн бе опасно, но той успя да се справи. Ето защо решихме да му възложим и двата проекта — „Уинджикамбъл“ и „Джесъмайн“. Съобщението ще се обнародва след месец, но смятам, че е редно час по-скоро да му кажем. Утре ще му се обадя по телефона. Поговори с него на спокойствие. Опитай се да го разубедиш, ако е решил да се залови с други работи. Прекалената му заангажираност е в наш ущърб.

— О, сигурна съм, че Кейн би приел с удоволствие — нетърпеливо възкликна Лиса.

Чудесната новина озари лицето ѝ. Вестта за бебето великолепно се съчетаваше с победата над конкурентите му.

Стоманеносивите очи на Джек Конуей игриво проблеснаха.

— Съпругът ти има безупречна преценка — като мен. Впрочем, нали и двамата се спряхме на теб?

Лиса въздъхна тъжно. Въпреки похвалата, тя предчувстваше, че скоро трябва да напусне офиса.

Когато се прибра вкъщи, прозорците светеха, но Кейн не излезе да я посрещне. Вероятно беше в банята. Тя остави покупките на кухненския плот и се запъти към стълбището, когато го видя да се надига от коженото канапе във всекидневната.

— Ти си тук! — развълнувано се спря тя.

— Е, да. Тук съм — саркастично промърмори той.

Изглеждаше изтощен и отслабнал, скулите изпъкваха върху изопнатото му лице. В ръката си стискаше чаша уиски, която, съдейки по отпуснатата му походка, не беше първа.

Не се зарадва от срещата им. Нещо не беше наред.

— Труден ден ли имаше?

— Не — отвърна Лиса, но Кейн явно не я чу. Погледът му бе втренчен и празен.

— Ще ти наляя нещо за пиене — предложи той и мина покрай нея, без дори да я целуне.

Лиса се сепна. Такъв ли бе поздравът на съпруг, който не се беше връщал у дома цели седмици. Объркана и изплашена, тя го последва в кухнята.

Навярно бе затънал в грижи. Тогава той се отделяше от околните и се затваряше дълбоко в себе си. Провалът бе само негов.

Тя мълчаливо го наблюдаваше как пълни чашата и прибавя ледените кубчета. Потрепери. Кейн никога нямаше да сподели живота си с нея. Студено и коравосърдечно, той преценяваше доколко да я допусне до себе си.

— Какво се е случило, Кейн? — тихо попита Лиса.

— А, всичко е наред — насмешливо подхвърли той.

— Защо тогава се прибра?

— Трябваше да поговорим. Невъзможно беше по телефона.

Ръката ѝ неволно се притисна към корема ѝ. Моментът се оказа прекалено неподходящ за подобна новина.

Пое чашата с разтреперани пръсти. Погледна каменното му лице, опита се да прочете мислите в черните му очи, но се отказа.

— И каква ще е темата на разговора?

— Необходима ми е информация за „Уинджикамбъл“. Без тези сведения не мога да продължа.

Ето че се бе завърнал, защото работата му бе изложена на опасност, а Лиса бе единствената, която можеше да го спаси. Изобщо не бе дошъл заради нея самата. Стомахът ѝ се сви. Призля ѝ.

Не я прегърна, нито я целуна. Бизнесът му стоеше над всичко. Тя трябваше да се примири с второстепенното си място.

Нямаше смисъл да се разстройва. Кейн ѝ бе съобщил истината още преди женитбата: тя не можеше да се мери по значимост с работата му. Въпреки това нещо в нея дълбоко и безутешно проплака. Любовта ѝ все още бе жива и тя се измъчваше.

— Затова ли се ожени за мен, Кейн? За да си осигуриш източник на информация при нужда?

Беше се усъмнила още когато получи предложението му за женитба, но веднага го бе отхвърлила като несъстоятелно. Не можеше да повярва, че Кейн бе способен на това. Но в очите на Джак Конуей подобна постъпка изглеждаше логична. Лиса сляпо бе настоявала, че Кейн се различава от шефа ѝ.

Сега го наблюдаваше като външен, страничен човек. Лицето му бе сгърчено от яд. А може би и от уплаха.

Нещо умираше в нея. Сетивата ѝ упоени мълчаха. Е, разбираше чувствата на този човек, но дали изобщо някога би ги оправдала?

— Господи, Лиса! — избухна той. — Не схващаш ли, че това касае нас двамата?

— Така ли? — ледено го изгледа тя. — Дадох обет да съм ти вярна и в богатство, и в бедност. За мен беше без значение дали си на върха, или в калта.

— Ожених се за теб, защото те исках за съпруга — яростно оспори думите ѝ Кейн. — Нормално е да се осланям на съпругата си в случай на нужда. Нима това представлява такъв проблем за теб?

Гордостта му бе уязвена до болка. Неприятно му беше да моли за услуга. Едва ли би го сторил, ако не бе притиснат тъй жестоко към

стената. Но тя, естествено, винаги можеше да му послужи за спасителен изход.

Само още един ден и той щеше да научи хубавата новина по телефона. Тогавя Лиса никога не би осъзнала, че бракът му с нея бе продиктуван от финансов интерес. Каква ирония на съдбата!

— Обещах на Джак Конуей да не обсъждам служебните си дела — категорично заяви тя.

— Така ли? — ядно процеди през зъби Кейн. — Да не си въобразяваш, че думата ти е от значение за него? Той те използва за собствена изгода. Целта оправдава средствата, Лиса, а правдата е на страната на победителя. Шефът ти отлично познава тези правила. Зная ги и аз. Всички ги знаем — Кейн се засмя презрително и си доля чашата с уиски. — Обзалагам се, че Джак се забавлява с обещанията ти. Обича да разиграва хората и да определя съдбата им. Нима това не ти е известно? — въпросът му беше чисто риторичен. — Той вечно е завиждал за смелостта ми — продължи Кейн. — Самият той няма кураж да се откъсне от закрилата на гигантската корпорация и да продължи сам. Джак, обаче, има сериозен проблем. У него е силата, но не и средствата. Той мрази риска, и ненавижда успеха на рискуващите. Прекалено добре знае, че който рискува — печели.

Навярно имаше истина в думите на Кейн, но смисълът им не достигаше до нея. Тя не желаше да има нищо общо с игрите във финансовия свят.

Гласът му постепенно утихна и придоби мек оттенък.

— Нима не ми дължиш лоялност, Лиса. Моята шия е в примката, а не тази на Джак Конуей. Нашето, а не неговото бъдеще е поставено под въпрос.

Не, не ставаше вече дума за тяхното съвместно бъдеще, мислено отбеляза Лиса. Проблемът сега се въртеше около неговия скъпоценен бизнес. Ако Кейн я обичаше, бъдещето им нямаше да е застрашено. Щяха да се измъкнат, независимо от ситуацията.

— Проблемът не опира до лоялността — мрачно подчерта Лиса, — а до моето достойнство.

Скулите му порозовяха. Черните му очи се изпълниха с необичаен блясък.

— За какво достойнство ми говориш! — свирепо се нахвърли върху нея Кейн. — Никога не бих използвал информацията, за да

навредя на „Ай Си Ей Си“. Неотложно се нуждая обаче от сведения, за да знам какво да предприема утре. Ако не ми възложат проекта „Уинджикамбъл“, ще са необходими резки съкращения на персонала. Ако все пак го получа, ще имам достатъчно време и възможности за маневриране.

Тя не реагира и той тресна чашата на плота, като умолително протегна към нея ръце. Кейн се превръщаше в превъзходен актьор, когато разумът му го повеляваше. Именно разумът го бе заставил да изиграе трогателната сцена с предложението за женитба.

— Лиса, решението на управителния съвет на Ай Си Ей Си е вече взето. Скоро ще се публикува и официалното съобщение относно избора. Всичко вече е въпрос на време. За Конуей изтичането на информацията е без значение. За мен, обаче, всяка минута е ценна.

Неговата трезва, безмилостна логика я пробощдаше направо през сърцето, като разбиваше аргумента за достойнството и убиваше надеждите ѝ за любов. Кейн тръгна към нея с протегнати ръце.

— Да уволня ли хората си или да ги оставя? Не малко проекти ме очакват в бъдеще. Няма да е лесно, но ще се справя — стига да ми възложат „Уинджикамбъл“. Ако не го получа, ще се проваля. Нима не разбираш?

Лиса все още държеше питието. Кейн взе чашата и я постави на плота. Навярно се опитваше да ѝ въздейства чрез ласки. Същността ѝ се разбунтува срещу лицемерния му жест. Той не я обичаше, не бе забравил бизнеса си дори за минута. Не бе благоволил да отдели и секунда от скъпоценното си време, за да я целуне след триседмична раздяла.

В момента, в който посегна към нея, очите ѝ предупредително го спряха.

— Недей! — ледено изсъска тя.

Той се намръщи. Застина, а погледът му изпитателно се впи в нея.

— Какво „Недей“?

Впрочем той я разбра.

Сърцето ѝ бе твърде наранено, за да се наложи над разума. „Не и този път съпруже мой! Този път няма да ме склониш!“

— Но защо тогава дойде? — подигравателно поде тя. — Защо не ме попита директно по телефона още сутринта? Щеше да ти излезе

къде по-евтино.

Лицето му се сгърчи раздражено и объркано.

— Едва ли щеше да одобриш подобна постъпка, Лиса.

— А може би не бих одобрила и триседмичното ти отсъствие, Кейн, но моите съображения едва ли щяха да ти повлияят, за да се завърнеш у дома тази вечер. Предполагам, че си дошъл за една нощ, нали?

— Позна.

Тя кимна.

— Естествено, работата идва на първо място. Никога няма да направиш изключение, нали, Кейн? Тук си заради бизнеса си...

— Не, заради нашия бизнес — подчерта той.

Ръцете му посегнаха към лицето ѝ. Тя отстъпи назад, а очите ѝ мятаха мълнии.

— Не ме докосвай, Кейн или всичко е свършено! Не си се прибрал вкъщи, за да ме видиш и любиш, тъй че, по-добре не започвай сега! Няма какво повече да си кажем, но ако все още държиш на брака ни, не насилвай нещата. Отношенията ни са също тъй застрашени, както и бизнесът ти.

Свирепа гордост пропълзя по лицето му.

— Какво, по дяволите, означава това? Помолих те за помощ, а ти обявяваш края на брака ни.

— Бракът означава да споделим живота си, Кейн.

— Не правя ли точно това в момента?

— От чиста необходимост, заради работата ти.

Юмрукът му се стовари върху плота.

— Нашата работа! — изкрещя той. — Колко пъти да ти повтарям: отнася се до нашето бъдеще, Лиса. Това не те ли интересува?

— Разбира се, че ме интересува — дори много! — сълзите я заслепиха. — Обещах на Джек Конуей, тъй както обещах да ти бъда вярна в деня на сватбата ни, Кейн. Ако сега не спазя думата си, каква стойност биха имали останалите ми клетви? Какво означава доверие, ако не е пълно? Мислех, че ме разбираш, че след като ми се довери, и аз ще мога да ти се доверя...

Гласът ѝ секна задавен в ридания.

— Лиса, моля те! Трябва да зная... — изтерзано простена той.

Утре щеше да узнае. Имаше предостатъчно време на разположение, за да спаси любимия си бизнес.

— Връщай се в Мелбърн, Кейн! Все още не си закъснял за последния полет.

Хлад пролази във вените ѝ и я вцепени. Не можеше да понася повече присъствието му. Тялото ѝ се сгърчи от погнуса при мисълта, да прекара нощта с него. Тя се завъртя и изтича по стълбите. Коленете ѝ трепереха.

— Лиса!...

Загърби умолителния му вик. Прилоша ѝ. Трябваше да побърза, за да стигне до банята на втория етаж. Гордостта ѝ повеляваше да скрие неразположението си от него. Чу стъпките му да я следват. Кейн я извика по име. Успя да стигне до банята преди него и панически заключи след себе си. После залитна и се преви, докато стомахът ѝ напълно се облекчи.

Ударите му валяха по вратата, гласът му я викаше, но Лиса не чуваше. Ушите ѝ бучаха, пот се стичаше по тялото ѝ, студени тръпки я побиваха. Приседна на ръба на ваната, отпусна глава и се опита да прогони забулващата съзнанието ѝ мъгла.

Вратата изведнъж изтрещя, бравата рязко изскърца и поддаде. Фигурата на Кейн изпълни внезапно зейналото празно пространство. Мрачното му лице предвещаваше буря, гърдите му тежко се надигаха и спускаха. Разумът го бе изоставил.

— Насила ли смяташ, че ще те докосна? Няма нужда от заключени врати между нас! Да не би да мислиш, че...

Гневният водопад от думи внезапно секна при вида на безкръвното ѝ лице и безсилно отпуснатото тяло. Кейн шумно преглътна, а гласът му се снижи:

— Лиса... Защо не ми каза, че не си добре?

Тя вдигна празни очи към него.

— Нормално е за състоянието ми.

— За какво говориш?

Устата ѝ се изкриви иронично. Какъв абсурден начин да му съобщи новината — без радост, без мечтаното очакване! Факт, като всеки друг!

— Бременна съм.

Ето какво се бе опитвала да му съобщи тя, но той не ѝ бе дал възможност, погълнат от собствените си проблеми. Гневът му се смени с горчиво съжаление. Може би този път работата му щеше да мине на втори план, изтласкана от детето — неговото дете. Но тя, Лиса, никога нямаше да заеме полагаемото ѝ място в живота му. Нейната роля се свеждаше да свързва двата края между бизнеса и новото светло начало, въплътено в детето му.

Кейн се приближи и приклепна до нея.

— Съжалявам, Лиса. Провалих чудесната ти новина. Ще ми простиш ли? Как да поправа злото?

Думите му сринаха и последните остатъци на самоконтрол в нея. Беше безнадеждно слаба. Гърлото ѝ болезнено дращеше, а тялото ѝ проплака за любовта му, към която тъй дълго се бе стремела.

Той не изчака отговора ѝ. Вдигна я в прегръдките си, притисна я нежно и внимателно, а устните му леко докоснаха косите ѝ. Отнесе я на ръце в спалнята и я положи върху възглавниците. Зави треперещото ѝ тяло в одеяло и избърса влажното ѝ чело. Свари чай, накара я да го изпие, а после приготви пухкав омлет и го поднесе в леглото, наблюдавайки отчаяните ѝ усилия да го изяде.

Грижеше се за нея като за болно дете. Лиса иронично си припомни презрителния му коментар по адрес на Тревър Удбъри и сестра му, но после внезапно се досети, че полагащите грижи не се отнасят до нея, а до детето в нея.

Но въпреки това, той ѝ изглеждаше така разкаян, а Лиса бе тъй жадна за внимание и ласка, че безволево прие грижите му и дори не се възпротиви, когато Кейн се мушна в леглото и я взе в прегръдките си, като безпомощно и изплашено бебе.

— Лиса — чу тя името си приглушено в тъмнината. — Беше права. Не биваше да те насилвам да ми доверяваш информация. Ако не беше ти... В кого да вярвам, ако не в теб? Ти винаги си била единствена за мен...

Сърцето ѝ не издържа на връхлетялата го вълна от чувства. Нямаше сили да сподели обзелото я духовно облекчение. Може би Кейн никога нямаше да я обикне, но все пак тя бе спечелила доверието и уважението му.

Той не посмя да посегне към издигнатата стена помежду им. Тя беше тази, която положи ръцете му върху гърдите си, извърна се в

прегръдката му и доближи лицето му до своето. Отново тя долепи устни до неговите и предизвика тяхната страст. Сгуши се в него, за да събуди желание за интимност. Обичаше го, нуждаеше се от него. Поне физически той ѝ принадлежеше.

Приюти главата му върху гърдите си, когато той се надигна да ги целуне. Набъбналата им чувствителност превръщаше нежната му милувка в безумно сладка и предизвикателна. Погали силните мускулести рамене, когато той внимателно докосна с устни корема ѝ. Детето не бе само негово, беше и нейно.

Макар и да не я бе обикнал, той я любеше прекрасно. Едва ли имаше по-добър любовник от него. Вълни от удоволствие преминаха през тялото ѝ. Кейн я заставяше да забрави всичко, освен чудните усещания, с които я даряваше. Когато най-сетне се сляха в едно, светът около тях изгуби значение. Това бе началото и краят на самия живот...

Той я залюля върху гърдите си. Тя бе негова съпруга и това право никой не можеше да ѝ отнеме. Не знаеше защо го обича. Дали Джена би могла да обясни любовта към брат си? А може би любовта не се основаваше на разума изобщо...

„Трябваше да го закрилям.“

Лиса си припомни думите на Джена и не намери повече покой. Изведнъж прозря, че обичта стеснява избора, прегазвайки трезвите доводи и концентрирайки личностния интерес до нещо дребно и незначително. Това беше пълното отдаване, независимо от чувствата на другия.

Джена не би останала при майка си и втория си баща, ако се налагаше да се погрижи единствено за себе си. Тя не беше безволна и слаба. Лиса бе усетила твърдостта ѝ, готовността да поеме страданието върху себе си в името на обичта.

Заради сестра си Кейн бе пожелал да се откаже от доброто образование. Джена бе избрала своята саможертва пред неговата. Това я бе смазало и почти убило. Беше изгубила любимия си брат. Той не бе разбрал любовта ѝ. Беше се отвратил от решението ѝ и вероятно никога не би приел този трагичен дар на обичта, ако осъзнаваше значението му.

Може би единствено влюбената жена би прозряла същността на нейната постъпка, тъй като инстинктивно долавяше, че любовта беше

самоотдаване. Ето защо Джена се беше надявала Лиса да я разбере. Макар и със закъснение, сега тя действително я разбра.

Кейн не я насилваше повече да пожертва достойнството си и тя бе готова да му дари желаното, без да се бои, че накърнява нечие доверие.

— Кейн? Джак Конуей спомена, че ще ти позвъни утре сутринта. Вземи още първият сутрешен полет за Мелбърн. Този телефонен разговор е жизненоважен за теб.

Косите ѝ се разбъркаха от дългата му облекчена въздишка.

— Искаш да кажеш, че... утре ще узная дали да запазя хората си, или ще се наложи да ги уволня?

— Да, но не се издавай, че си вече осведомен.

Той я прегърна силно.

— Лиса, повярвай ми! Никога няма да те нараня съзнателно.

Гласът му бе дълбок и искрен. Тя знаеше, че може да му се довери изцяло. Кейн не бе в състояние да надскочи себе си, но той действително не би я уязвил нарочно. А това вече означаваше много. Кейн просто не разбираше някои неща — като самопожертвователната любов на Джена, например.

Не бе справедливо Джена да изтърпи отчуждението на брат си, след всичко, което бе преживяла. Лиса се закле да ги сдобри. Щеше да дари Кейн с дете и да положи усилия, за да отдаде и той заслуженото на Джена. Тя принадлежеше на семейството им.

Трябваше да съществува справедливост на тази земя. Кейн може би не разбираше същността на любовта, но чувството за справедливост бе силно развито у него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден Джак Конуей позвъни в Мелбърн и събщи радостната новина на Кейн. Той, от своя страна, побърза да сподели вестта с Лиса и обеща да прекара съботата и неделята с нея. Уикендът се превърна във втори меден месец. Кейн най-сетне бе получил това, към което дълго и упорито се стремеше. Бизнесът му процъфтяваше, а семейството му скоро щеше да нарасне с още един член. Нещата изведнъж коренно се промениха за Лиса. Съпругът ѝ се отнасяше към нея с уважението и вниманието, за които всяка жена само бе мечтала.

Две седмици след като научи за бременността си, тя подаде молба за напускане на „Ай Си Ей Си“. Кейн изненадващо бе оставил избора в нейни ръце, но Лиса се почувства твърде уморена, за да продължи работата в офиса. Обясни причината на шефа си и той искрено я поздрави, макар да прие оставката ѝ незабавно.

През повечето утрини тя едва се държеше на крака. Често ѝ прилошаваше, а през деня бе зашеметена и отпаднала. Бе имала подобно усещане в детството си, когато се возеше в кола. Лиса откри, че смученето на бонбони също облекчаваше гаденето. Това помогна — донякъде.

Кейн започна да ѝ купува бонбони с килограми. Навярно щяха да ѝ стигнат за износването на няколко бебета. Въпреки това безропотно прие грижите му. Всяка сутрин, когато си бе вкъщи, а това се случваше през повечето време, Кейн ѝ поднасяше чая и бисквитите в леглото. Някога ѝ бе заявил, че не измерва любовта с приготвената от съпруга чаша кафе, но сега здравословното ѝ състояние се бе превърнало в основен негов проблем. Лиса не се самозалъгваше, че го върши заради нея. Правеше го заради бебето, което тя носеше в утробата си и което щеше да ознаменува началото на един нов, чист живот за Кейн.

Независимо от това, тя не позволи на разума да вземе превес над радостта ѝ. Намираще се в центъра на вниманието му, което бе равностойно на рая. Какво значение имаше, че нещата щяха да се променят след появата на детето? Тя бе щастлива сега, а по-късно

щеше да помисли за новото положение. Може би Кейн щеше да я обикне дотогава и то не единствено, че е майка на детето му.

Лиса не забрави за Джена. Тя изчакваше подходящ случай. Трябваше да признае, че справедливостта невинаги вървеше ръка за ръка с щастието.

Тревър едва ли би допаднал на Кейн. Лиса трудно си представяше какво би предизвикало взаимния им интерес един към друг. Освен това, миналото се бе оказало твърде болезнено за Кейн и Джена, и те не можеха да го забравят. Честите срещи биха разбудили спомена за преживените унижения, а това те определено не желаеха.

Джена изглеждаше щастлива с Тревър, а Кейн — с нея. Какъв смисъл имаше да разчоплят старите рани?

Едва през четвъртия месец гаденето престана и Лиса усети как бодростта се връща в нея. По време на един от редовните медицински прегледи тя бе изпратена на видеозон. Бебето се развиваше нормално и за огромна гордост на Кейн то се оказа момче. Усмивката не слезе този ден от устните му.

По време на вечерята Кейн все още сияеше от задоволство. Изведнъж мисълта за Джена прекоси съзнанието ѝ. Лиса винаги бе споделяла хубавите новини със семейството си и затова думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да ги прецени с разума си.

— Сестра ти навярно би била щастлива да научи новината. Защо не ѝ позвъниш.

Изражението му тъй рязко се промени, че тя сепнато млъкна. Бе навлязла в забранени за нея води.

— Джена няма нищо общо с нашето семейство.

Разумът ѝ диктуваше да избере личното щастие, но въпреки това...

— Сестра ти ми позвъни по време на престоя ти в Мелбърн. Почувствах се ужасно неловко. Наложих се да обясня, че сме се оженили.

— Защо се е обаждала? — рязко я пресече той.

— Не зная. Не се ли е свързвала с теб след това?

— Кога ти телефонира?

— Беше месец след сватбата. Спомням си, защото тя ме попита. Кейн тръсна пренебрежително глава.

— Не съм говорил с Джена от миналата Коледа.

Но защо сестра му се бе отнесла тъй предпазливо към срещата им и държеше да я залазят в тайна. Лиса се почувства принудена да признае постъпката си. По-добре Кейн да узнаеше сега, отколкото по-късно. Би сметнал, че е действала зад гърба му.

— Не знаех, че не сте поддържали връзка от толкова дълго време. Джена ме покани на обяд и аз приех.

— Кой дявол те накара да го сториш?

Изборът да се откъсне от семейството си бе само негов. Не беше честно да наложи решението си и на нея.

Лиса погледна Кейн в очите и възрази:

— Тя ме помоли и аз сметнах, че се нуждае от помощ. Нали ти е сестра? Почувствах се виновна, защото я пренебрегнахме на сватбата. Джена дори не знаеше, че си се оженил. Приятно ми беше да се запозная с нея.

— Е, имала си интересни преживявания. Надявам се, че любопитството ти е задоволено. Ровенето в коша със семейното бельо не е най-благодарната дейност, но...

Джена нямаше шанс. Решението му бе взето веднъж и завинаги.

Може би беше прав, а може би грешеше. Сълзите напиреха в очите ѝ. Поведението му не беше честно. Не желаше да влиза в пререкание с Кейн и затова се надигна от масата и посегна към чиниите.

Той скочи на крака, взе съдовете от ръцете ѝ и ги върна на масата. Прегърна я и я притисна към себе си.

— Съжалявам. Развалих настроението ти, а ти току-що ме дари с най-прекрасния ден в живота ми.

Той обсипа слепоочията ѝ с хиляди нежни целувки и внимателно избърса влагата от страните ѝ. Усмихна се разкаяно.

— Не се безпокой, Лиса. Зная, че си мислила доброто.

— Кейн, разбирам, че не бива да се меса, но Джена е чудесен човек. Зарадва се, че си се оженил, но се досещаше, че не желаш да поддържаш контакт с нея. Това я натъжаваше. Помислих си, че би се зарадвала, ако споделим новината за бебето с нея, но след като не искаш да ѝ кажеш... — сълзите отново замъглиха очите ѝ.

— Не плачи, моля те! — прошепна Кейн. — След като това е желанието ти, ще съобщя на Джена.

Помилва косите ѝ и леко я потупа по гърба, докато тя се насилваше да се овладее.

— Действително трябва да се обадя на Джена, след като има нужда от мен. Искаш ли да ѝ телефонирам веднага?

— Да — изхлипа Лиса. — Бих се радвала. Не исках да се намесвам, Кейн.

— Предполагам, че никога няма да разбереш — болезнено въздъхна той. — Ти никога не си го преживявала и не бих желал да го преживееш.

Той отметна главата ѝ и я дари с дълга целувка. После я настани в креслото и отиде да ѝ налее чай.

Лиса не се възпротиви, чувстваше се смазана. Джена грешеше, тя не беше силен характер. Бебето я изстискваше не толкова физически, колкото психически. Емоциите ѝ бяха в тотален хаос. И най-малката дреболия я изваждаше от равновесие. Детето обаче, пробуждаше най-хубавите качества у Кейн, а това балансираше отношенията.

Кейн донесе чая, запечата колебливата ѝ усмивка с целувка и посегна към телефона.

Лиса се заслуша в разговора. Независимо от чувствата му към Джена, той не успя да скрие гордостта си, че скоро ще става баща на момче. Впрочем, сигурно еднакво радостно би реагирал, ако бебето бе момиче. Едно дете от собствената му кръв и плът означаваше твърде много за Кейн.

Отговорът на Джена последва след дълго мълчание. Думите ѝ видимо се отразиха върху Кейн.

— Благодаря ти — пресипнало отвърна той, след което се изкашля и попита за проблема ѝ.

Минута след минута се изнизваха, прекъсвани от случайни реплики от страна на Кейн. Постепенно забележките му ставаха все по-лаконични. Очевидно приказките на Джена не му допадаха. Най-сетне повтори неколkokратно „Да“, след което затвори.

Лиса го погледна с очакване, но той сякаш се бе пренесъл в друг свят. Усети неприятности. Лицето му бе строго изопнато, а очите се бяха превърнали в тъмни, бездънни езера, чийто взор бе обърнат към вътрешния му мир. Всяка клетка от тялото му излъчваше отчаяна злоба.

— Трябва да изляза.

— Но какво се е случило? — изплаши се тя.

— Трябва да проверя някои неща — отсече той. — Не ме чакай, не знаей кога ще се върна.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не! — решително възрази Кейн. Отиде при нея, прегърна я утешително и я целуна по челото. — Не се преуморявай — посъветва я той и излезе.

Въпреки това Лиса започна да се безпокои. Нещо се беше случило, след като Кейн внезапно бе забравил за бебето. Навярно проблемът беше съществен, макар, че той го бе отрекъл. По-добре да не бе споменавала името на Джена тази вечер. Вечерта им се провали.

Тя дълго остана във всекидневната, независимо от нарежданията му да не го чака. Най-сетне очите ѝ сами се затвориха за сън. Бебето изискваше необходимо време за почивка.

Когато се събуди, Кейн не беше до нея. Часовникът върху нощното шкафче показваше два и четвърт. Лиса отиде до банята, а после облече халата си и слезе в кухнята, за да стопли мляко. Сериозно се притесняваше. Вече не беше късно, беше прекалено късно. Реши да се разходи из апартамента. Навярно Кейн щеше да се прибере всеки момент.

И тогава откри, че той се беше върнал. Седеше на канапето с чаша уиски в ръка. Бутилката стоеше полупразна на масичката до него. Беше изцяло погълнат от мислите си, потънал в някакъв свой далечен свят.

Алкохолът не го беше отпуснал. Въздухът около него едва ли не трептеше от напрежение. Сякаш бе заобиколен от призраци, които упорито отпъждаше, но не можеше да изгони, защото бе извън силите му. Мрачното му изражение издаваше злост и горчивина.

— Кейн? — повика го тихо Лиса.

Каменното му лице я плашеше и тя се опита да го притегли към себе си. Той вдигна тежкия си поглед и се намръщи.

— Защо не си в леглото, Лиса?

— Събудих се, а теб те нямаше. Изплаших се.

— Не ми се спи — той с мъка се изправи на крака. — Искаш ли да пийнеш?

Тя поклати отрицателно глава и инстинктивно се притисна в него.

— Какво се е случило, Кейн? Моля те, кажи ми!

— Всичко е наред — потупа я той, а после дрезгаво и иронично се изсмя. — Джена ми съобщи прекрасна новина. Искаш ли да чуеш добрата вест?

Тя кимна и седна на дивана. Надяваше се да го подкрепи с присъствието си. Нека Кейн почувства, че тя е с него, но той отказа да се присъедини към нея и закрачи нервно и неспокойно из стаята. Найсетне се спря и подпря върху полицата над камината.

— Оказа се, че онези подобия на родители изобщо не са били наши родители. Аз и Джена сме осиновени. Тя не е моя родна сестра и между нас не съществуват роднински връзки.

Лиса едва преглътна шока от внезапното откровение, когато Кейн отново се изкикоти пресипнало.

— Смятах, че това са празните фантазии на Джена и изобщо не се замислях върху тях, а ето че Тревър ѝ повярвал. Като медицинско лице получил достъп до поверителните документи. Бълнванията излезли верни и нещата си дойдоха по местата. Когато Джена позвънила, те вече били събрали необходимите доказателства и решили да ме известят. Тогава случайно се сблъскали с теб. Джена разбирала мечтата ми да започна живот на чисто и решила да премълчи обременяващата ме история. Но когато ѝ съобщих, че очакваме бебе тя сметнала за необходимо да узная, че нашето дете не носи кръвно родство с онези зверове — Кейн вдигна чашата за презрителна на здравица. — Пия за благоденствието на света, изчистил се от мръсотията! Ето на това се вика щастлива новина!

Но нищо в него не издаваше радост. Той не се чувстваше пречистен. Омразата към хората, които бе наричал родители, се беше прекалено дълбоко загнездила в него и отравяше душата му. Той повторно надигна чашата и замълча. Страдаше, а и нищо не бе в състояние да облекчи болката му.

— Сега всичко вече е наред. Джена и Тревър добре са се потрудили, за да разкрият експеримента на уважаемия професор Мариот. Служили сме му като опитни зайчета. Избрал ни заради противоположните ни гени, а съответно и характери. Аз съм агресивен, а Джена — пасивна. Мариот решил да противопостави наследствените ни заложиби на околната среда. Всичко свеждал до чисто научния си интерес, а ние сме били морските свинчета — Кейн

отвратено изсумтя и отметна глава, сякаш се опълчваше срещу несправедливата си жестока съдба. — И като си спомня, колко умолявах онова чудовище да спаси Джена!

Взорът му бавно се премести върху Лиса, а очите му се превърнаха в бездни, изпълнени с болка.

— Изобщо не бил заинтересуван да я спаси, дори желаел безобразията да продължи. И затова я заплашили, че ако избяга аз ще понеса последствията. Ето защо била останала и поела кръста си! А аз се сърдех и я обвинявах в липса на характер! Вбесявах се от кротостта ѝ!

Кейн страдалчески поклати глава.

— Не си знаел — опита се да го утеши Джена. — Изглежда, че чувствата ви са били нарочно манипулирани, за да се изопнат нервите ви докрай. Навярно затова си бил изпратен в интернат, за да се засили безпомощността ти.

— Но аз им позволих да спечелят, Лиса! Гадове! Джена и аз държахме един на друг, бяхме изградили трайно приятелство, което трудно можеше да се разруши. И ето, че именно аз нанесох първия удар. Вярвах, че ме е предала, а всъщност, аз я предадох.

— О, Кейн! Не си ти виновен! — страстно го убеждава Лиса. — Никога не си изоставял Джена, помагал си ѝ през всичките тези години...

— Единственото, което правех беше да я измъквам от кашите, в които редовно се забъркваше. Никога не проявих съчувствие към нея, не можех... — отчаянието задави гласа му.

Бяха му отнели всичко, с изключение на ненавистта.

Именно омразата, както и изгарящата потребност от справедливост го бяха крепили. Джена бе живяла с мисълта за осакатената им обич, докато не бе прозряла, че той безвъзвратно се е отказал от нея. Тогава тя бе пристъпила към самоунищожението си и ако не беше срещнала Тревър, навярно би успяла.

Тежестта на вината внезапно се бе стоварила върху Кейн. Лиса се опита да облекчи угризенията му:

— Но Джена все пак оцеля, Кейн. Не е късно да поправиш стореното зло. Можеш да спечелиш обратно доверието ѝ и да я приемеш в семейството ни, стига тя да пожелае.

— Лиса — безнадежно я погледна той, — знам колко много държиш на семейството, но Джена дори не ми е родна сестра. Не бива да се чувстваш задължена да...

— Не, Кейн! Джена е твоя сестра. Били сте осиновени като брат и сестра и такива ще си останете, независимо от случилото се помежду ви. Освен това, тя е чудесен човек.

Той се намръщи, сякаш му бе трудно да приеме думите ѝ. Устните му бавно се разтеглиха в иронична усмивка.

— И тя е на същото мнение. Много те харесва.

— Така е, защото съм твоя съпруга. Джена би обикнала всяка жена, която застане до теб — пошегува се Лиса.

Кейн видимо се отпусна, а очите му топло я милваха.

— Преценката на Джена явно е по-вярна от моята. Считах Тревър за лигльо — нещо, което определено не е.

— Той е приятен мъж, а освен това е изключително мил към сестра ти — отбеляза тя.

— Права си... Какъв глупак съм бил! Тревър се оказа много симпатичен.

Това, навярно бе най-високата оценка, която Кейн бе изказвал за мъж.

— Джена действително се зарадва на бъдещото ни дете. За съжаление, след прекарана тежка инфекция тя самата не може да има деца.

Зловещата новина я зашемети. Ръката ѝ инстинктивно се вдигна, за да предпази плода в нея. Колко ли опустошена се чувстваше жена, лишена от природното си право да роди дете! А Джена носеше толкова много обич в себе си.

Кейн отново отпи огромна глътка.

— Бих искал да вярвам, че Бог съществува, че ще дойде Второто пришествие. Бих искал да зная, че онези животни ще се пекаат в ада, заради всичките си злини.

— Недей се озлобява повече! — помоли го Лиса. — Не им позволявай да те разнищят докрай. Те не заслужават нито мислите ти, нито вниманието ти.

Тя се надигна от канапето и отиде при него. Каdifеният ѝ теменужен поглед се сблъска със стоманата в очите му. Посегна и го погали по лицето.

— Когато ми предложи да се омъжа за теб, спомена, че животът ни ще е такъв какъвто сами го изградим. Нека бъде хубав, Кейн! И нека Джена сподели нашия живот! Детето ни е и нейно.

Възхищение сгря лицето му. Той пое ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Мисля, че изборът ми на съпруга беше сполучлив, Лиса. Ти си всичко, което желая и от което се нуждая. Щастлив съм, че си до мен.

Тя разбираше, че не беше всичко за него на този свят, но навярно това бе най-доброто любовно обяснение, което Кейн можеше да направи. Същето ѝ щастливо запърха. Разумът ѝ замълча упоен.

— Хайде да си лягаме! — предложи тя.

— Добре — съгласи се той, като я прегърна. Денят привършваше с любов. А може би и новият щеше да започне с обич.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Някога бе считала, че Кейн не може да се промени. Бракът с него ѝ се струваше най-рискованото начинание, в което се бе впускала. Но през последните месеци на бременността тя осъзна, че изборът на сърцето ѝ бе сполучлив. Бе позволила на чувствата да вземат превес над разума и не бе сгрешила. Всъщност Кейн Мариот се оказа добър и сърдечен по природа. Привидната му студенина бе по-скоро инстинкт за самосъхранение, отколкото егоистично отчуждение.

Вероятно нуждата от обич и разбиране бе мотивирала предложението му за женитба. Настоятелната ѝ молба, да не прекъсва връзките си със своето семейство бе провокирала промяната в него. Срещата с нейните родители бе разкрила пред Кейн възможността да поддържа добри отношения, стига да го пожелаеше. Бременността на Лиса го накара да преразгледа ценностите в живота. Бъдещето на детето им придоби първостепенно значение за него. Разкритието за жертвите, които бе направила Джена, го накара да повярва в доброто, заложено у всеки човек. Кейн престана да гледа на хората със студена критичност и преценяваше нещата по-обективно. Съзнателно издигнатата бариера между него и околните се пропука и той отвори сърцето си за другите.

Семейството на Лиса бързо се привърза към него. Тони, най-малкият ѝ брат, често ги навестяваше между полетите. Джена и Тревър също станаха желани гости и споделяха някой и друг неделен обяд с тях.

Родителите ѝ с радост очакваха появата на бебето — за тях това бе най-естественото събитие след един сполучлив брак. Не така стояха нещата за Кейн и Джена. С приближаването на датата на раждане, те все повече се пристрастяваха към нероденото, сякаш всичкото земно благо щеше да се въплъти в крехкото телце. Беше трогателно, но едновременно и леко обезпокоително. Лиса бе застрашена като личност. Сякаш се бе превърнала в подвижен дом на неговия син. Усещането се засили през последните месеци от бременността ѝ,

когато Кейн преустанови интимните контакти, за, да не би да му навредят.

Лиса едва ли можеше да се оплаче от липса на внимание. Съпругът ѝ се отнасяше с нея, като с фина порцеланова статуетка и тя се чувстваше пренебрегната и на заден план.

Вероятно натежалата ѝ деформирана фигура допълнително изостряше състоянието на депресия. Копнееше Кейн да я увери в любовта си и да я убеди, че именно тя, а не единствено бебето внасяше нов смисъл на живота му. Понякога го ревнуваше от нероденото още дете и с усилие се съдържаше да не реагира остро на прекалено загрижените му съвети. Чакаше края на бременността, но същевременно се боеше да не би появата на бебето да отдалечи още повече съпруга ѝ от нея. Независимо от усилията и желанията ѝ, отношенията им с Кейн никога нямаше да бъдат така естествени и близки, както между него и сина му.

Кейн поемаше отговорността за детето от самото начало, докато никога не бе проявявал подобна загриженост към нея. Животът им се бе стекъл различно и едва ли щяха да намерят обща основа, върху която да изградят заедно бъдещето си. Бяха успели да прекарат мост над пропастта в отношенията си, но той би направил невъзможното възможно, за да не допусне подобна бездна да зейне между него и детето му.

Седмицата, през която се очакваше появата на малкото същество, започна със строителни проблеми в Мелбърн. Лиса се чувстваше отпаднала, натежала и потисната. Кейн изрично ѝ бе казал да го уведоми още при първите родилни болки, но тя предварително започна да се бои от последствията. Знаеше, че изпълнението на проекта „Уинджикамбъл“ бе от огромно значение за него. Ако Кейн се появеше в болницата, то той би го сторил единствено заради бебето, а не заради нея.

Лиса предчувстваше, че това негово отношение определяше целият им бъдещ живот. Кейн щеше вечно да отсъства, записан в трудноизпълнимите си проекти. Щеше да се държи мило и внимателно към нея, но щеше да дари с истинска любов единствено сина си и другите им неродени деца.

Телефонираше ѝ сутрин и вечер, за да научи подробности около състоянието ѝ. Джена и майка ѝ също звъняха, за да се осведомят за

здравето ѝ. Тя от все сърце желаше бебето да побърза. Непрекъснатото внимание я изтощаваше.

Кейн отсъстваше вече четвърти ден, когато се появиха първите симптоми. Околоплодните ѝ води изтекоха и домашният им лекар я изпрати веднага към болницата. Контракциите всеки момент щяха да зачестят.

Лиса позвъни на Кейн в Мелбърн, за да сподели вълнението си. Психически бе подготвена за евентуалния му отказ да присъства на раждането. Прекомерно бе зает.

Непрекъснато си повтаряше да бъде силна духом. През по-голяма част от човешката история жените бяха раждали сами. Присъствието на бащата в тези случаи бе твърде скорошно социално явление. Впрочем, Кейн бе понесъл не малко болки в живота си. По-разумно бе да сподели по-късно радостта си.

Лиса отлично разбираше значението на „Уинджикамбъл“ за инженеринговата му компания. От материална гледна точка, бъдещето им зависеше от този проект. Благополучието на децата им бе заложено на карта.

Не намери Кейн в офиса. Имал важно заседание и щял да отсъства още дълго време, обясни женски глас. Ако желаела можела да остави съобщение... Тя си пое дълбоко въздух, за да възпре сълзите си. Така щеше да бъде винаги.

— Бихте ли го уведомили, че съпругата му се обажда...

— Съпругата му ли? — объркано каза секретарката. — Госпожо Мариот, да не би бебето... О, съжалявам! Господин Мариот откога очаква това обаждане! Един момент! Веднага ще ви свържа.

Тя изненадано установи, че неговия работен екип е добре известен за личните проблеми на шефа си. Изведнъж чу напрегнатия му глас в слушалката.

— Лиса? Какво става? Всичко наред ли е?

— Да, добре съм Кейн.

— Веднага ще дойда при теб! Тръгвам!

Тя не повярва на ушите си.

— А заседанието? Още доста време ще мине, преди да...

— Идвам! Другото може да почака.

Тя смутено осъзна, че присъствието при раждането се бе превърнало в първостепенно значение за Кейн.

Очевидно всички, освен нея го знаеха. Навярно бе сметнал, че всичко е в реда на нещата и затова не ѝ го бе споменал. Лиса щастливо въздъхна. Какво от това, че той го правеше заради сина си? Важното беше, че ще е до нея.

Когато Кейн се появи след три часа в болницата, тя се почувства неудобно. Контракциите бяха прекалено слаби и лекарите я съветваха да се разхожда из коридора.

Кейн връхлетя като вихрушка, напрегнат и разтревожен и нежно я прегърна.

— Какво правиш?! — извика той, готов да се скара с персонала.

— Мисля, че синът ни е малко мързелив — шеговито подхвърли Лиса, щастлива от неговата загриженост. — Опитвам се да го накарам да побърза и да излезе на бял свят. Сестрата ме увери, че ходенето ще ми помогне.

— Е, добре е направил, че изчака баща му да дойде. Липсва ли ти нещо, Лиса?

Тя усмихнато поклати глава.

Следващите два часа минаха спокойно. Той неотлъчно стоеше до нея, за да я развлича. Лекарят най-сетне реши да ускори родилните контракции чрез медикаментозна интервенция.

Лиса с благодарност се сети за специалния подготвителен курс, който бе посещавала с други бъдещи майки. Дихателните упражнения помогнаха за облекчаването на болките. Но Кейн ставаше все по-напрегнат с всяка изминала минута.

След поредния преглед, положението не се промени. Напротив, нещата изглеждаха твърде обезсърчителни.

Часовете се изнизваха, изпълнени с изтощителна умора и нарастваща тревога. Лиса стана център на всеобщо внимание. С помощта на сложна апаратура лекарите проследяваха детските сърдечни тонове. Тя безропотно следваше всички съвети и препоръки, но тялото ѝ отказваше да се подчини. Със сетни усилия Кейн се опитваше да успокои болките и страховете ѝ, но привидното му самообладание изчезна, когато се оказа, че сърдечната дейност на детето е нарушена. Тогава той настоя за незабавна намеса и му бе разрешена. Поради неправилното разположение на плода, цезаровото сечение се оказа единственият изход. Лиса бе готова да изтърпи всяка операция, стига да осигури живот на бебето.

Поставиха ѝ пълна упойка и я прехвърлиха в операционната зала. Кейн крачеше до нея мрачно стиснал ръката ѝ. Тъмните му очи трескаво търсеха обещание, което тя не бе в състояние да му даде. Чувстваше се безпомощна. Вече шестнадесети час пребиваваше в болницата безрезултатно. С нарастващо отчаяние Лиса следеше бледото, изтерзано лице на Кейн. Отлично знаеше значението на детето за него. Ако изгуби сина им, тя щеше да изгуби и мястото си в неговото сърце. Какво бъдеще им предстоеше, ако се окажеше неспособна да има повече деца? Може би това беше единственият шанс за Кейн да започне мечтания нов живот.

— Кажи ми, че ме обичаш — умолително прошепна тя, жадувайки да се увери в чувствата му, независимо дали би могла да го дари с деца.

— Лиса... — гласът му измъчено секна, сякаш не можеше да повярва на ушите си. Какви въпроси му задаваше в този важен, съдбоносен момент!?

За отговор така и не остана време. Помолиха го да отстъпи встрани и Лиса бе вкарана в операционната зала. „Всичко ще бъде наред, всичко...“, отчаяно повтаряше тя. Анестезиологът до нея заговори за някакъв нашумял филм. Какво значение имаше някакъв си филм в такъв момент! Животът на нероденото определяше щастието ѝ с Кейн и нищо друго нямаше значение. А може би мечтаното бъдеще никога нямаше да настъпи, ако синът на Кейн... Неговият нов живот... Не беше честно... Нима любовта щеше да се окаже безсилна!? Съзнанието ѝ се замъгли и светът наоколо се срина в тъмна пропаст.

Тъмнина. Не виждаше, нищо не възприемаше. Навсякъде единствено тъмнина. Жива съм!

Бебето... Какво бе станало с бебето? Упорито се бореше да дойде в съзнание. Не чувстваше болка. Бавно, едва-едва отвори очи към света... към Кейн, надвесен над нея.

— Бебето? — страхът задави гласа ѝ.

— Слава Богу! Жива си!

Тревогата му изчезна. Устните му леко докоснаха челото ѝ, а ръцете му нежно легнаха на раменете ѝ.

Какво се бе случило с детето? Тя се опита да отвори уста, но напразно. Гърлото ѝ бе пресъхнало. Задушаваше се. Посегна към врата си. Нищо. Видя, как Кейн рязко се отдръпна, а лицето му се изкриви от ужас. Не ѝ достигаше въздух! Аларменият звънец проехтя. Кейн диво крещеше за помощ.

— Спазъм на ларинкса — отсече нечий глас.

Някаква сестра и надяна кислородна маска. Лиса трескаво се запротиви. Нищо не разбираше, освен надигащото се в нея отчаяние. Маската нямаше да помогне. Това беше краят.

А синът им? Сбъдна ли се надеждата на Кейн или тя я бе разбила? Трябваше да узнае, трябваше... Но как? Сълзите рукнаха от очите ѝ. Щеше да умре, без да е разбрала.

Неясно, някъде в далечината чу вика на Кейн:

— Спасете жена ми!

Усети убождане в ръката. Тялото ѝ олекна и сякаш се понесе в пространството, след което всичко потъна и изчезна в нищото.

„Живея!“, удивено се прокрадна в съзнанието ѝ. Беше като котка — с девет живота. Два бе изживяла, оставаха седем.

Отново отвори очи. Светлина! Намираше се в интензивното отделение. Кейн следеше и най-лекото ѝ движение с изострено внимание. Погледът му не се откъсваше от нея. Ръцете му стискаха нейните. Тя се опита да се усмихне, но не успя.

Кейн изглеждаше изтощен. Косата му бе разбъркана, вратовръзката — изкривена, а горните копчета на ризата — разкопчани. Очите му бяха зачервени от недоспиване, а зъбите — стиснати. Стоеше над нея и сигурно се молеше наум.

— Лиса! — дрезгаво прошепна той. — Ще се оправяш, Лиса!

Защо не говореше за бебето? Навярно се опитваше да ѝ го спести... Беше се провалила.

— Съжалявам! — отчаяние разтърси сърцето ѝ.

— Господи! — възкликна той. Болезнен спазъм разтреса тялото му. Ръцете му се впиха в нейните. — Имам нужда от теб, Лиса! Обичам те! Никога няма да престана да те обичам.

Кейн не бе на себе си. Тя си спомни въпроса, който умолително му бе задала пред вратата на операционната зала. Отговорът му сега ѝ

прозвуча фалшиво.

Най-същественният проблем все още висеше във въздуха.

— Детето ми?

— Не се тревожи! Почивай си! Всичко е наред!

— Каж ми... Детето...

Нима той не разбираше, че не бива да крие? Да знаеш дори най-лошото бе за предпочитане пред неизвестността.

Кейн най-сетне разбра.

— Мисля, че малкият разбойник е добре. Нямах причина за безпокойство.

— Какво означава „добре“? Каж ми!

— Веднага бе поставен в кувъз. Надявам се, че е добре.

— Кейн!

Викът и го стресна.

— Не бива да се вълнуваш, Лиса!

Тя пое въздух, опитвайки се да запази максимално спокойствие.

Теменужените ѝ очи обаче горяха решително.

— Кейн Мариот, иди и провери какво се е случило с бебето ми!

— Лиса...

— Веднага!

— Ще извикам сестрата.

— Веднага!

— Не мога да те оставя сама.

— Страх ме е, Кейн...

— Тръгвам.

Той бързо излезе, но мястото му зае медицинската сестра.

— Добре съм — прошепна Лиса.

— Знам, миличка — усмихна се сестрата и сложи в устата ѝ парченца лед. — Знам, че си добре, но съпругът ти щеше да ни убие. Ако нещо се беше случило с теб, още няколко души щяха да те последват в отвъдното.

— Да не би да е нарушил болничните правила?

— Всичките. Не даваше човек да припари до теб. Не знам как живееш с него.

— Той ме обича! — Лиса най-сетне бе прозряла истината.

Кейн наистина я обичаше, по свой начин. Той не говореше за любовта си, но делата му я доказваха. Той се нуждаеше от нея. За него

тя бе по-важна дори от сина му.

— Не грешите — измърмори сестрата. — Всички се уверихме.

Кейн отново се появи. Струваше й се, че е отсъствал само минути. Погледът му жадно я обходи, за да се увери, че нищо лошо не й се бе случило.

— Добре ли си — разтревожено попита той.

— Да, чувствам се отлично — с укор го изгледа тя. След всичките изпитания, през които бе преминала, тя искаше да узнае повече за бебето си. — Наистина ли е добре?

— Повярвай ми! Добре е. Направо е чудесен! — за сетен път я увери той.

Съмнението отново се прокрадна у нея. Дали Кейн действително бе отишъл да го види или бе помолил някоя сестра за информация.

— Опиши ми го!

— Ами... има черна коса.

Това се очакваше. Нали и двамата бяха с тъмни коси.

— И — настоя тя.

— Целият е червен...

— Не те бива по описанията, Кейн!

— Главата му има малко странна форма...

— О, Господи!

— Няма нищо страшно, Лиса! Казаха ми, че ще се оправи след няколко дни. Дължало се на неправилното му разположение преди раждането.

Беше прав. Бебетата главички често изглеждаха малко... особени. Лиса си отдъхна.

— Какво още — продължи да се интересува тя.

— Трудно е да се каже. Той е в някакъв апарат с жици...

— Да не би да има опасност за живота му?

— Не, Лиса. Лекарите просто следят сърдечната му дейност. Това е обичайна практика при деца, родени с цезарово сечение.

— Колко време ще остане в кувъза?

— Още малко.

— Разбирам — прошепна тя.

Кейн бе сторил всичко възможно, за да помогне на сина си, но бе предпочел, да остане с нея. Огромна топла вълна я понесе. Обичаше го. Обичаше го...

— Какво друго?

— Хлапето си има всичко: главичка, две ръчички, две крачета с по пет пръстчета.

— Безнадежден си, Кейн! — усмихна се тя с любов.

— Ти си моята надежда, Лиса. Ти не само ме изплаши. Ти ме накара да се изправя лице в лице с една мрачна празнота, която нямаше да понеса.

— Съжалявам — прошепна тя. Вече познаваше тъмната бездна. Без Кейн...

— Разбрах колко те обичам — уверено продължи той и тя му повярва без капка съмнение. Любовта светеше в очите му, звънеше в гласа му, стопляше ръцете му, които я повдигнаха и прегърнаха. Любовта бе тръпнещата целувка, опиваща я с нежността си.

— И аз те обичам, Кейн — уверено прошепна тя. Най-сетне сърцето и разумът ѝ се бяха помирили.

Детето далече не съвпадало с описанието на Кейн. Беше сладко бебе с пълни бузки, тъмносини очи и черни пухкави къдрици.

След като се убеди, че Лиса е извън опасност, Кейн постепенно обърна вниманието си към малкия и започна да се вживява в ролята си на горд баща. Животът придоби други, прекрасни измерения за него.

Семейството на Лиса ги посети, за да поднесе поздравленията и благопожеланията си. Джена я трогна с любвеобилността си. Младата жена притисна бебето нежно до сърцето си, а изражението ѝ подсказваше, че крехкото телце бе източникът на най-земната радост и щастие.

— Чудесен е! — блажено въздъхна тя.

— Би ли му станала кръстница, Джена? — попита Лиса.

— О, да! — прекрасното лице на Джена се озари от щастлива усмивка. — Мисля, че вървя към подобрене, Лиса. Не се страхувам повече... Обещавам ти, ще бъда добра кръстница!

— Ще си най-добрата! — увери я Кейн и признателно прегърна сестра си през рамо.

Лиса отправи благодарствен поглед към небето. Болката, подхранвана от миналото, бе най-сетне приспана.

Бъдещето изглеждаше чудесно. Кейн не се завърна повече в Мелбърн, тъй като Джак Конуей бе поел грижата около проекта „Уинджикамбъл“. Кейн му бе предложил сътрудничество и Конуей бе приел.

— Ти ме научи да се вглеждам в хората, Лиса. Джак е отличен специалист. Работата в „Ай Си Ей Си“ не го задоволяваше вече и той реши да приеме предизвикателството и да се впусне в ново начинание. Печалбата, разбира се, ще я поделим, но затова пък мога да прекарам повече време с теб и този пакостник — щастливо се усмихна Кейн.

Лиса цялата сияеше. Лекарите я бяха уверили, че би могла да има още деца, независимо че ражданията щяха да са с цезарово сечение. Беше се оказала измежду малкото особени случаи, бе алергична към инжектираното ѝ лекарство, но след като непоносимостта ѝ към него бе диагностицирана и документирана, по нататъшните проблеми около здравословното ѝ състояние отпаднаха. Естествено, тя все още не желаше да сподели това с Кейн, тъй като той още не бе превъзмогнал страха си, че е могъл да я загуби. Времето обаче бе балсам за всички рани, а любовта вършеше чудеса.

Кейн се наведе над нея и я прегърна.

— Забравих да ти кажа. Когато ми позвъни при постъпването ти в болницата, бях на заседание с Джак. Още тогава той ме помоли да те поздравя.

Лиса поклати глава. Животът се оказа странен низ от непредвидими събития.

Кейн взе ръката ѝ и потърка страната си в нея. Очите му бяха като черно кадифе. Нейният тигър!

— Ние сме щастливи, Лиса — целуна той ръката ѝ. — Някога бях решил да не се обвързвам. Когато те срещнах, те пожелах, но упорито си повтарях, че нямам нужда от теб. А после ти ми съобщи, че искаш да се разделим. Тогава разбрах, че не бих понесъл мисълта да продължа да живея сам, без теб. Май не се справих — самоиронично приключи той.

— О! Направи го по обичайния си агресивен начин, а аз все си повтарях, че трябва да се примиря. Радвам се, че го сторих, Кейн. И двамата трябваше да направим компромиси.

— Не, Лиса. Не ти, а аз трябваше да се променя. Ти и Джена ми помогнахте да стана по-добър. Никога няма да мога да ти се

отблагодаря, но ще се опитам да те направя щастлива.

Винаги беше държал на думата си. И тя му вярваше. Обичаше я така, както тя — него. Бяха успели. Бяха оцелели заедно.

— Обичай ме, Кейн! — прошепна щастливо Лиса.

Издание:

Ема Дарси. Кадифеният тигър
ИК „Арлекин-България“, София, 1993

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0099-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.